

Chinh Phục Công Chúa

Contents

Chinh Phục Công Chúa	2
1. Chương 1: Buổi Khai Trường	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Xếp Chỗ	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5: Học Sinh Mới	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7:	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10: Quá Khứ Sắp Đc Mở	12
11. Chương 11: Quá Khứ Đắm Nước Mắt	13
12. Chương 12: Giải Cứu-âm Áp	14
13. Chương 13: Suy Nghĩ	15
14. Chương 14: Anh Yêu(!?)	16
15. Chương 15: Tình Định Đã Xuất Hiện	17
16. Chương 16: Tài Năng Mới	19
17. Chương 17: Cuộc Gặp Mặt Bất Ngờ	21
18. Chương 18: Quyết Định Khó Tin	22
19. Chương 19: Đi Ăn	24
20. Chương 20: Ngủ Chung!?!?	26
21. Chương 21: Đi Chung	28
22. Chương 22: Nấu Ăn	30
23. Chương 23: Giận Dỗi	32
24. Chương 24: Tha Thứ	34
25. Chương 25: Chủ Nhật Vui Vẻ	36
26. Chương 26: Chuẩn Bị Cho 20-11	38
27. Chương 27: Phù Phép Thành.....công Chúa	40
28. Chương 28: Cuộc Thi Khiêu Vũ	42
29. Chương 29: Bí Mật Bại Lộ Và Buổi Tiệc Ăn Mừng	44
30. Chương 30: Tổ Tình Và Chuyện Uống Thuốc	45
31. Chương 31: Thay Đổi Xưng Hô	47
32. Chương 32: Giải Quyết Nỗi Fa	48
33. Chương Thông Báo	50
34. Chương 33: Hành Trình Đến Hạ Long	50
35. Chương 34: Bắt Cóc	53
36. Chương 35: Tra Tấn	55
37. Chương 36: Kế Hoạch Giải Cứu	56
38. Chương 37: Cấp Cứu	58
39. Chương 38:	59
40. Chương 39: Tình Lại	60
41. Chương 40: Xong Đời Firstkiss	61

42. Chương 41:	62
43. Chương 42:	64
44. Chương 43:	65
45. Chương 44: Ngày Trở Lại Trường	67
46. Chương 45:	68
47. Chương 46:	70
48. Chương 47: Sinh Nhật Vui Vẻ (1)	71
49. Chương 48:	72
50. Chương 49: Sinh Nhật Vui Vẻ (2)	74
51. Chương 50: Sinh Nhật Vui Vẻ (3)	75
52. Chương 51: Chuẩn Bị Cho Buổi Tổ Tình Của Minh-mi	77
53. Chương 52: Tổ Tình (2)_minh Và Mi	78
54. Chương 53: Học Sinh Mới Hay Tổ Uyên Thứ Hai????	80
55. Chương 54: Em Ghen Phải Ko???	81
56. Chương 55: Hôn Ước Của Mi	83
57. Chương 56: Hãy Vì Minh Nhé!!!	84
58. Chương 57: Vị Hôn Phu Của Mi	85
59. Chương 58: Đám Cưới Minh-mi, Duy-trâm/////tổ Tình Thất Bại	87
60. Chương 59: Quyết Định Đi Dự Sinh Nhật Lâm Nhã	88
61. Chương 60: Mua Sắm	90
62. Chương 61: Buổi Tiệc Và Hăm Hại	91
63. Chương 62: Âm Mưu Bại Lộ	92
64. Chương 63: Kết Thúc Buổi Tiệc Bất Ngờ	93
65. Chương 64: Hưởng Tuần Trăng Mật Trở Về	94
66. Chương 65: Thầy Giáo Hotboy	96
67. Chương 66: Đánh Dấu Chủ Quyền	97
68. Chương 67: Tổ Tình Thất Bại (2)	99
69. Chương 68: Em Yêu Anh	100
70. Chương 69: Đám Cưới	103
71. Chương 70. Ngoại Truyện: Những Đứa Trẻ Đáng Yêu	105

Chinh Phục Công Chúa

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật:-Nguyễn Hoàng Khánh Linh (nó): 17 tuổi, là 1 hotgirl no1 có lượng fan khủng kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-phuc-cong-chua>

1. Chương 1: Buổi Khai Trường

6h30 tại biệt thự hoàng tráng, mĩ lệ nhà họ Nguyễn có tiếng hét lớn:

-Khánh Linh, Khánh Linh dậy đi học nhanh!

Tiếng mama nó la lên làm nó tỉnh ngủ luôn(chứng tỏ sức công phá rất lớn nha) chả là hum nay là ngày khai trường của nó ở Lightstar.

Nó lê bước đi làm VSCN sau đó xuống ăn sáng với mama nó. sau 3ph nó xuống nhà vs bộ đồng phục của trường : chiếc áo sơ mi kẻ caro, chiếc nơ ở giữa cổ cug chiếc váy dài hơn đầu gối, đi đôi giày cao 10cm màu trắng, mĩ tóc buông xõa đến ngang lưng xoắn nhẹ phần đuôi màu hung đỏ. Bà quản gia Lý cúi chào:

-Xin chào tiểu thư! Chúc người 1 buổi sáng tốt lành!

-Cảm ơn bà!-Nó khẽ mỉm cười.

-Ra ăn sáng đi con-Mama nó khẽ lên tiếng

-Dạ mama!-nó tuân lệnh

Nó ngồi xuống bàn và bắt đầu công việc thiêng liêng: lấp đầy cái bao tử đang réo ầm ầm của mk. Xong xuôi, nó ngẩng đầu lên hỏi:

-Mama ak, mama có chắc là con học trường đó sẽ ổn ko? Con đã chuyển qua hơn 5 trường rồi đó!

-Lần này ta chắc lun! Ta đã thuê cả vệ sĩ cho con rồi đó! Họ sẽ đi học cug con.-mama nó nói gióng chắc nịch nhưng ko để ý đến cái mặt bí xị của nó.

-Hừ, đi học đã chán rồi còn lôi thêm cả mấy tên vệ sĩ đáng ghét nữa!

Mama nó lắc đầu chán ngẫm:

-Thui thui cô ơi, nếu cô mún fan của cô đề chết cô thị hãy bỏ vệ sĩ đi nhá! h thị ăn đi còn đi học!

Nó làm mặt đơ đăm thăm nghĩ“đã có 4 cái bằng đại học rồi mà vẫn phải đi học là sao?!?”quả thật, mới học lớp 12 nhưng nó đã có cả gia tài bằng cấp. Nhưng pít sao đc ko thể thị làm sao thừa kế đc cả gia tài to sụ nhà nó.

Hum nay sẽ là ngày dài vs nó, ngày mà nó típ tục cái sự nghiệp đi học của mk.

2. Chương 2

Ăn sáng xong, nó cug mấy tên vệ sĩ đi xe lamborghini đến trường. chiếc xe trắng sang trọng dừng ở cổng của một ngôi trường lớn. Ngôi trường gồm 3 dãy nhà: 1 dãy là các phòng điều hành, 1 dãy của khu A và 1 dãy của khu B. Trường cấp 3 Lightstar là trường dành cho các con em nhà quý tộc nên có quy mô rất rộng. Ngoài phòng học ra còn có các nhà nghỉ(nói z nhưng nó như là khách sạn rồi) cho học sinh nghỉ ngơi hoặc ở lại qua đêm. Nó vừa xuống xe vừa nở 1 nụ cười chết người. Vì là 1 tiểu thư nên nó ko mún mất hình tượng của mk cug như gia đình mk. Đôi chân thon thả lướt trên sân trường. Nó đi đến đâu, những tên háo sắc nhẹ là chảy máu mũi, nặng hthj ngất nhập viện. (Haizzz hum nay bệnh viện đông khách ời!).

- Sao mà có ng xinh thế ko pít ?- HS1

-tiên nữ ở đâu hạ phàm kia!- HS2

-Mày ơi, sao chị ấy đẹp thế nhỉ! tao mún làm con trai quá đi!- Một hs nữ suýt xoa

bla.....bla

Khen thị nhiều nhưng cug có một số thành phần đặc biệt:

-Thêm 1 con đáng ghét nữa kia Bảo Vi!

-Ukm đúng đó chị!

Lời nói đó chỉ có thể là của chị em nhà Tổ Uyên.

(Giới thiệu nhân vật chút:

Cao Tổ Uyên: xinh đẹp nhờ son phấn, tính tình kiêu ngạo, suốt ngày bám đuôi hần, gia đình khá giả đc công ti nhà nó đầu tư vào.

Cao Bảo Vi: em gái Tổ Uyên, nhan sắc có nguồn gốc giống y hệt chị, tính tình ko khác bao nhiêu)

Bỏ ngoài tai những lời nói đó, nó lướt qua mặt 2 nhỏ 1 cách nhẹ nhàng. Tổ Uyên tức giận, chảnh chọe lên tiếng:

-Cô nghĩ cô là ai mà dám bỡ tôi hả. Tôi sẽ cho nhà cô phá sản ngang lập tức đó.

Nó cười nhạt, bước qua nhỏ nói khề:

-Chưa pít công ti ai sẽ sụp trước đâu! về nhà mà điều tra đi đã nha! Sữa vớ vẩn thế này ng ta cho ăn dếp lúc nào ko pít đó.- Câu nói của nó vs sức sát thương lớn chỉ đủ cho nhỏ nghe tiếng. Nó tiếp tục đi qua mặt nhỏ trc sự thán phục của mọi người vì từ trc đến h chưa có ai làm đc z cả.

- Mày... Mày...-Nhỏ tức tím mặt ko cãi lại đc nên “giận cá chém thớt” quay sang quát mọi ng:

-Nhìn j mà nhìn, tránh raaaaaaahaaaaa!

Nó lắc đầu rồi đi đến phòng hiệu trưởng. Cốc...Cốc...

- Vào đi- Tiếng ông hiệu trưởng trầm ấm vang lên.

Nó mở cửa bước vào ông quay ra nhìn nó rồi cười thật tươi:

- Chào cháu gái! Lâu rồi ko gặp, 2 mẹ con có khỏe ko?

- Dạ cảm ơn bác, 2 mẹ con cháu vẫn khỏe!- Nó lễ phép đáp lại

(hiệu trưởng là anh của mama nó nên 2 ng nói chuyện mới thân mật như z đó)

- Cháu sẽ học lớp 12A1. Còn bây h chúng ta đi dự lễ trc nhé!

-Dạ vâng ạ!- Nó nói rồi đi cug hiệu trưởng đến phòng hội trường.

Trên khán đài 1 cô giáo cầm mic nói :

- Một năm học mới đã đến, các em có cảm thấy háo hức ko?

-Có ạ!-ở dưới đồng thanh đáp

- và bây h chúng ta sẽ chào đón hoàng tử Việt anh của trường.

Ở dưới tiếng vỗ tay hò hét ko ngớt. bước vào phong là 1 chàng trai cao 1m86,nc ra trắng hồng, mái tóc đen đc vuốt chẵn chu. Nhìn hần như 1 hoàng tử thực thụ. Hần bước lên khán đài nở nụ cười miễn phí cho nhều ng pkai vào bệnh viện (đã bảo là hum nay bệnh viện đông khách òi mà)

-Xin chào tất cả các bn. Tôi chắc là các bn đã có 1 kì nghỉ hè đầy lí thú đúng ko ạ? Tôi mong bước vào năm học mới mọi ng có thể làm tốt hơn trc nhều!-hần nói vs giọng ấm áp vô cug. Sau câu nói của hần là bài phát biểu dài dằng dặc của hiệu trưởng và kết thúc hồi luyện thuyên đó bằng 1 câu mà mọi ng pkai chờ đợi:

-tôi xin giới thiệu 1 học sinh mới, con gái của tập đoàn K&L sẽ là nguồn đầu tư tiếp theo cho trường chúng ta, xin chào đón Nguyễn Trần Khánh Linh!!!!!!

Ông vừa dứt lời thì nó bước lên, nó tự tin sải bước. Giọng nói dịu dàng qua mic:

-Chào các bn, mk là học sinh mới nên có j sai sót mong mọi ng bỏ qua.

Ở dưới tiếng hò hét ko ngớt cug sự ngưỡng mộ, ghen ghét đố kỵ. Hần nghe có hs mới thì ngược đầu lên ko ngờ lại đơ mắt 5s rồi quay đi chỗ khác. Buổi khai giảng kết thúc sẽ là lúc để nhận lớp mới.

3. Chương 3: Xếp Chỗ

*Tại lớp 12A1:

Trước cửa lớp lượng fan cuồng của hần bầu kín như ruồi nhìn thấy xôi. Mấy tên vệ sĩ làm việc hết công suất. Hần thị ngồi trong lớp ung dung nghe nhạc. Tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên nhưng hình như tình trạng kẹt cửa vẫn ko khả quan hơn mấy cho tới khi :

-E hèm- Tiếng của cô Lan vang lên cug tiếng gõ thước bùm bụp. Đám đông đã đc giải quyết, hần thở phào nhẹ nhõm. Cả lớp im phắc phắc ko 1 tiếng động nhỏ dù là cựa quậy. Chỉ có cco Lan này mới làm đc kì tích đó. Cô là giáo viên chủ nhiệm lớp 12A1-lớp đứng đầu trường về thành tích cug như là sự nổi tiếng (vì trong lớp có hoàng tử và công chúa mà!)

Sau khi đã dẹp loạn xong cô mới nhẹ giọng đi và nói típ:

- Lớp ta sẽ có thêm 1 thành viên mới, chắc các em đã pít là ai rồi đúng ko? Rồi em vào đi-Cô vẫy tay ra hiệu, nó bước vào và bắt đầu màn giới thiệu của mình:

-Mình tên là Nguyễn Trần Khánh Linh. Mình là hs mới nên có j sai mong các bn chỉ bảo.

Nó vừa nói vừa mỉm cười cho những hs nam ngây ra và cug đồng thanh đáp(trong đó có cả hần)

-Tất nhiên rồi!

-Buổi đầu tên cô sẽ xếp chỗ và lập ra cán bộ lớp. Khánh Linh sẽ ngồi bàn 4 trên bàn của Việt Anh ở tổ 1. Tổ trưởng của tổ đó là...-Cô giáo lưỡng lự . Cũng thật khó cho cô vì 2 ng nó và hần học lực đều ko thua kém j nhau cả nhưng cuối cug thị cô quyết định:

-Việt Anh nha!

-What!-Nó ko kìm đc tự nhiên hét lên. Cả lớp đổ dồn về phía nó làm nó đỏ bừng mặt. Cô giáo hỏi:

- Có j ko em?

-Dạ ko cô nói típ đi ạ!- Nó ấp a ấp úng trong lòng bực bội lắm“Vì sao lại ko phải mk nhỉ , rõ ràng mình giỏi hơn hần mà”. Nhưng cái suy nghĩ tự kiêu của nó nhanh chóng đc dập tắt bởi câu nói của cô giáo:

-Việt Anh đã đc 4 cái bằng đại học nên sẽ giúp đc các bn nhìu! Vì vậy chúc đó cug xứng đó chứ!

-What!?!?- Tiếng nó lại vang lên“cái j z trời, hần ta cug đã có bằng đại học rồi sao. Z là mk có đối thủ nặng kí ời hehe” Nó nghĩ thầm rồi cười gian ko để ý đến 39 con mắt khó hiểu đang đổ dồn về phía nó.

Tiếng chuông hết h cuối cug cũng vang lên nó vừa chán nản vừa mặt mỗ lê xác ra phía cổng trường mặc kệ mấy trăm con mắt trái tim đang đâm sầm vào nó. Nó vừa đến cổng trường thị mấy tên vệ sĩ cug đến nơi mở cửa cho nó vào.

Đi đc nửa đường nó bắt đầu cảm thấy bực bội với cái vận tốc rùa bò mà mấy tên vệ sĩ lái. Nó ko chịu nổi nữa nên phải dùng hạ sách đỡ chiêu “mĩ nhân kế” cho 1 mục đích hoàn hảo(đối với nó thui ak).

-Mấy a ak! Cho tôi lái xe nha! Tôi sẽ ko phò mẹ tôi đâu! nha nha- Nó nói giọng ngọt sớt.

-Xin lỗi tiểu thư nhưng phu nhân đã có lệnh nên chúng tôi ko dám trái lại-Một tên lên tiếng

Nó hậm hực lém nhưng vẫn cố gắng thuyết phục.

Và sau 10ph nó hat cả lương cho vệ sĩ nghe, mấy tên đó đành chịu thua. Nó cười nhe nhẻ rồi lên lái, nhả ga đi với vận tốc 300km/h khiến mấy tên vệ sĩ choáng váng , nòn mửa hết ra xe. “Vệ sĩ mà như z thị bảo vệ con khỉ ak” nó thầm nghĩ. Mùi trong xe ngày càng khó chịu. Nó phanh kết 1 cái rồi lấy điện thoại gọi cho bà quản gia mang xe đến. Nó ngồi trên chiếc mui trần đen phóng về nhà.

Tối hum đó đến bữa ăn nó cứ ngồi chọc đũa nhìn bát cơm thị mama nó lên tiếng hỏi:

-Con có chuyện j bực bội ak?

Nó chọc đũa mạnh hơn ầm ực nói:

-Giáo viên ko có mắt ak mà cho hấn làm tổ trưởng chứ!

Mẹ nói nghe xong bật cười thj ra là vì cái chuyện nhỏ như con kiến đó. Cả buổi tối hum đó nó nằm buồn chuyện vs 2 con bn là Huyền Trâm và Diễm Mi. (2 đứa này đều xinh đẹp nhà giàu học giỏi và chơi thân vs nó từ nhỏ)

-Chán quá chúng mày ới!-Nó than vãn

-Có j mà chán chứ. Làm tổ trưởng chỉ tội mệt người!

-Nhưng vẫn ức chế! Tao cug có 4 cái bằng mà!

-Thui giận làm j cho già ra xấu lém-2 con ra sức hạ hỏa cho nó.^^

4. Chương 4

Saulh đồng hồ làm VSCN, trang điểm, làm tóc,... Nó bước xuống ăn sáng vs bộ váy màu tím nhạt. Nhưng ngồi xuống ko ăn ngay mà nó xích lại gần mama nó làm bộ mặt cún con, giọng nói ngọt sớt:

-Mama ak, hum nay nhìn mama đẹp ghê lun á!

Mama nó nghe xong thj sặc nước

-Cô con gái cưng lại có chuyện j đây!

-Ma cho con tự lái xe đến trường nha! Đi mà ma!

-Tưởng chuyện j, thể nào hum nay ngọt thế, ma cứ tưởng mặt trời mọc đằng tây chứ

-Mama cứ trêu con!

Thui đc rùi tui thả tự do cho cô đó!-Mama nó cuối cug cũng phải chịu thua.

-Con iu mama nhất- Nó mừng rỡ chạy ra hôn vào má mama nó rùi phóng thẳng đến trường. Mama nó gọi với theo:

-Ko ăn cơm ak con?

-Dạ con đến trường ăn cug đc!-Nó nhe nhớn phóng xe vụt đi. Mama nó ko còn cách nào khác ngoài lắc đầu chịu thua đứa con gái của mình.

Vẫn là cái vận tốc bàn thờ đó nó đến trường chỉ trong 3ph. Vừa xuống khỏi xe, nó đã thaayss hơn chục tên con trai đi đến gần nó. Nó chợt thấy nguy hiểm đang đến gần, người nó đang trong tư thế phòng thủ. Nào ngờ mấy cậu ầm lại dàn hàng ra trc mặt nó đồng thanh nói:

-Làm bn gái anh nha!

Rồi mỗi ng lấy ra 1 hộp nhưng đồ trống đó là 1 cái nhẫn kim cương. Nó ngây người ra trong vongf2s. Nó đang ở trong tình trạng cười chẳng đc khóc ko xong. Ko thềm mất thời gian vs mấy ng đó, nó đi thẳng rùi nói vọng lại:

-Nếu mún thj cứ đưa cho 2 ng bn tôi cầm hộ là đc ời.

Nó bước đi trên sân trường nói 1 lượng fan khổng bảu đuôi theo. Gần đến lớp thj nó gặp Trâm và Mi vẫy gọi. Nó rào bước nhanh hơn đến chỗ 2 con bn nhưng lại pị ai đó ngáng chân, nó ngã nhào về phía trước thj có 1 bàn tay kéo nó lên đỡ lấy eo nó. Một màn trình diễn quá đẹp mắt. Hấn đỡ nó dậy trong sự hò reo của mọi người. Ngay cạnh đấy, Tổ uyên tức mún phốt máu, nhỏ cổ tình cho nó về vs đất mẹ bao dung mà nó lại đc hấn cứu vớt, lại còn đỡ eo nữa chứ. nhỏ tức quá nghiêng răng ken két rồi vùng vằng bỏ đi. Nó đi đến chỗ 2 con mất khê gắt:

-Đúng là ức chế mà, phiền phức!

-Sướng thế còn j đc anh Việt Anh ô- 2 đứa đồng thanh nói nhưng trong lòng đang lơ lửng ở tầng mây thứ mấy ko pít. Nó cốc ối đứa 1 cái cho chúng nó tỉnh ngộ.

-Đúng là 2 đứa hám trai!

Hai con kia quay lại ngườm nó. Chợt nó thấy chục tên bắt nãy đến liền chuồn lẹ vào lớp. 2 con kia ở ngoài cứ ngơ ngơ ngác ngác ko pít vì sao lại đc rùi quà đến z. “coi như quà chuộc lỗi của tao nha hehe”-nó nghĩ thầm.

Tiếng chuông vào lớp vang lên lớp 12A! lại xôn xao lên. Các tổ trưởng thi hành nhiệm vụ cao cả:kiểm tra bài tập. Hấn kiểm tra bài những ng khác chr là qua loa xem có thiếu ko, còn đến chỗ nó thj khác.

-Thiếu 1 dấu chấm kết thúc bài coi như thiếu bài luôn!(Chắc là soi kĩ lắm đây, vì hấn mún trả thù nó vụ ban nãy: Hấn đỡ nó mà lại bị nó chửi là đồ DDĐT và khuyến mãi thêm 1 cá giẫm chân đau điếng vì nó đi giày cao gót mà!)

Nó thj vẫn cái mặt lạnh tanh(vì vụ hấn làm tổ trưởng), trong lòng nó đang sôi 1000độ c thăm nguyên rửa cái tên đáng ghét chết tiệt.

Hấn ung dung về chỗ trong làm cảm thấy vui vui. Tổ Uyên thj ngườm nó ko ngớt (sắp lác mắt đến nơi òi). Hấn đi qua chỗ nó chả may lại pị nó ngáng chân suýt thj ngã(ui trời hình tượng hotboy z đó chẹp chẹp). Trong lòng nó đang cười hấn còn hấn thj như nc vừa sôi xong.

5. Chương 5: Học Sinh Mới

Từ ngày nó vào học trường Lightstar cũng đã đc 2 tuần. Công trình xây dựng phòng nghỉ riêng của nó cũng đã hoàn tất. Phòng của nó đc tách riêng ra khỏi dãy nhà nghỉ của các hs khác và cạnh phòng hấn. Sau trường cũng đc trồng 1 vườn hoa hướng dương theo đúng sở thích của nó. Trong 2 tuần đó, tâm trạng chung của nó là chán! Ngày nào nó cũng đc đôi lời về vụ thiếu 1 dấu chấm hay 1 nét chữ (khổ thaanh chị quá). Thứ 2 tuần 3:

Cô giáo bc vào lớp. Đây là h sinh hoạt, nhìn cả lớp 1 lượt cô giáo nhẹ nhàng nói:

-Hôm nay lớp ta có 2 hs mới là 2 bn nam.

Các hs nữ nhón nháo (trừ nó). Mi và Trâm cug ko ngoại lệ, 2 đứa đang mơ về 2 chàng hoàng tử của họ. Nó ngồi ung dung nghe nhạc, mắt nhắm nghiền, ko để ý đến lời cô giáo nói.

-E hèm-Tiếng cô giáo vang lên làm lớp im phăng phắc. Cô gật đầu hài lòng nói típ:

-2 em vào đi!

2 chàng trai như 2 thiên thần bước vào trc ánh mắt ngưỡng mộ của các nữ xinh. Hấn sáng rực mắt, hơi ngơ ngàng vì 2 thằng bn thân mới tối hum qua bảo ở Mĩ mà h lại lù lù 1 đồng ở đây òi. 2 tên thấy hấn như z thj mỉm cười.

-Mình là Vương Hoàng Nhật Minh. Rất zui vì là thành viên của lớp ta!

-Mình là Lê Đình Quang Huy. 2 bọn mk mới từ Mĩ về nên mong mọi ng giúp đỡ. Lớp 1 lần nữa lại nhón nháo:

-Wow 2 anh đẹp trai quá-NS1

-Như thiên thần ý!-NS2

-Làm sao bằng Việt Anh của mk đc chứ!-Tổ Uyên vênh mặt (nhoe này ngộ nhận quá)

Mi và Trâm thj đang cãi nhau chí chóe:

-Mình đẹp trai hơn-Mi vừa nói vừa khẽ liếc nhìn mình.

-ko phải. Huy đẹp trai hơn mà-Trâm cãi lại

-ko, Minh!

-Ko, Huy!

-Minh!

-Huy!

-Stop here!-Nó bực bội lên tiếng rồi nói típ:

-2 thằng đó đang tiến về chỗ chúng mày kia!

-Đâu đâu-2 đứa kia đồng thanh lên tiếng rồi quay qua quay lại tìm hoàng tử. Nhân cơ hội đó nó cốc ối đứa 1 cái rồi nói:

-Đúng là 2 con hám trai!

-Ko chết đc là đc- 2 đứa đồng thanh tập 2

-Có cần tao mời bác sĩ chữa cái căn bệnh thể kỉ đấy cho 2 chúng mày ko hả. Bệnh nặng lém rồi đó-Nó nói vs giọng trêu đùa và lắc đầu về tiếc nuối.

-Mày mún chết ko hả- Đồng thanh tập 3

2 Đứa đó đang định quay xuống cốc cho nó phát nhưng lại bị tiếng của cô giáo ngăn lại.

-Hừ... coi như mày may mắn- Đồng thanh tập 4

Cô giáo típ tục:

-Để tiện cho việc giữ trật tự trong h học cũng như việc học của Linh và Việt Anh thì cô sẽ xếp chỗ như sau: Việt anh và Linh ngồi bàn cuối, trên là Mi và Minh típ theo là Trâm và Duy. Bây h các em chuyển chỗ đi!

Trong khi 2 con bn đang sướng như điên thì nó lại hét toáng lên:

-What! Why?

-Có việc j ak Linh?- Cô thắc mắc

-Em ko ngồi vs hán đâu!-Nó nói thẳng

- Em có pít là bao nhiêu bn đang mơ ước ko hả?

-Em ko cần pít!

-Nhưng đây cũng là mún tốt cho em nên ko cãi nhai nhiều!

Nó ko cãi đc nên đành vùng vằng bỏ cặp xuống ghế rồi ra sau trường ngấm nhìn những bông hoa hướng dương. Tiết này là tiết tự học nên nó ko lên lớp nữa.

6. Chương 6

Tổ Uyên sau khi nghe cô giáo xếp chỗ xong thì tức lắm. Nhỏ gọi cho Bảo Vi rồi dẫn thêm chục tên con trai ra sau trường định cho nó 1 bài học nhớ đời. Nó nghe có tiếng bước chân đến gần thì đứng dậy, nhìn mấy tên cao to đen hôi kia cười nhạt. Nhưng chính nụ cười nhạt nhẽo đấy lại như hoa như nắng làm mấy tên kia đổ rạp, bất tỉnh nhân sự lun.”Haizz mới có thế mà lại đổ rồi sao” nó nghĩ thầm

-Mày được lắm, tưởng có chút nhan sắc là ra oai z sao. Tao sẽ ày pít tay!-Tổ Uyên tức lắm nhưng vẫn bình tĩnh nói rồi ra lệnh:

-Bảo Vi ak! Gọi FC Việt Anh đến đây cho chị!

-Dạ-Vi răm rắp nghe theo.

Chục đứa con gái từ can-teen bước ra sân sau. Hấn thấy lạ nên đi theo. Bọn chúng vừa đến thị Tổ Uyên ra lệnh:

-Lên cho tao!

-Nhưng... Nhưng.. Đây là...-Bọn kia ngập ngừng ko dám động đến nó vì biết nó là công chúa.

-Chúng mày có lên ko hay để tao xử tụi bay đây!-Tổ Uyên hét lên

Cả bọn xông lên nhưng lại bị 1 tiếng nói lạnh như băng chặn lại:

-Mấy người đang làm trò j ở đây hả!

Theo phản xạ, tất cả đều quay lại phía tiếng nói đó(trừ nó). Nó lại nghĩ:”Đang zui mà sao lại ngăn lại làm j chớ, tức chết mất”

Tụi nhỏ kia thị đang run sợ trước đồng lứa pháp phùng. Quá dễ dàng nhận ra hấn đang tức đến mức nào.

-Cút hết cho tôi!-Giọng nói đó lại vang lên. Tất cả xếp hàng dài dòng dòng đi ra, ngay cả mấy tên vừa ngất vừa mơ mộng lúc nãy. Riêng nó thị vẫn cái thái độ ấy, đứng đờ như chưa có chuyện j xảy ra. Hấn thấy ngạc nhiên kinh khủng vì nếu có ai đc hoàng tử như hấn cứu thị phải cảm ơn riu rít chớ đâu như nó. Hấn bực dọc lên tiếng:

-Cô ko định nói j vs tui sao?

-Nói j là nói j?-Nó thản nhiên

-Thị nói cảm ơn tui.

-Sao? Tôi phải cảm ơn anh ak?- Nó cười nhạt rồi nói tiếp:

-Ko bao h! Mơ đi nha!-Nó nhấn mạnh từng chữ.

Hấn bị nó làm đờ hết ng rồi lấy lại tinh thần hỏi tiếp:

-Tôi cứu cô mà!

-Tôi cần anh cứu ak?-Nó vẫn z

-Nếu cô ko đc tui cứu thị cô tan xác rồi!

-Woo kinh z cơ ak. Hốt ghê nhĩ- Nó giả vờ run sợ rồi cười nhạt:

-Anh nghĩ tôi là ai z. Mấy chục con đó thị nhằm nhè j!

Hấn thực sự shock.”cô ta vừa nói đùa ak? Mà ko phải đâu, điều này cug có thể lắm chứ, hum trước cô ta đập mình đau z mà”-Cuộc độc thoại của hấn kết thúc thị cũng ko thấy nó đâu nữa. Nó trở về phòng Vip của mình và thả mình lên chiếc giường trắng êm ái rồi chìm vào giấc ngủ. Rồi nó gọi cho hiệu trưởng xin nghỉ học hum nay.

Sau khi ko đánh đc nó mà còn bị hấn phát hiện, chị em nhà Tổ Uyên tức phòi cả máu và chờ thời cơ hại nó.

7. Chương 7:

Trong khi nó đang ngủ ngon lành thì trên lớp học:

-Ủa, Linh đâu rồi mà? -Mi quay xuống thì thầm vs Trâm.

-Mày ko phải lo. Nó call cho tao rồi, bảo là thấy mệt nên cúp học lun.-Trâm thản nhiên

-Cái j?-Mi hét nhỏ-Con láo loét nó nữa! Cúp học mà ko rủ bạn rủ bè j cả! Đúng là tức chết mà!-Mi nói to hơn làm Minh đang ngủ thị gật mình tỉnh giấc.(Anh này chăm ngủ gớm!). Minh tức giận quát Mi:

-Cô có pít là cô đã phá giấc ngủ ngàn vàng của tôi ko haaaaaa !

Mi hơi đờ ng vì thái độ của cậu lúc này hoàn toàn trái ngược vs khi chào hỏi. Nhỏ ko ngần ngại mà đáp trả:

-Ngủ từ tiết sinh hoạt đến h vẫn còn ngủ! Bộ anh là con người hay là con heo or heo tiến hóa lên người. J mà giấc ngủ ngàn vàng chứ anh có tin tôi cho anh giấc ngủ ngàn thu ko hả!-Mi tuôn 1 tràng làm Minh cứng họng:

-Cô... cô.... Cô...

-Cô j mà cô. Cháu h mới bít đánh vần ak?-Mi đc thế càng chọc tức Minh. Minh tức quá ko làm j đc bèn đập bàn đập ghế (ui khổ thân cái bàn ghế quá!). Duy lần đầu thấy mình cãi thua ai(trừ hấn) thj lấy làm khoái chí lắm rồi cùng Trâm cười ha hả. Vô tình 2 ánh mắt chạm nhau, 2 khuôn mặt đỏ ửng, 2 ng quay 2 phía khác nhau cười thầm (Hình như hơi nhìu 2 nhĩ).

Nhỏ Tổ Uyên ko thấy nó đâu thj vác cặp ra chỗ hấn ngồi, nhưng chưa kịp đặt cặp xuống thj :

-Cút-ngay-lập-tức!-Giọng nói hấn vang lên cùng vs sự lạnh lùng. Tổ Uyên lần đầu tiên thấy hấn như z thj hơi run sợ quay bước đi, tay nắm thật chặt.

Hấn cũng ko hiểu sao hấn lại như z nữa. Hấn cảm thấy khó chịu khi nó ko thèm để ý đến hấn. “Ko lẽ mình thick Khánh Linh! Ko thể nào ! Việt Anh mày bị điên rồi!Suy nghĩ vớ vẩn j z”-Suy nghĩ trong đầu hấn lóe lên rồi lại tự trấn an bản thân mình.

8. Chương 8

Tại 1 căn biệt thự to lớn, đồ sộ, nguy nga (ko pít tả bằng tính từ nào đc nữa), nhìn cũng ko kém j sao vs nhà nó cả, hấn từ trên lầu bước xuống gian bếp ấm cúng ôm chầm lấy 1 ng phụ nữ trung niên (mẹ hấn-bà Cao Thanh Hiền, chủ tịch tập đoàn V&A). Bà quay lại ngườm yêu đứa con trai rồi mỉm cười:

-Con 2 tuổi hay sao mà vẫn không nhéo như z hả?

Hấn lắc đầu nói nhỏ:

-Con iu mẹ mà! Con 2 tuổi càng tốt, càng đc ôm mẹ lâu! Hjhj!

Mẹ hấn nghe xong bật cười kí đầu hấn 1 cái:

-Chỉ đc cái lẻo mép ak! Lại có chuyện j đây ông tướng.

-Mẹ chỉ có hỉu con ak!-Hấn nhe nhẻn

-Tui ko hỉu ông thì sao làm mẹ ông.-Mẹ hấn trêu

-Hum nay 2 thằng bn con ở bên Mĩ về, mẹ cho con đi chơi chút xíu nha!

-Ukm đi đi. Bảo 2 thằng là nếu rảnh thj về nhà mk chơi nha con!-Mẹ hấn dặn

-Dạ con pít ời. Bye mẹ ạ! Con yêu mẹ lắm lắm lun!-Hấn vẫy tay chào tạm biệt bà. Mẹ hấn mỉm cười rồi típ tục nấu cơm (vì hum nay ng làm xin nghỉ phép)

3 bọn hấn lâu ngày mới gặp nên đi chơi rất vui vẻ, quây tung bừa cả cái quán bar Night lên. (Đó là bar mà mẹ hấn dựng lên cho hấn có chỗ vui chơi *đúng là nhà thừa tiền mà*)

Tại nhà nó:

-Sao hum nay thấy con mệt thế?Có pị sao ko để mama gọi bác sĩ cho!- Mama nó lo lắng hỏi.

-Dạ con hông có sao đâu ạ, mama cứ yên tâm đi!-Nó nói vs giọng mệt mỏi, nó ôm mama nó 1 cái rồi “đuối” bà ra khỏi phòng (dùng từ có quá đáng quá ko nhĩ?). Nó lấy điện thoại gọi cho 2 con bn thân nhưng ko phải giọng mệt mỏi lúc nãy mà là cái giọng hách dịch:

-Tao cho chúng bây 5ph để đến nhà tao!-Chưa kịp nghe câu trả lời nó đã vụt tắt.

2 con bn bực mk lém nhưng cũng phải tức tốc chạy đến nhà nó. Chỉ kịp chào mama nó 1 câu, 2 con chạy thẳng vào phòng nó thở dốc:

-Có cần gấp z ko hả?

-4ph38s26, chúng mày cũng nhanh nhĩ!

-Mày còn nói nữa hả?-Tuy vẫn mệt nhưng Mi vẫn hét dc vs volum mạnh nhất. Nó bịt tai nhắm mắt:

-Thùng mặc nhĩ tao đến nơi. Ở nhà chán quá nên gọi tụi bay đến chơi thui mà làm j dữ z!

Trâm chỉ pít cười xua xua tay ngăn 2 con bn:

-T mới là người thùng mặc nhĩ đó. 2 chúng mày vạy nhỏ loa lại giùm!

-Mà sao hum nay m nghỉ học ko rủ bọn tao!-Mi tò mò hỏi

-T bị bọn Tổ Uyên định đánh!-Nó thần nhiên trả lời

-Mày có pị sao ko?-2 con đồng thanh rùi sờ khắp chân tay nó

-T ko có sao, chúng m nghĩ t là ai mà lại bị đánh dc cơ chứ-Nó vênh mặt (eo ơi xạo quá dc hần giúp còn j)-Mà ở lớp có chuyện j zui ko z-Nó hí hửng. Mi thì thào vào tai nó ko cho Trâm nghe rùi 2 đứa cười tùm lum làm Trâm đơ ra ko hiểu chuyện j. Nó hét to:’

-Duy và Trâm 2 môi cười 2 mắt nhìn nhau rùi quay 2 phía, 2 mặt đỏ ửng là sao đây ta? – Mặt nó nhìn gian kinh khủng

-Chúng m...-Trâm đỏ mặt ko pít làm j lấy gối đập 2 con bn tứ tung. Tiếng cười vang lên khắp phong. 2 con bn thân làm nó khỏe hẳn ra.

10h30’:

-Bye cưng nha, bọn t về. Hum nay m hành hạ bọn này hơi bị ác đó.-Mi và Trâm cười típ cả mắt rùi vẩy tay phóng về nhà. Nó cười cười rùi lên phòng ngủ.

9. Chương 9

6h55’, tại căn biệt thự nhà họ Nguyễn:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....-Nó hét toáng lên vì bây h đã sắp muộn học.

-Bà quản gia, bà quản gia sao ko gọi cháu dậy z. Huuuuuuuu, sắp muộn học đến nơi òi!

Sau 2 ph làm VSCN nó phòng như bay đến trường trong vòng 1’30s. Vừa đến cổng trường thì nó thấy bao nhieu là học sinh tụ tập ở đó. Tưởng là có chuyện lớn vừa xảy ra nhưng ải ngờ...

-A! A! A! Chị Khánh Linh đến rùi kìa mọi người ơi!-1Hs hét to

-Khánh Linh! Khánh Linh! Công chúa đã đến!-Tất cả mọi người đồng thanh hò hét làm nó ngớ người. “Mình nổi tiếng đến z sao?”Nó thầm nghĩ. Nó bước xuống xe vs chiếc váy xòe đến đầu gối màu xanh nõn chuối , mái tóc buông thả nhẹ nhàng. Vệ sĩ đi theo nó dẹp đường và cất xe. Nó bước đi mà cứ như ngôi sao Hàn chẳng bằng. Nó đi qua Tổ Uyên, nhỏ đang định giẫm lên chân nó làm nó ngã ất mặt trc trường. Nhưng vs 12 năm học võ như nó thj đâu có dễ dàng như z. Ngoài mư kế của nhỏ, ko những ko làm nó bị sao mà nhỏ còn bị nó làm cho ngã ngửa trc mặt bao nhieu người.

-Thật đáng đời!-Hs1

-Dám chọc chị Linh của tui sao?-Hs2 vs giọng khinh bỉ

-Đúng là đồ mặt đã dày lại còn chát thêm 10 lớp phấn chắc như z cũng ko đau nhĩ!-Hs3

bla bla

Tổ Uyên tức tím mặt, máu sôi đến 1000 độ, ko nói đc câu nào chỉ pít vùng vàng bỏ ra sau trường. Nhỏ hét to vs 2 hàng nước mắt chảy dài:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Bảo Vi thấy chị mình z thj vô vai an ủi:

-Em sẽ cùng vs chị đánh bại 3 con nhỏ đó. Mỗi thù này em sẽ thanh toán cùng vs chị.-Bảo vi cười gian xảo

*Tại lớp 12A1:

-Anh có pít là anh đã sang chỗ của tôi ko haaaaaa ! –Mi hét vào mặt Minh

-Cô zô zuyên vừa, con gái con nứa mà hét thủng mạc nhĩ ng ta rùi đó – Minh hét lại

-Thôi thôi con xin 2 bố mẹ-Trâm và Duy đồng thanh giảng hòa. 2 đứa bàn trên quay ngoắt xuống:

-Á ạ 2 ông bà này hợp ghê ta! Haaaaaaa-Mi nói cười gian gian. Minh vỗ tay hưởng ứng.

Ở bàn nó thj im phăng phắc ko ai nói vs ai câu nào cả cho đến khi:

-Aaaaaaaa!Gián! Gián! Có..có ...con gián-Nó nữa hé lên vừa ôm cổ và nhảy lên đùa hấn, 2 hàng nước mắt chảy dài rùi nó ngất lịm. Hấn khó hỉu “Cô ta mà lại sợ gián sao.Ngạc nhiên nhĩ!” rùi mỉm cười và đưa nó xuống phòng y tế trc ánh mắt mơ ước của bao ng. Mi, Trâm hốt hoảng chạy theo. Minh,Duy thấy z cũng đi luôn. Nhỏ phù thủy thấy z thj cười gian xảo nhắm mắt:

-Tôi đã pít điểm yếu của cô rùi. Từ nay trở đi, ngày nào tui cũng sẽ tặng cô một món quà đặc biệt. Haaaaaaa!

10. Chương 10: Quá Khứ Sắp Đc Mở

Sau khi đưa nó xuống phòng y tế, hấn nhẹ nhàng đặt nó xuống giường rùi quay sang hỏi 2 con bạn đang đứng lo lắng:

-Sao cô ta lại sợ gián đến z?-Giọng nói khác hấn vs cái vẻ nhẹ nhàng zui zẻ ngày thường.

-À à, chỉ là... tại pa...-Trâm ấp a ấp úng đang định nói ra thj pị Mi véo 1 cái ra hiệu:

-Ak ko có j đâu! Chúng tôi ko pít j cả! Chắc nó sợ thui, con gái mà!-Mi vừa nói vừa gượng cười nhưng ánh mắt thj ko giấu đc nét buồn.

“Sao lại ko thể cho tôi pít?Đã có chuyện j xảy ra?” Hấn tò mò khó hiểu nhưng cũng ko hỏi j thêm rùi quay sang nhìn nó. Nó lúc này đẹp như 1 thiên thần, ko còn cái nụ cười xã giao nữa. Mi và Trâm pị Minh, Duy lôi lên lớp học (thực chất là dành khoảng ko gian riêng cho cặp kia ý mà! 2 ông này pít điều ghê!)

“Thật đẹp quá! Ở sao mk lại cứ nghĩ như z mỗi khi ở cạnh cô ấy nhĩ? Ko lẽ...” Hấn đang nghĩ thj pị tiếng hét của nó cắt quãng:

-Gián,gián đừng lại gần, đừng lại gần tôi! Huhuhuhuhu...

Hấn lo lắng ngồi xuống cạnh nó, nắm chặt lấy bàn tay nó thở thê:

-Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô!

Sau lời nói đó, nó nín bắt, nủ cười lại nở trên môi. Nó mở mắt ra thì:

-AAAAAAAAA! Anh có pít là chưa đứa con trai nào ngoài pa và anh tôi đc nắm tay tôi ko hả?

Hấn giật mình bỏ tay nó ra ngượng nghịu.

Còn về mẹ nó sau khi nghe Diễm Mi kể thì lo lắng vội vã đến trường đón nó về, mời bác sĩ đến khám cho nó.

-Bác sĩ con tôi có sao ko ạ?-Mẹ nó nôn nóng.

-Ak ko sao cả, chỉ do sợ quá nên ngất đi thui! Chỉ cần nghỉ ngơi xong là khỏe!-Bác sĩ ân cần nói.

-Thui z thì cảm ơn ông! Chào ông!-Mẹ nó nói, mắt bây h đã hoe hoe đỏ.

-Dạ, ko có chi! Chào phu nhân tôi về!-Bác sĩ kính cẩn cúi chào rồi đi ra về.

Nước mắt đã nhoe trên khuôn mặt thanh tú của bà. Bà đang nhớ về quá khứ, một quá khứ đau buồn của gia đình nó và người tội nghiệp nhất vẫn là nó.

11. Chương 11: Quá Khứ Đắm Nước Mắt

-Bà chủ! Bà chủ! Không xong rồi. Có chuyện lớn rồi.-Bà quản gia hốt hải chạy vào, vẻ mặt tràn đầy lo lắng. Lúc này, mẹ nó đang ru nó ngủ. Bà dừng lại hỏi quản gia, trong lòng có chút bồn chồn:

-Có chuyện j ko vậy?

-Dạ, thưa bà, ông chủ xảy ra chuyện rồi ạ!

-Cái, cái j cơ? Thôi chúng ta ra ngoài nói chuyện. Tuyệt đối ko đc để con bé pít.-Mẹ nó hơi shock nhưng trấn tĩnh lại rồi kéo quản gia ra khỏi phòng. Cuộc đối thoại đó đã lọt vào tai nó. Nó chưa ngủ. Nó lên đi theo mẹ mình.

-Ông ấy có sao ko vậy, nói nhanh!-Bà lo lắng đến mức hét lên.

-Sau khi máy bay cất cánh đc 2h thì ko may bị nổ và ông chủ đã...-Nói đến đây, nước mắt quản gia tràn ra, mẹ nó đau lòng ngồi phịch xuống miệng ko ngừng lẩm bẩm:

-Ko ko ko thể nào như thế đc. Ko thể!

Nó nghe xong khóc nức nở rồi ngất lịm đi.

-Phịch!-Tiếng nó ngã xuống làm mọi người giật mình.

-Cô chủ, cô chủ.

-Khánh Linh con! Mau gọi xe cứu thương ngay!-Bà hét lên trong nước mắt.

Trong giấc mơ đêm đó, nó đang đi chơi vs papa nó thj có 1 lũ gián bắt papa nó đi, nó sợ hãi khóc thảm thiết.

-Ba!Ba! Đừng bỏ con! Về với con đi mà! Huuuuuuuuuuuuuu-Nó hét lên rồi ngồi bật dậy.

Đó chỉ là 1 giấc mơ hoang đường nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn đến nó. Từ đó nó rất sợ gián mà đúng hơn là sợ cái ngày mà nó mất đi papa...mãi mãi.

Bà sực tỉnh khi nó bất ngờ ôm từ phía sau. Nhanh nhẹn gạt bỏ những giọt nước mắt, bà mỉm cười với nó:

-Con khỏe rồi chứ, con yêu.

-Dạ khỏe rồi mama ạ. Hjhj-Nó cười híp mắt

-Ak mà thứ 7 mama đi họp phụ huynh cho con nha!-nó típ tục.

-Tất nhiên rồi! Mama sẽ sắp xếp công việc.-Bà nhẹ nhàng xoa đầu nó kìm nén dòng nước mắt trực trào ra.

Cả đêm hôm đó, hần ko sao ngủ được. Hần cứ nghĩ về nó, nghĩ về nét mặt hoảng sợ cùng dòng nước mắt nhặt nhào, tim hần lại nhói lên. Hần mong trời sáng thật nhanh để đc gặp nó.

12. Chương 12: Giải Cứu-Ấm Ấp

Hôm nay là thứ 5, trời trong xanh, mát mẻ. Trong biệt thự trắng lộng lẫy nhà họ Nguyễn có 1 nàng công chúa tết tóc bện dừa với bộ váy ngắn trắng tinh khiết. Nó xuống căn phòng khách hoành tráng rồi ôm lấy mama nó nũng nịu:

-Mama ak, con đi học đây! Chắc là con sẽ nhớ mama lắm lun á!

-Công chúa của tôi có tính nịnh nọt này từ bao giờ đây nhỉ?-Mama nó mắng yêu

-Đâu có mama! Sự thật 100% lun á!-Nó chu môi

-Con cứ như z thì bao giờ mama mới tống cổ con ra khỏi nhà đi đây?-Mama nó ghẹo

-A! Mama ạ! Con ở vs mama suốt đời lun, ko đi đâu cả!-Nó hôn lên má mama nó rùi cặp cặp đi học.

Hôm nay, nó ko đi vs tốc độ ánh sáng nữa mà đi rất từ từ rồi rẽ vào 1 nhà hàng sang trọng.

-Dạ! Tiểu thư muốn dùng j ạ?-Chị nhân viên cung kính hỏi.

-Mang 10 món ngon nhất ở đây ra cho tôi là đi rồi!-Nó ko xem qua thức đơn mà nói lun

-Dạ?-Nữ nhân viên như ko tin vào tai mình

-Chị ko nghe rõ ạ?-Nó hỏi ngược lại

-Nhưng tiểu thư có ăn đi hết ko ạ!-Nữ nhân viên típ tục hỏi

-Đi mà!-Nó nói

-Dạ tiểu thư đợi 1 chút ạ.-Nhân viên xin phép lui ra.

Tuy nó là tiểu thư như z nhưng nó ko hề ăn kiêng j cả mà ngược lại rất thoải mái

Cả 1 cái bàn đầy ắp thức ăn như z mà cái dạ dày “ko đáy” của nó oánh hết trong có 10 ph thôi ak Nó nhanh chóng thanh toán bằng 10 tờ 500k mới toanh, phẳng lì. rồi nó phóng xe đến trường.

Từ gara của trường bước ra, nó gặp khoảng 20 tên mặt mũi ghê rợn vây kín rùi:

-Đánh!-Tên đầu đàn hô to. Cả bọn xông vào làm nó trở tay ko kịp. Mặc dù võ nó cũng ko tồi nhưng để đánh 20 tên này mà chưa kịp chuẩn bị thì cũng hơi khó. Đi 15 tên thì nó trở nên đuối sức vào ngã xuống, bất lực chịu đựng những cú đá của bọn chúng. Bỗng có tiếng nói lạnh nhưng nó nghe lại rất quen:

-Dừng tay! Các người chính thức bị đuổi học. H thì cút đi!

Cả đám bắt nạt dờ 1 lúc rồi ai nấy chạy toán loạn. Nó mở mắt “Là hấn sao? Lại là hấn cứu mk sao? Sao hấn lại tốt vs mk như z nhỉ?” Nó đang định đứng dậy nhưng đau quá nên nó bất lực nằm bất động 1 chỗ. Hấn chạy đến hỏi thăm:

-Cô có bị sao ko z? Có đau lắm ko? Để tôi đưa cô xuống phòng y tế!-Hấn nói rồi rít. Giọng nói ấm áp xen chút lo lắng.

-Tôi ko sao!-Nó cố gắng nói ra

Hấn thấy ko ổn nên chẳng chần chừ mà bế phốc nó lên. Nó dựa dựa đòi xuống nhưng hấn lại càng ôm nó chặt hơn. Nó biết là chẳng thể xuống đi nên dựa vào ngực hấn thì thầm:

-Cảm ơn anh nhiều!

Hấn nghe xong mỉm cười, trong lòng thấy vui khó tả.

Đã vào h học rùi mà ko thấy nó đâu thì Mi lo lắng và bảo Trâm gọi cho nó xem sao.

-Bắt máy đi! Bắt máy đi!-Mi lẩm bẩm. Đến lần thứ 3 thì:

-Có chuyện j ko?-Hấn bắt máy làm Mi giật mk.

-Sao... sao anh lại bắt máy của Linh chứ?-Mi vẫn ngờ ngác

-Cô ta bị chặn đánh nên tui đưa xuống phòng y tế thôi.

-What! Sao lại thế chứ? Nó giỏi võ lắm mờ.-Mi ngạc nhiên ko tả dc

-Tự đi mà hỏi! Tôi chịu.-Hắn nói xong tắt máy. Mi liền đứng dậy ra ngoài mặc cho những “câu hát cải lương” dai dẳng của bà giáo. Theo sau Mi là Trâm,Duy,Minh. Tất cả đều “y tế thẳng tiến”.^_^

13. Chương 13: Suy Nghĩ

Mi bước vào phòng, thấy hắn đang ngồi cạnh nó thì khéo léo đuối:

-Việt Anh ak, ra ngoài cho 3 đứa con gái tâm sự chút nhá!-Mi nói bằng giọng ngọt ngào làm Minh khó chịu. Sau khi đã đuối cổ dc 3 chàng “ngự lâm” ak ko phải là “công tử rơm” đi, Mi ko thương tiếc mà hét thẳng vào mặt nó:

-Sao mày lại thành ra thế này hả? Võ mày đâu hết rồi!

-Tui đang mệt đó nha! Bà có cần phải hét to z ko hả!-Nó giả vờ lấy tay xoa thái dương giọng mệt mỏi.

-Mà sao mày thoát dc z?-Trâm ngây thơ hỏi.

Mi cốc đầu Trâm 1 cái rồi nói:

-Hỏi ngu! Việt Anh đến cứu chứ sao!

-Wooo con này sướng thế, dc hotboy cứu thế t cũng muốn bị!-Cái tật hám trai của Trâm lại bộc phát.

-Chẳng phải mày đã có Duy rồi sao?-Mi châm chọc làm Trâm cứng họng đỏ mặt.

-Hắn ta kể ra cũng ko xấu xa j!-Nó h mới lên tiếng.

-Mà mày cũng nên nghĩ lại đi Linh ak.-Mi đỡ giọng khuyên nhủ-Pa mày cũng đã qua đời 10 năm rồi, mày ko thể vì cái chết của pa mày mà pơ tất cả bọn con trai dc chứ! Ai cũng đối xử tốt vs mày sao mày lại ko cho người ta cơ hội! Đừng có quá cứng đầu như z chứ! Hãy nghe tao lần này đi! Chỉ lần này thôi Linh nhé!-Mi làm cho 1 tràng rồi kéo Trâm đi, chỉ để cho Trâm nói vs lại:

-Con Mi nói đúng đó! Suy nghĩ đi nhé!

Bây h trong phòng chỉ còn 1 mk nói vs 1 mớ suy nghĩ ” Có nên làm theo lời Mi nói? Con trai ai cũng tốt vs mk mà sao mk lại ko thể chấp nhận tình cảm của họ? Có nên sống 1 cuộc sống thỏa mái mà rũ bỏ đi quá khứ?...v.v” Thoát ra khỏi cái dòng suy nghĩ bề bộn đó, nó lấy điện thoại gọi ama nó báo tối nay sẽ ở lại trường vì ko mún mama nó phải lo vì những vết tím ở tay chân. Tối hôm đó, nó ko ăn cơm mà đi ngủ luôn nhưng ko thể nào ngủ dc bởi những câu hỏi lúc chiều.

-Cộc.. cộc...cộc-Tiếng gõ cửa vang lên, lúc đó đã là 11h. Nó lê xác xuống giường ra mở cửa.

-Sao anh lại ở đây và tới đây vào h này hả?-Nó hỏi hắn vs cái giọng ngái ngủ dễ thương ghê lun.

-Cô chưa ăn j đúng ko? Đi ăn vs tui đi!-Hắn cười cười. Hắn vì lo lắng cho nó nên quyết định tối nay ở lại lun đây vs nó.

-Ăn á? Dc lun! đợi chút! (Nghe đến ăn là tỉnh bơ ak)

3ph sau nó chạy ra vs bộ váy dài đến cổ chân, nhìn nó thật đẹp. Hắn ngơ ngơ như bò, tim bị lỗ mấy mấy nhịp liền. Cuối cùng cũng lấy lại dc tinh thần, hắn đưa nó đến 1 nhà hàng sang trọng. Vừa đi đến cửa thì 2 nhân viên đã cung kính chào:

-Chào cậu chủ ạ! Chào tiểu thư.

Ko quan tâm đến lời nói đó, hắn dẫn nó 1 mạch đến 1 bàn ăn gần cửa sổ rồi gọi phục vụ.

-Tiểu thư dùng j ạ?-Người phục vụ cung kính hỏi

-Cho tôi 10 món ngon nhất ở đây!-Vẫn như thói quen thường ngày của nó nhưng lại làm cho chị phục vụ hoa mắt chóng mặt, hần thì ngơ ra vì ko pít nó là người hay héo mà ăn nhieu đến z (Thông cảm cho em nó từ sáng h chưa ăn j mà)

1 lát sau, chị phục vụ bưng ra và bày hết lên bàn. Nó ăn mà ko thèm để ý đến hần. Hần ko nói j chỉ lắc đầu sau đó lấy thìa múc súp thì bị nó ngăn lại:

-Ai cho anh ăn hả?-nó

-Tôi cho tôi ăn đấy thì sao? Có nhieu món z mà!-Hần

-Đây là dành cho tôi, anh muốn ăn tự đi mà gọi.-Nó 1 mực

-Tôi gọi cô đi ăn mà!-Hần thấy tức

-Vô lí, anh gọi tôi đi ăn chứ có nói anh cũng ăn đâu nhĩ?-Nó (bà này lí sự cùn ghê lun)

-Hừ... Cô thật là..-hần lẩm bầm, còn nó thì cứ cầm đầu vào ăn. Nó chọc tức hần là z nhưng trong lúc nó ăn hần lại ngồi ngắm nó mà thấy ko ăn cũng no. Nhìn nó cứ như thể “lâu ngày ko ăn hum này mới đc ăn bù z”

Mãi ngắm đến nỗi mà nó đi từ lúc nào mà hần ko pít. Ngoảnh lên đã thấy nó ra xe. Chị phục vụ đi ra thanh toán, cuối cùng thì người trả tiền vẫn là hần. Hần đặt 10 tờ 500.000đ phăng lì rùi đuổi theo nó (Khiếp, bữa nào cũng thế này thì nhà hần phá sản sớm mất)

Nó đi lên xe vào đc hần hộ tống về trường trc ánh mắt của mọi người.

(Ngưỡng mộ hay ghen ghét?)

14. Chương 14: Anh Yêu(!?)

Hôm nay là thứ 6, như thường lệ, nó mặc bộ đồng phục của trường. Vừa bước ra cửa thì vô tình gặp hần. (ko phải vô tình ak nhà, hần đứng đó đợi nó ra mà!)

-Cô đã dậy rùi sao heo?

-Ai là heo z hả?

-Ai đó mà tối qua ăn hết 5 triệu tiền thức ăn của tui đó!-Hần cười cười

-Là anh mời tôi đó chứ. Nhưng dù sao thì cũng cảm ơn anh!-Nó gân cổ lên cãi rùi nhẹ giọng cảm ơn.

-Ko có j! Mà cô đi lên lớp cùng tôi ko?

-Tôi còn chưa ăn sáng mà!

Tút...Tút..Tút...Điện thoại của nó thông báo có tin nhắn. “Ra cổng trường có bất ngờ” Tin nhắn đó đến từ số lạ. Nó tò mò vội bye hần rồi bước ra cổng trường kéo theo ko pít bao nhieu fan cuồng cả trai lẫn gái. Trước cổng trường, 1 chiếc xe miu trần dừng lại. 2 anh chàng tuần tú bước ra: 1 người tóc màu vàng óng và 1 người tóc đen đều mặc đồng phục của trường. Nó đơ trong 5s, lòng đang thầm nghĩ “Chiết tiêu rùi! Ngày tháng tự do của mình đã kết thúc! Huuuuuuuuu...Sao mama ác thế!”. Trái với dòng suy nghĩ đó, nó chạy ra ôm trằm lấy Khánh:

-Anh yêu ak! Sao anh tự nhiên anh lại về đây z?-Nó mở to mắt chờ câu trả lời. 2 từ “Anh yêu” của nó làm mọi người cứng đờ. “Ko nhẽ công chúa đã có người yêu rùi sao?” Đó là câu hỏi của tất cả mọi người hiện nay. Khánh kí đầu nó rùi cười tươi:

-Em có pít là em đang nói j ko hả?

-Nói là “Anh yêu!”-Nó thản nhiên.

-Em đang làm mọi người shock đó!

-Ukm thì anh trai yêu quý đc chưa?

Nó nói mà làm mọi người từ cứng đờ mà mún xỉu tập thể vậy. “Anh trai yêu quý” mà rút gọn thành “Anh yêu” cơ ak, đúng thật là quá đáng (đúng ra là lười quá đáng ^-^, mọi người hiểu ý chứ?)

-Em nhớ anh quá lun á!-Nó chu môi kéo dài chữ “nhớ” làm anh nói bật cười.

-Thôi đi cô ạ!Anh còn lạ j tính cô nữa!

“Sao pít hay z trời”-Suy nghĩ của nó còn miệng thì:

-Đâu có, em nhớ thật mà!

Khánh cười và nói típ:

-Thui h chúng ta đi gặp hiệu trưởng !

3 người vừa đi khỏi thì ko pít bao nhiêu lời bàn tán vang lên:

-Hai anh đó đẹp trai quá cơ!-NS1

-Anh em công chúa đúng là tuyệt sắc gia nhân mà!-Ns2

-2 ảnh chắc chẳng kém j so vs 3 hotboy hiện tại là mấy!-Ns3

.....bla.....bla.....

*Trong lớp 12A1:

Mi vừa đến lớp thì thấy Minh đang nằm ngủ ở bàn liền đi đến nhỏ nhẹ:

-Anh Minh đẹp trai, phong độ ak!-Mi cố tình kéo dài chữ ” đẹp trai và phong độ” ra rùi hét lớn:

-Có pít là anh đang sang chỗ của tui ko z hã con heo kiaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Nói rùi Mi đánh tới tập vào người Minh. (Tội cho cái anh này gặp đúng sư tử hà đông ời)

-Cô đang nói ai là heo z hã? Heo mà đẹp trai như tui á? Còn lâu!-Minh cũng “ko phải dạng vừa đâu”

-Oe! Cái loại heo suốt ngày ngủ như anh mà đẹp trai á? Có mà đập trai trè có! Anh có tin tui cho anh giắc ngủ ngàn thu ko hã!-Mi cãi lại làm Mi cứng họng.(Mi thật là pro quá, Mai sau chắc Mi làm luật sư quá!!!!)

Trâm và Duy chỉ pít ngồi đó ôm bụng cười, sau đó thì đồng thanh:

-Hai bố mẹ “hợp nhau” quá cơ. Bộ 2 người ko cãi nhau thì ko sống đc chắc!-Trùng nhau đến từng li từng tí ko chệch 1 mili nào lun (ko pít ai vs hợp nhau ha)

Mi và Minh thấy thế nhìn nhau cười gian rùi lại đồng thanh:

-2 người nói giống nhau ghê nhỉ?

(t/g:tóm lại là cả 2 cặp này đều hợp hết)

15. Chương 15: Tình Địch Đã Xuất Hiện

Trừ 4 ông bà đó ra thì ai ai cũng bàn tán về 2 anh chàng mới đến :

-2 anh đẹp trai thật đó! Ước j 2 anh ấy đọc lớp mình ha!-Thu Nga lên tiếng, 2 tay chấp lên ngực như cầu nguyện. Chợt có ai đó vỗ vào vai nhỏ:

-2 anh nào đấy? Nói nghe coi!

-Là 2 anh mới đến đó! Tin hot thế mà bn ko pít sao?-Nhỏ vẫn hồn nhiên trả lời mà ko thèm quay lại nhìn.

-Thật sao?-Người đó tiếp tục hỏi

-Chẳng thật thì ko ak? Sao bn hỏi lảm thế nhỉ?- Nhỏ bực bội gắt rùi quay lại.

OMG

-Dạ em xin lỗi cô! - Nhỏ cúi gầm mặt vì pít mk vừa nói vs cô giáo.

-Học ko lo chỉ lo tám chuyện ko đâu thui ak!-Cô bực bội nói

-Sẽ ko có lần sau ạ!-Nhỏ gơ tay thề

-Hừ-Cô giáo hừ lạnh 1 tiếng rùi bước lên bục giảng và giới thiệu:

-Hôm nay lớp mk có 2 bn mới.-Cô giáo nói rùi ra hiệu cho 2 chàng bước vào. Lớp đc dịp xôn xao.

-Mình là Nguyễn Trần Nhật Khánh.

-Mình là Dương Thiên Phong. Mình là người Việt kiều nên có lẽ vẫn còn nhiều sai sót, mong các bn giúp đỡ.

Cả 2 đều cười rất tươi làm tiếng xì xầm trong lớp to hơn. Có nhiều lời khen từ học sinh nữ và có những lời chê bai ghen tị của học sinh nam. Nhưng chỉ có nó, hần là vẫn thế. Nó thì vẫn cái tai nghe và hần thì chăm chú nhìn nó. Từ lúc bước vào lớp mắt Phong cứ dán lên người nó làm nó và hần đều khó chịu. Phong thầm nghĩ “Đẹp quá! Ko ngờ thằng bn mk lại có cô em gái đẹp đến thế!”

-2 em sẽ ngồi bàn cuối dãy 3. H thì 2 em có thể về chỗ rùi!-Cô giáo lên tiếng làm lớp im phăng phắc. Phong vẫn ngơ người vì vẻ đẹp của nó. Thấy thế, Khánh véo cho cậu ta 1 cái rùi cười gian:

-Lại mê em gái tui rùi hả?

Bị Khánh nói trúng tim đen nên mặt cậu ta đỏ bừng. Cậu ta lườm Khánh 1 cái rùi nói nhỏ:

-Có em gái đẹp mà giấu bn bè. Để xem lát tui xử ông sao!

Nói xong cả 2 đều bước về chỗ ngồi.

-Tút.....Tút.....Tút -LẠI là thông báo tin nhắn từ điện thoại nó.

“Về đi chơi vs tui nha”-From Việt Anh. Nó quay sang hỏi:

-Sao tui phải đi vs anh?

-Để trả ơn tôi bữ tối qua.

-Nhất thì tui trr lại tiền chứ j?

-Ko cần. Đi vs tui đi. Chỗ này đẹp lắm.- Hần làm bộ mặt cún con năn nỉ.

-Đi đi mà. Khánh Linh xinh đẹp, dễ thương, nhân hậu, tốt bụng, giỏi giang, tài ba!Nha! Nha-Hần nói xong mà mún đứt hơi.(Bây h mới pít 1 tài năng mới của anh này nha:Trong 30s mà tìm đc bao nhiêu tính từ tốt và nói 1 lầ. Thui chấp nhận đi chị ơi, khổ thân anh ý quá!)

-Ko đi!-Nó từ chối thẳng thừng

Hần ko bỏ cuộc mà cứ lải nhải bên tai nó suốt 10ph.

-Thui đc rùi, đc rùi! -Nó phán 1 câu làm hần thấy mừng rơn. Tiếng chuông hết h cũng vang lên ngay sau đó. Nó kéo 2 con bn 1 mạch xuống căn tin để lấp đầy cái dạ dày ko đầy của nó. Sau khi đã yên vị vào bàn thì Trâm lên tiếng:

-Để tui đi lấy đồ ăn. Các bà ăn j thì chọn đi.

-Cần j phải đi mất công đến z chứ.-Mi lên tiếng, còn nó thì giục:

-Nhanh lên ! Tui đói sắp ngất ra đây rùi đó.(Khiếp, bà này dùng thập xưng ác quá đi)

-Cần j phải vội, xem tui nè.-Mi vừa nói vừa cười gian rùi hô to:

-Công chúa đói bụng hả? Để tui đi lấy đồ ăn cho bà nhé!

Mi vừa dứt lời thì đã có pít bao khay cơm bày ra trước mắt:

-Công chúa ăn của em nè!
-Công chúa ăn món này ngon lắm!
-Công chúa phải ăn của em chứ!

_____Bla bla_____

Mi cười thật tươi cảm ơn bọn họ rồi nhanh chóng giải tán hết nhân viên tình nguyện. Nó ngỏm Mi rồi nói:

-Sao bà dám lấy danh dự của tui để lợi dụng hả Mi!-Nó vừa nói xong thì ngay 1 chiếc pizza nhét vào miệng nó.

-Ăn đi! Tui tưởng bà đói sắp chết rồi mà.

Thế rồi cả 3 giải quyết chiến trường thức ăn ngất ngưỡng đó. Tụi hần (gia nhập thêm 2 thành viên mới) Đứng từ xa nhìn 3 nang từ nãy đến giờ thì shock toàn tập chỉ pít cười trừ.

16. Chương 16: Tài Năng Mới

Chap trước mình chưa kịp giới thiệu 2 anh chàng mới đến nè:

-Nguyễn Trần Nhật Khánh: Là anh trai song sinh vs nó nhưng ngoại hình lại chẳng có điểm nào giống nhau vì mỗi người mang 1 nét đẹp riêng (Thế nào hum trước mọi người tưởng ný của nó thật). Đẹp trai, phong độ, dễ gần. IQ: 200/200.

-Dương Thiên Phong: Là bạn thân của anh trai nó bên nước ngoài. Là 1 người Việt kiều. Có đôi mắt màu xám tro và mái tóc màu đen. Giống như anh nó cũng đẹp trai, dễ gần. Thích nó ngay từ ánh nhìn đầu tiên. IQ: 200/200

2 người này đều về Việt Nam chủ yếu là để tìm gấu (có ai mún làm ko đăng kí nè)

Bây giờ thì tiếp tục truyện thôi:

Buổi chiều, hần tới đón nó đi chơi rất đúng giờ.

-Lên xe đi-Hần

-Tôi đi xe của tôi.-Nó từ chối

-Đợi cô lấy xe xong thì tôi đi mất rồi.-Hần ko cho nó phản mķ

-Càng tốt.-Nó lạnh tanh

-Thui đi đi mà. -Hần lại phải dỗ chiêu cún con

-Hừ... Vậy thì đi. -Nó bực bội.(Đc đi vs hotboy mà vẫn bực sao? Chịu chị này lun)

10ph sau hần đã đưa nó tới 1 cánh đồng mênh mông cỏ lau và bờ công anh. Sau vài phút đứng người vì khung cảnh tuyệt vời này, nó hét to:

-Đẹp quá!

Rồi như 1 đứa trẻ, nó chạy lăng xăng khắp cánh đồng lấy hoa bỏ công anh thổi. Trông nó như 1 tiên nữ hạ phàm. Hần đứng đó chăm chú nhìn nó rồi lấy giấy bút ra vẽ. (Lại phát hiện 1 tài năng mới đây).

Sau 1 hồi chạy nhảy ko pít mệt mỏi, nó đi lại phía hần mỉm cười:

-Cảm ơn anh đã đưa tôi đến nơi này! Nó thật là tuyệt vời đấy!

Hần vẫn chăm chú vẽ tiếp.Nó thấy vậy thì tò mò ra xem:

-Anh vẽ j z? Cho tôi xem vs!

Nó vừa đến nơi thì hấn cũng vừa xong tác phẩm nghệ thuật (ko pít là có ra hình người ko nữa). Hấn thu dọn đồ đạc và nói vs nó:

-Nếu thích thì tôi có thể đưa cô tới đây thường xuyên.

-Ai thèm! Tôi tự đi đc mà!-Nó lè lưỡi vs hấn rồi chạy ra xe. Hấn lắc đầu rồi cũng đuổi theo nó và trở nó về nhà.

Vừa về đến nhà nó đã chạy đến và ôm trùm lấy Khánh:

-Anh hai! Anh hai!

-Bỏ anh ra đi! Sắp...sắp nghệt thở rồi đấy.(Hóa ra là cố tình ak)

Khánh đẩy nó ra thì nó làm mặt giận dữ:

-Anh hai ứ yêu em nữa rồi! Giận anh lun!-Nó phụng phịu.

Khánh bật cười thành tiếng rồi ôm nó, vuốt tóc cô em bướng bỉnh:

-Thôi mà! Anh yêu em nhất đó! Thiệt lun! Nhưng em ôm anh như z cứ như là sợ anh sẽ giám sát em nên định thủ tiêu anh lun ý chứ!

-Sao anh pít!-Nó cười toe toét rồi ngay lập tức nhăn mặt vì bị Khánh cốc đầu:

-Anh còn lạ j em nữa, em gái yêu! Mà em vừa đi đâu cùng ai z?-Đang giọng dịu dàng thì bỗng nhiên Khánh đổi giọng tra khảo.

-Anh đang thẩm vấn em ý hả?

-Ak...ukm ko!

-Z em ko cần phải trả lời! Hjhj-Nó cười típ mắt vì đã chọc đc anh nó.

-Em thấy Phong thế nào?-Khánh đổi vẻ mặt nghiêm túc.

-Phong? Ai z?- Câu hỏi của nó làm Khánh suýt ngất.

-Là cái cậu sáng ngày đi cùng anh ấy!

-Dạ? Có ạ? SAo em ko pít nhĩ?-Nó vừa trả lời vừa gãi gãi đầu vs vẻ mặt ngây thơ vô đối. (Trời ơi! Cái bà này! Tin hot thế mà ko pít.). Lần này thì Khánh ko phải là suýt nữa mà..... ngất lun.

*Tại biệt thự nhà hấn:

-Mama ak, mai mama đi họp phụ huynh cho con nha!-Hấn vừa về đã bỏ bức vẽ xuống và ôm lấy mama hấn.

-Tất nhiên rồi con yêu!-Mẹ hấn nhẹ nhàng nói rồi để ý đến bức vẽ của hấn. Vừa cầm lên xem bà vừa trầm trồ:

-Con càng ngày càng vẽ đẹp nha!

-Đc hưởng tất từ mẹ đó!

-Là 1 cô gái giữa 1 cánh đồng bồ công anh sao?-Mẹ hấn hỏi (Ak thì ra là vẫn ra hình người)

-Dạ vâng!

-MÀ người trong hình là ai mà đẹp z? Con kiếm đc người mẫu ở đâu đó!-Mẹ hấn trêu

-Đó là bạn con ạ!

-Oh z sao? Hum nào dẫn con bé về đây chơi nha!

-Dạ,...-Hấn trầm tư rồi ” vâng” nhẹ 1 tiếng.

Tối hum đó cả nó và hấn đều ngủ rất ngon. Còn ai kia thì đang nghĩ về người con gái mới gặp...(đoán đc ko cả nhà!)

17. Chương 17: Cuộc Gặp Mặt Bất Ngờ

Hôm nay là thứ 7, là buổi họp phụ huynh của trường Light Star. Mama nó dậy từ sớm để chuẩn bị mọi thứ. Bà Mai trang điểm nhẹ rồi diện 1 chiếc váy đen tuyền quý phái, tóc để búi cao trong rất thanh lịch. Bà tuy đã ở độ tuổi 40 nhưng xem ra vẫn còn xuân lắm. Bà đi chiếc xe lamborghini đến trường nó. Vừa xuống xe bà đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Bà thật miệt mỗi khi phải đáp lại những lời khen ngợi, lời chào hỏi hay những lời nịnh nọt ngọt xớt để lấy lòng. Bà cảm thấy thật thương cho cái tai của mình. (Ai biểu bà là chủ tịch tập đoàn lớn làm chi! Ko mún khổ thì chia cho t/g ít đi! ^__^)

Bà thở phào nhẹ nhõm vì đã thoát ra khỏi những cái “loa rè”. Bà thanh thản bước lên hàng ghế danh dự. Chợt bà nhìn thấy ai đó rồi 2 người đơ đi 5s sau đó mặt cười hơn hờ, ôm trâm lấy nhau tay bắt mặt mừng:

-Là bà đó sao?-Người đó

-Lâu lắm ko gặp bà, tôi nhớ bà quá đi!-Mẹ nó

-Tại bà chứ tại ai!-Người đó nói giọng trách móc

-Tôi?-Mama nó lấy tay chỉ vào mình

-Chứ ko phải? Nhớ lần trước chúng ta là bn thân bao năm. Vậy mà oanh cái bà đi lấy chồng rồi theo chồng ra nước ngoài bỏ lại tôi 1 mình bơ vơ.

-Thế bà cũng lấy chồng rồi đó chốc. Mà sao bao năm nay tôi ko liên lạc được cho bà?

-Ukm thì tại tôi nhiều việc quá nên...

-Bơ tôi lun chứ j? Bà quá đáng ghê! Thế mà còn trách tôi cơ mà!

-Hjhj-Người đó cười cười.

-Con bà tên j? Học lớp nào z?-Bà Mai hỏi

-Việt Anh-12A1. Còn con bà thì sao?

-Bằng tuổi con tui đó. Chúng nó cùng lớp lun. Con tôi là Khánh Linh.

-Con gái ak? Sinh tháng nào z?

-Tháng 12. Bà đang nghĩ như tui có đúng ko đó.-Mẹ nó cười gian gian

-Hay là...-Nói lấp lửng ở đây rồi 2 bà đó tưởng tượng 1 chuyện nào đó và phá lên cười.

(Gật cả mình! Lúc đầu tự nhiên lại đơ rồi tay bắt mặt mừng làm t/g tưởng 2 người đó là... của nhau chứ! Ai có cùng suy nghĩ vs t/g ko?)

Sau màn chào hỏi (hơi có vấn đề) đó, ông hiệu trưởng tuyên truyền 1 hồi thì tất cả đều đi về lớp để họp riêng. Cả buổi họp đó 2 bà chỉ nghe thấy cô giáo khen nó và hần thui ak! Chán chết! (Chắc tại nghe nhiều quá rồi đây mà! Chẳng bù cho t/g tí nào). Kết thúc buổi họp đó 2 người rủ nhau đi coffe rồi kể cho nhau nghe chuyện trên trời dưới bể thể mà t/g nghe được mỗi câu chào tạm biệt (hixhix):

-Thôi tôi phải về rồi! Tối nay dẫn con bà đi ăn tối nha!-Bà Mai nói rồi ra thanh toán tiền và đi về. Mẹ hần thì vui vô vùng vì vừa gặp lại được bn thân lâu ngày vừa có cơ hội ... (Ai thông minh thì sẽ đoán ra ý đồ nhưng nói vậy thì mất vui nên từ từ nhé mấy bn!)

Ở 2 căn biệt thự khác nhau nhưng cuộc đối thoại giữa 2 cặp mẹ con thì lại giống nhau:

-Tối nay đi ăn vs mama nha!

-Dạ. Mà sao tự dưng lại đi ăn ạ?

-Đi ăn vs 1 người bn rất rất thân của mama ý mà!

-Dạ!

Bà Mai và nó đang nói thì Khánh nhảy vào:

-Cho con đi vs mama!

-Ko đc!

-Tại sao? Mama cjr thương em thui ak!-Khánh nói vs giọng giận dỗi. (như thể trẻ lên 3 ý nhỉ)

-Mama sẽ đền cho con bữa khác nha! Bữa này con ko đi đc! Ok?-Bà ghé sát tai Khnhs nói nhỏ.

-Dạ, mama.-Khánh nói vs giọng méo máo.

Bà Mai lắc đầu:

-2 đứa con của tôi cứ như thế này thì bao h mới lớn đc đây! Kiềm này còn phải tốn gạo dài dài.

-MAMA!!!!!!

18. Chương 18: Quyết Định Khó Tin

*6h30 chiều:

Nó đi xuống nhà vs bộ váy tím nhạt quá gối, tóc đc tết thác nước nhìn rất là dịu dàng, xinh đẹp. Nó cùng bà Mai (Mẹ nó) đi đến 1 nhà hàng Pháp sang trọng, nổi tiếng nhất thành phố. 2 người đi đến nơi làm ọi người 1 lần nữa lại thấy ngưỡng mộ (Vì họ đã có 1 phen ngưỡng mộ 2 người trước đó rồi mà! Là ai chắc t/g ko phải nói) Đến 1 bàn ăn góc khuất thì gặp mẹ con nhà hần.

-Là anh/cô sao?-Nó hần đồng thanh

-Con gái bà xinh đẹp quá đó nha! Nhìn giống bà lúc xưa ghê lun đó!-Bà Hiền (mẹ hần) trầm trồ khen ngợi nó

-Tất nhiên con phải giống mẹ rồi!-Bà Mai vỗ ngực tự hào rồi cũng khen hần:

-Con trai bà thì có khác j đâu! Nhìn đẹp như chạm khắc đó chứ!

Cả 2 bà cùng cười nói rất là zui zẻ. Bà Hiền để ý nó kĩ hơn 1 chút rồi phán:

-Nhìn cháu quen quen ý!Hình như ta đã gặp cháu ở đâu rồi thì phải!

Nghe xong hần cúi gằm mặt xuống và cầu nguyện mong sao mama hần ko nhớ về chuyện bức vẽ.

-Dạ, chắc là bác nhầm người thui ạ! Cháu chưa gặp bác lần nào đâu!-Nó thoáng ngạc nhiên rồi cũng lễ phép đáp lại.

-Có rồi mà!-Bà vẫn kiên quyết còn hần vẫn mơ ước. Rồi bà “ak” lên 1 tiếng làm hần giật mình, trái tim nhỏ bé của hần vỡ vụn (Nhỏ lắm đê!) “Thôi chết rồi mama mà nhớ ra thì thành ra là tố cáo con đi về trộm đấy! Mama đừng nói ra nha, hãy cứu vớt đứa con đẹp trai, giống giang này mama nhé!” Đó là dòng suy nghĩ của hần. (Đến nước này rồi mà vẫn tự kiêu đc! Haizzz hết nói nổi). Nhưng bà Hiền lại ko hiểu cho nỗi lòng của hần:

-Bác nhìn thấy con ở trong bức vẽ của Việt Anh hôm qua.

-Dạ! Bức vẽ sao?-Nó quá ngạc nhiên

-Đúng ko hả Việt Anh? -Bà quay sang hỏi hần để giải đáp cho sự ngạc nhiên của nó.

-Dạ phải-Hần đáp nhẹ rồi lại cúi gằm mặt.

-Anh dám vẽ lên tui sao hả? Sao anh tự tiện z chứ? Hứ....đồ đáng ghét!-Nó nói rồi quay ngoắt ra hướng khác

-Thôi thôi chỉ là bức vẽ thui mà có j đâu! Mà con đc nó vẽ là quá phúc rồi còn j !-Bà Mai như vị cứu tinh của hần, Hần ngẩng đầu lên cười tươi rói:

-Đúng rồi đấy. Chỉ là vẽ thui mà! Xin lỗi ! Cô đã vịnh dự khi đi làm người mẫu của tôi đó!

-Hả tôi mà phải vẽ dự khi làm người mẫu cho cái tên vẽ như gà bới anh sao? Đừng mơ!

-Cô pít là tôi vẽ đẹp lắm ko hả?

-Vẽ đẹp như j hả? Như cái kiểu vẽ trâu ra ngựa ý hả?

-Cô...-Hắn đã tịt, nó đã thắng.

-Thui đi rồi tôi tha lỗi cho anh lần này!-Nó nói rồi quay lại tập trung vào việc ăn. Còn 2 bà kia nghe nó và hắn cãi nhau thì ngồi cười lên cười xuống. Sau khi bình tĩnh lại thì bà Hiền nháy mắt vs bà Mai 1 cái rồi 2 bà nói chuyện về chuyện sáng nay:

-Cả buổi họp cô giáo chỉ có khen 2 đứa thui à!-Bà Mai nói trước, 2 nhân vật chính gật gật

-Đúng đó! Cô còn bảo là 2 gia đình tạo điều kiện cho 2 đứa học cùng nhau!-Bà Hiền

-Chính vì vậy, 2 chúng ta QUYẾT ĐỊNH cho 2 đứa sống riêng ở căn biệt thự ngoại thành!-Bà Mai

-Ồ đó rất thoáng đảng và sẽ ko có bất kì người làm, lái xe hay vệ sĩ j cả! Chỉ có 2 con thui!-Bà Hiền

-Các con thấy sao?-Bà Mai

2 bà nói 1 tràng rất rất hợp nhau lại còn hô ứng đi cho nhau như đã lập sẵn và học thuộc kịch bản trước. Bây giờ chúng nó vs tiếp thu hết. Mỗi người 1 thái độ: hắn thì cười cười, vui vui, đồng ý cả 2 chân 2 tay luôn. Còn nó thì...

-Con ko đồng ý!-Rất quả quyết

-Tại sao?-Bà Mai

-Dạ, tại người ta có câu “Nam nữ thượng thụ bất thân” mà!-Nó hí hửng đáp lại vì cho rằng lí do của nó quá sắt đá.

-Ko sao đâu ! Ta nghĩ 2 con sẽ tự có ý thức cho việc này mà! Ta rất tin tưởng 2 đứa!-Bà Mai lên tiếng làm nó xịu mặt xuống nhưng vẫn ko chịu thua:

-Nhưng ai sẽ nấu cơm cho con ăn h?

-Con cứ yên tâm! Con trai bác biết nấu ăn mà, còn nấu giỏi là đằng khác chứ!

-Vậy thì càng tốt! Việt Anh bác nhờ cháu dạy Linh nấu ăn nha!-Bà Hiền làm bag Mai hưởng ứng nhau rất ăn ý.

-Dạ bác cứ yên tâm! Cháu sẽ chỉ cho Linh cách nấu ăn! Hhjj-Hắn cười tít cả mắt (Sung sướng quá đấy mà!!!!!!)

-Nhưng...nhưng...-Nó ko tìm thêm đi cái lí sự nào nữa-Nói chung là con ko muốn!

-Hay là con chê nhà ta ko đủ rộng cho con ở?-Bà Hiền nhỏ giọng

-Dạ ko phải đâu ạ! Tại... Tại...À tại anh trai con mới về nên con muốn ở vs anh trai con nhiều nhiều!-Cái bóng đèn trong đầu nó lại lóe sáng và thêm đi 1 lí sự nữa

-2 đứa suốt ngày gặp nhau ở trường rồi mà! Ko chịu cũng phải chịu! Cứ z nha! Ko nói nhiều!-Bà Mai đã ra tay thì gạo xay phải ra cám:

-Dạ- nó mếu máo

-Mà mama cũng nói luôn! Mama sẽ để cho 2 con 5 chiếc xe:1 Lamborghini, 1 mui trần, 1 Audi, 1 BMW và 1 chiếc mô tô phân phối lớn. Để nhiều như z nhưng 2 con phải đi cùng nhau để đảm bảo an toàn!-Bà Hiền

-Ta sẽ có người theo rồi 2 con đó!-Bà Mai

-Vâng-Nó đáp bằng giọng méo mào “Ko pít đã ở chung lại còn đi chung thế này thì kẻ thù cả mình tăng gấp mấy chục lần ko biết” Nó thầm nghĩ rùi run nhẹ (Vây kẻ thù của hần cũng tăng chứ bộ đâu phải nguyên nó ^^)

-Cứ z đi nha! Ngày mai là chủ nhật nên tranh thủ chuyển luôn đi Thịnh thảo, 2 chúng ta sẽ đến tham-Bà Mai

-Ukm quyết định z nhé!

-Thui tạm biệt chúng tôi phải về đây!-Bà Mai nói rùi dẫn nó về. Trong lòng nó thầm nguyên rửa hần vì tội ko từ chối thì thôi lại còn hưởng ứng. “Đúng là cái tên đáng ghét chết tiệt mà!”

Hần thì zui ơ là zui rùi! Trên đường về cứ cười cười như thằng tự kỉ ấy! (V/Anh: Kệ tui! Đc ở cùng người đẹp mà, lại còn nắn đc sự tự do ko zui sao đc! T/g zô zuyên vừa!_____T/g: Dạ dạ em pít rùi, em xin lỗi “hốt người tai thính dữ z?”)

_____QUYẾT ĐỊNH ĐÓ ĐÃ KHÓ TIN CHƯA Z MN ƠI_____

19. Chương 19: Đi Ăn

Sáng hum sau mới có 6h30 mà mama nó đã gọi um xiên lên:

-Khánh Linh ơi! Dậy đi ! Thu dọn đồ đạc nhanh lên!

-Dạ! Mẹ đuổi con đấy hả! Hum nay chủ nhật mà! Cho con ngủ thêm 1 xiu xiu nữa thui!-Nó than vãn vs giọng ngái ngủ

-Thui bác cứ để con! Phòng Linh ở đâu ạ?-Hần thì thầm vào tai bà Mai

-Uk phòng 2 tầng 2.

-Dạ con chào bác!

-MAMA chuyện này là sao z hả!-Khánh hét lớn sau khi hần đi khỏi

-Hjhj như con thấy đó

-Con phản đối!

-Con dám cãi lời ta sao?

-Dạ nhưng...

-Nhưng vs nhị cái j? Cấm cãi nhai nhui ha!

Khánh thầm tiếc cho Phong

Cộc.....cộc.....cộc

-Cho con ngủ đi mẹ!

-Cô dậy hay để tôi vào lôi dậy đây.

-Xí, hóa ra là cái tên đáng ghét nhà người. Uk thích thì cứ vào-Nói nói xong mới biết là mk nghịch ngu nên vội sửa lại:

-Á! Ai cho anh vào phòng tôi hả! Đứng im ngoài đấy cho tôi!-Nó nói rồi vộc dậy chạy đi vào VSCN nhanh nhất có thể

-Ồ cô vừa bảo tôi vào đi mẹ-Hần cười

-Im ngay cho tôi-Nó vừa đánh răng vừa hét (Bái phục bái phục)

Xong xuôi nó ra mở cửa.

-Hả! Cô lại xong rùi sao?-Hần ngạc nhiên (bởi vì chị ấy làm trong vào 2ph ạ)

-Xong rồi đấy, dọn đồ cũng xong lun!-Nó thản nhiên làm hấn xủ. “Cô ta rất phù hợp vs nghề ăn cướp nha” (Ể ai cho dìm hàng bảo người ta đi làm cướp z VIỆT ANH!!!!_____V/ANH: Dạ xin lỗi t/g tại cô ta nhanh quá mà)

-Ế ế! Dậy nhanh! Ai cho anh ngất ở phòng tôi z hả!-Nó hét toáng lên. Hấn thì cứ giả vờ nằm lì trên giường nó cho đến khi nó thay đồ xong (Ủa vào giường từ lúc nào mà t/g ko pít ta)

Nó bước ra khỏi phòng tắm hấn lim dim nhìn nó, trông nó đẹp đẹp thế nào ý làm cho hấn mở tròn 2 mắt nhìn và đơ trong 5s

-Đi ăn ko?-Hấn

-Tưởng anh ngất lun rồi chứ hả?-Nó

-Ờ thì thỉnh rồi! Mà cô nói nhieu làm j? Có đi ăn ko? Tôi cho ở nhà lun bây h!

-Đi chứ, chờ tôi vs -Nó nói rồi chạy theo hấn “Đồ ăn sắp đang tận miệng rồi thì tội j chứ! Dỡ tốn tiền của mama!” Nó thầm nghĩ (pó tay)

2 người lên 1 chiếc xe Ferrari và đi đến nhà hàng Royal Restaurant. Vừa ngồi vào bàn, như 1 thói quen nó gọi:

-Cho tôi 10 món ngon nhất nhà hàng!

Vì đã đi 1 lần vs nó nên hấn cũng ko quá choáng váng.

-Dạ của cô cậu đây! Chúc cô cậu ngon miệng!

10ph sau nó đã xử lí hết đồng đồ ăn 1 cách “đẹp”. Còn hấn thì chỉ ăn mấy cái bánh mì kẹp rồi ngồi nhìn nó ăn trong lòng có chút j đó ngọt ngọt_Vị hạnh phúc. Nó ăn xong chưa kịp chiu mép đã đứng dậy (Tiểu thư thế đấy!) Thấy thế hấn liền bật miệng cười. Nó thấy lạ:

-Anh cười j z hả?

-Ko có j, chỉ là...haaaaaaaaaa-Hấn cười to hơn khi thấy nó ngơ ra như con nai chà hủ j.

-LÀ J Z HẢ-Nó hét toáng lên

-Thì bên miệng cô đó-Hấn nói rồi đưa tay chỉ vào cạnh miệng mình.

-Ko phải dịch sang trái chút

-Đc chưa?

-Chưa, sang chút nữa

-Đc chưa z?

-Sang phải chút!

Mãi mà nó vẫn chưa lau đc. THấy z hấn lấy khăn và lau dùm nó.

-Thui tôi tự làm đc!-Nó nói rồi lại đưa tay lên lau nhưng vô tình chạm trúng vào tay hấn. 3s sau khi cả 2 người đứng sừng sững nhìn nhau thì nó vội rút tay ra. Hấn lên tiếng làm giảm bớt căng thẳng:

-Đi thôi-Sau đó lại 10 từ 500.000 phăng lì lên bàn bước đi (Công nhận Khánh Linh khôn thật. Mn có hủ t/g đang mún nói đến j ko?)

Ra xe nó thấy hấn đứng dựa vào xe. Nó thở hồng hộc:

-Sao anh ko đợi tôi z hả?

-Cô đúng là heo nên chạy chậm mà, thế h có vô xe ko thì bảo?

-Chờ tui xúu-Nó chợt nhớ ra là mk để quên điện thoại trong nhà hàng nên định quay lại lấy

-Cô định quay lại làm j hả?

-Lấy điện thoại!

-Thui ko cần, lát mua cái khác (Khiếp giàu v~ quên Iphone “sịn” mà bỏ lun như thật. Hehe càng lợi t/g sái lun ^^)

-Nhưng mà.... -Chưa kịp nói hết câu nó đã bị hấn bế vào xe trc con mắt ghen tị của ko ít người xung quanh.

20. Chương 20: Ngủ Chung!?!?

Sau khi vác đc nó vào yên vị trong xe thì hấn chạy nhanh sang cửa hàng Smartphone bên cạnh và mua điện thoại đôi cho nó và hấn. Lưu lên số nó trong điện thoại là “Heo ngốc” và số hấn trong điện thoại nó là “Việt Anh đẹp trai” (Ọe ọe có mà đẹp trai trong ” ” cha nội ạ). Hấn mỉm cười hài lòng đưa điện thoại cho nó.

-Cái j đây?

-Của cô đó!

-Của tôi ak? Sao bữa nay anh tự nhiên “hào phóng” thế? (Trời ko hào phóng mà mỗi bữa cho chị ăn tận 5 tr hử?)

-Chuyện tui hào phóng nhất nước đó!

-Độ tự sướng của anh ngày càng đỉnh nha!

-Học tất từ cô đó!

-Oh z sao, nếu thế thì bá sứ đi nhĩ sao lại học lén thê?

-Cô.. cô

-Ko phải cô mà là sư phụ!

Đó là cuộc đối thoại (nói cãi nhau thì hợp lí hơn) giữa nó và hấn. Nói xong, nó dán mắt vào cái điện thoại. “J chứ Việt anh đẹp trai á. ọe ọe. Xóa ngay ko nứt màn hình! Đây thì đẹp trai!” Sau khi đổi thành “Đồ chết bầm” thì nó cười đắc chí.

-Cười j?-Hấn

-Ko có j!

-Thiệt ko?

-Thiệt mà!-Nó nói vs nụ cười gian làm hấn ko khỏi hoài nghi. Đoán đc rằng nó đã xem danh bạ thì hấn ra lệnh:

-Đưa cho tôi cái điện thoại của cô đi!

-Để làm j?

-Thì cứ đưa đây!

-Vậy anh cũng đưa điện thoại anh đây!

-Uk thì đưa!

-Cái j đây hử? Ai cho anh/cô dám lưu tên tôi vào đt như thế này hử?-Đồng thanh tập 1

5s sau:

-Xong!-Đồng thanh tập 2

Bây h “heo ngốc” đc đổi thành “Khánh Linh dễ thương”, ” đồ chết bầm” đc đổi thành “Việt Anh đẹp trai”. Sau khi cả 2 xem xong thì...

-Khiếp, tự sướng vừa!-Đồng thanh tập 3

-Thui đi bar chơi đi, sau đó thì về nhà.-Hấn đưa ra giải pháp để tránh cãi nhau típ

-OK! Đi thôi!-Nó hưởng ứng

Sau cả ngày đi chơi thỏa thích thì nó và hấn cùng về biệt thự ngoại thành. Đó là 1 căn biệt thự mang đậm phong cách châu Âu đẹp mê hồn.

-Haizzzzz mệt thật-Nó than

-Ukm nhanh vào nhà thui!

-Tôi đi trước, anh xách vali giùm tôi-Nó chuồn lẹ

-What!?! Sao lại là tôi?-Hấn chưa kịp nói hết thì đã ko thấy nó đâu. Bữa mk vác 1 đồng vali vào nhà thì thấy nó đã bật tivi và yên vị nằm dài trên chiếc sofa hoàng gia.

-Rùi đó. Cô tự mang lên phòng đi!-Hấn bực bội nói

-Việt Anh đẹp trai ak mang giùm lun đi!-Mất ko rời tivi, giọng ngọt sớt

-TRỜI ƠI! Cô lười vừa!-Hấn vừa nói vừa vác típ lên phòng

(Đại quá V/Anh ơi)

Tít..tít...Điện thoại reo ầm lên

-Cô có điếc ko hả đi nghe đi kìa-Hấn hét từ phòng xuống

-Rùi để đi!

-Alo mama hả

-Ukm sao h mới nghe máy hả

-Con đang xem tivi

-Ukm

-Mà mama gọi con có việc j ko ạ?

-Ak mama quên mất 1 điều là căn biệt thự có mỗi 1 phòng ngủ thôi nên 2 con chịu khó ngăn cách mà ngủ chung nhá!

-What!?!? Cái j ạ? Ngủ chung sao?

-Hìhì mama xin lỗi mama cúp máy đây.-Bà Mai tắt rụp vì pít sắp đc nghe sử tư gầm

-WHY!?!?-Nó hét lớn.

-Có chuyện j z?-Hấn lo lắng chạy từ tầng xuống

-Căn nhà này chỉ có 1 cái giường thui sao?-Nó quay sang hỏi hấn cho chắc

-Tại lúc trc chỉ có ông nội tôi ở đây nên có 1 phòng ngủ là đúng rùi. Vả lại ông ko thích cho ai đến căn biệt thự này mẹ!

-Z nghĩa là....-Nó đang nghĩ j đó

-2 chúng ta phải ngủ chung sao?-Đồng thanh hét lớn

-Ko đời nào! Mơ ak? Hotgirl/hotboy như tôi mà lại phải ngủ chung vs tên chết bầm/con heo như anh/cô sao?-Đồng thanh tập 2

(Ôi trời thỉnh thoảng 2 người đó lại lên cơn tự sướng ko ai bằng nữa ời, t/g sợ quá chuồn lẹ! ^^)

Cả hai cùng chạy thật nhanh lên phòng và nó bấu lấy tay hấn lay lay nắn nỉ:

-Anh ngủ dưới sofa đi để cho tôi ngủ trên giường nha! Dù j thì tôi cũng là con gái (sức khỏe yếu mềm) mà!

-Sao, cô là con gái nhưng mà khỏe như trâu ấy nên cô ngủ dưới sofa đi!-Hắn nói rồi chạy lên ngã lưng vào chiếc giường làm nó ko giành đc. Tức giận nên ko thèm xếp quần áo vào tủ mà nó đi thay 1 bộ đồ dễ thương và chuẩn bị ngủ trên sofa. “Ko lên thật ak z chắc phải dùng các khác z”. hắn nghĩ rồi nhanh miệng:

-Lên ngủ vs tôi đi! Giường rộng mà!

-Anh hâm ak? Tôi là con gái đó!

-Thế bây h có lên ko hay là để tôi xuống sofa ngủ vs cô lun?

-Tôi thách!

-Đc thôi!-Hắn nói rồi vác gối xuống sofa

-Ấy ấy anh xuống thật ak?

-Chẳng lẽ ko?

-Thôi đc rồi lên thì lên!-Nó bĩu môi “Dù j thì ngủ trên giường cũng dễ chịu hơn sofa mà! Saxxxxxxxxx cái tên chết bầm nhà anh hãy đợi đấy! Ko pít tôi mắc nợ anh j đây? Trời ơi là trời đất ơi là đất!” Nó thầm nghĩ

(Trời/đất: Đứa nào to gan dám phá giấc ngủ quý giá của ta z hả?

T/g: Hehe đẹp ko có trời đất j hết nữa nhá! ^-^)

21. Chương 21: Đi Chung

Sáng hôm sau tại biệt thự ngoại thành:

-Cái con heo kia dậy nhanh ko? Bây h tôi mới pít cô ko chỉ ăn tài mà còn ngủ khỏe nữa đó!-Hắn hét thật to.

Nó thản nhiên bước xuống nhỏ nhẹ:

-Tôi dậy từ lâu rồi chỉ tội ko mún nhìn thấy cái bản mặt anh thôi!

-Đẹp trai thế này ko nhìn thì phí!

-Oe có mà “đập trai” may ra còn nghe lọt tai.

-Cô...cô

-Tôi làm sao?

-Hìhì ko sao cả, cô xuống ăn sáng!

-Thánh kiu, tốt quá nhỉ!

-Mà sau trông cô khác thế? Ko mặc váy nữa hả?-Hắn ngạc nhiên hỏi.

Quả thật phong cách ăn mặc của nó khác hẳn so vs mọi khi. Ko phải là những chiếc váy tuyệt đẹp nữa mà đơn giản chỉ là 1 chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần bò mài cặp cao, tóc buộc cao đuôi ngựa.

-Thay đổi phong cách xúu thôi mà! Xấu lắm hả?

-Ko phải, rất cá tính!

-Z là tốt rồi!-Nó vừa nói vừa đi lại bàn ăn và hét lên khi nhìn thấy thứ “sơn hào hải vị” trên bàn:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA Sao anh lại cho tôi ăn mì tôm z hả?-Âm thanh ko thể to hơn

-Thì tại hôm qua đi chơi ko kịp mua!

-Thế sao bắt nãy anh ko đi?

-Sao cô ko dậy mà đi?

-Việc nấu cơm là của anh mẹ!

-Ồ hay...Mà thôi tôi xin lỗi ! Ăn tạm đi! Tối tôi đền co ha!

-Thui đc rồi, hum sau mà vẫn thế là anh chết chắc vs tôi!

-Đc! Đc!-Hắn đành nhường nó

Oánh chén xong xuôi hắn lại hỏi:

-Cô đi xe j để tôi chở?

-Nhìn z thì đi xem j mà hỏi?

-Đi moto ak?

-Ukm!

Nói xong hắn chở nó đến trường nhưng ngang đường thì:

-Dừng lại!

-Sao?

-Bảo dừng thì cứ dừng đi!

Hắn lại ngoan ngoãn nghe theo. Nó nói mà như hét lên:

-Đi như z bao h mới đến trường z hả? Xuống ngồi sau tôi lái cho!

-Nhưng mà kì lắm! Ai con gái lại lái con trai bao h?

-Vẫn còn muốn cãi hả?

-Ok! Ok!-Hắn típ tục nghe lời

(Hum nay chị này hơi quá đáng ak nha!)

Nó đợi hắn đã an vị đằng sau thì bắt đầu phóng như bay đến trường mặc cho hắn có hò hét:

-Cô có phải là con gái ko z? Muốn chết hay sao mà đi nhanh thế chứ! Tôi đẹp trai, tương lai còn sáng lạng nên chưa có muốn chết đâu nhá!....bla.....bla.....

(T/g cũng đến chịu anh này, đến nước này mà vẫn tự kiêu đc!

V/Anh: Sự thật mà! Thế giới mà mất 1 người đẹp trai như tôi là hơi 1 chênh vênh về kinh tế đó!

T/g: Ngất!)

Đáp lại sự hò hét ko ngừng nghỉ ko mệt mỏi của hắn thì nó chỉ buông 1 câu phũ phàng:

-Im ngay ko tôi cho anh đi bộ h!

Hắn ngay lập tức im bất ko o oe thêm 1 từ nào cho đến khi đến trường.

Sau khi h/s trong trường nhân ra nó và hắn thì tiếng xì xòa bàn tán lại vang lên:

-Công chúa vs hoàng tử đi cùng nhau kìa!

-Trông họ đẹp đôi quá!

-Hum nay công chúa năng động ghê kun!

Nó cố gắng đi thật nhanh lớp còn hắn thì cứ lơ đãng theo nó làm nó tức điên lên nhưng cũng chẳng làm j đc.

Tại 1 góc khuất sau trường:

-Chị Tổ Uyên! Hôm nay con nhỏ đó đi cùng hoàng tử của chúng ta! (ngộ nhận quá đi)-Bảo Vi lên tiếng

-Thật sao?-Tổ Uyên pít chuyện thì giận tím mặt, tay nắm thật chặt rồi cười gian xảo:

-Em có cách j ko?

-Chị còn nhớ cái hum nó ngất vì gián chứ?

-Tất nhiên. Ý em là...

-Dạ đúng vậy ạ!

-Em chị có khác quá thông minh! (có mà quá độc ác thì có) Haaaaaaaaaaaaa

2 chị em nhà phù thủy cười 1 cách man rợ.

Tại lớp họp lúc ngày thì:

-Này này 2 người đi hok chung hả?-Mi hí hửng (Cái bà này bao h cũng nhanh miệng mà)

-UK-đồng thanh nó/hắn

-Kính!-Cả bọn đồng thanh

-CÓ QUAN HỆ J ĐÂY TA?-Trâm lên tiếng

-Làm j có j đâu! Tại hắn đến nhà mk năn nỉ nên mk mới đi cùng chứ!-Nó bóp méo sự thật. Nhừn ít ra thì sự dối trá đó làm cho Phong nhẹ nhõm cả người còn hắn thì tức giận.

-Á còn có quà nè!-Duy chỉ vào hộp quà trên bàn.

-Đừng nói vs tao là mày tặng Linh thui đó!-Minh cười gian

-Làm j có mà chắc là fan thui mà!

-Mở ra xem đi!-Cả bọn đồng thanh. Nó mở ra từ từ.....từ từ.....

-Aaaaaaaaaaaaa.....gián!-Vừa nói nước mắt nó vừa rơi vào ôm chặt lấy cánh tay Phong. Hành động đó làm hắn rất khó chịu! Mặt h nhìn ko khác j đưa đám. Gập hộp cái “phịch” rùi mang vứt ra thùng rác. Ko khó để pít dc ai là âm mưu.(Mà t/g cũng khâm phục 2 nhỏ đó thật làm nhanh ghê lun nha).

Nó vẫn sợ hãi, vẫn nép vào người Phong. CẢ bọn ai cũng lo cho nó. Ngày học trôi qua nhanh chóng, hắn lấy đt gọi cho ai đó:

-Lắp cho tôi chiếc camera ở lớp 12A1 nha!

-Dạ thưa cậu chủ!

22. Chương 22: Nấu Ăn

Hắn gọi xong thì nó tươi rói đi ra “Ôm Phong xong sướng quá hay sao mà tươi z trời” hắn thâm nghĩ (T/g: Chết chết lại ghen rùi đây)

-Đi thôi!-Nó lên tiếng làm hắn giật mk

-Đi đâu?-Hắn ngu ngơ hỏi

-Đi mua đồ ăn về ANH nấu-Nhấn mạnh từ cần thiết

-Hả, thui đi ăn nhà hàng đi!-Hắn lười

-Ko!-Nó cương quyết

-Đc thui!-Nhún vai-Đi thui!

-Linh ak!-Phong gọi nó cũng tươi rói (hắn: dc Linh ôm sướng quá đây mà////////T/g: Ghen ak cưng?////////hắn: t/g pít còn hỏi, nhieu chuyện!////////T/g: ơ ơ hay)

-Có j ko Phong?-Nó zui zẻ trả lời

-Đi ăn vs Phong đi!-Phong ngại ngùng nói

-Ukm đc đi thui!-Nó quên lun hần

-Ko đi đâu cả!-Hần bực bội lên tiếng

-Why?

-Cô vừa bảo j z hả? Còn nhớ ko?

-Nhớ chứ! Nhưng h tui lại mún đi ăn vs Phong!

-Đc rùi đi đi!-Hần vừa nói vừa rút điện thoại ra cười gian

-Đi thì đi! Tôi sợ anh chắc?-Nó ngang ngạnh cho đến khi:

-Alo bác Mai ạ?-Hần chưa kịp nói tí thì nó giơ tay xin hàng. Hần tắt điện thoại đi. (t/g: Ủa đã nói j đâu mà tắt z?////////hần: Đã gọi đâu t/g!////////T/g:ak)

Nó nhìn hần bằng cặp mắt nãy lửa rùi nhìn Phong ái ngại:

-Sorry baby! Linh ko cố ý! Chỉ tại cái tên chết bầm nào đó *liếc xéo hần*! Hum nào rảnh Linh mời Phong nha!

-Ko sao đâu!-Phong xua tay

-Hay Phong đọc số cho Linh! Có j Linh call cho Phong nha!-Nó hớn hở

-Ok! 01647xxx856!

-Rùi pp Phong!-Nó vẫy tay rùi đi theo hần

-Pp Linh!

Suốt cuộc nói chuyện của nó và Phong hần chỉ đứng đấy chán nản, khó chịu. Xong xuôi hần dẫn nó vào siêu thị mua đồ ăn rùi quay về biệt thự ngoại thành.

Nó đang ngồi ăn bimbim ngon lành xem tivi, rảnh rơi như con dỏ hơi.

(Nó: T/G!!!!////////T/g: hìhì chị có j chỉ bảo em ạ?////////Nó: T/g vừa bảo ai dỏ hơi z?////////T/g: Hìhì nói cho có vắn xiu thui mà!////////Nó: Hừ....)

Thấy thế hần hùng hổ đi ra quát:

-Đi xuống nấu cơm nhanh!

-Đã bảo là ko pít nấu mẹ

-Ko pít thì học!

-Ừ phải học!

-Có nhớ lời mẹ cô dặn tui phải dặn cô nấu ăn ko hả? Hay để tui méc mẹ cô h!

-Ukm đc rùi nấu thì nấu nhưng ko ăn đc thì đừng trách!

Vừa nói nó vừa phụng phịu xuống nhà bếp chân giẫm dầm dẫm (lún gạch mất chị ới)

Hần dạy nó rất rất tận tình nhưng ngoài sự tưởng tượng của hần. Nấu cơm thì thành ra nấu cháo, trứng rán mà đen xì xì, rau luộc cạn hết sạch nước thành ra khét lẹt và còn 1 số món quái dị hơn nữa. Nó ngẩn lại thành quả của mk 1 luoetj rùi nói:

-Đặt vào bàn đi để ăn!

Hần ngạc nhiên:

-Ăn mấy món này sao?

-Thế chẳng?

-Hay bỏ hết đi ăn quán đi!-Hần thương cho cái dạ dày lăm lăm lun á

-Ko! Nấu rùi thì anh ăn đi ai bắt đòi tôi xuống nấu làm chi?

Thế là nó và hấn ngồi vào bàn “vui vẻ” ăn mấy cái món “sơn hào hải vị” do nó nấu.

(T/g thương cho hệ tiêu hóa của 2 người này quá! Ko pít tối nay có tranh nhauWC ko nữa?)

Đến nửa đêm nó đói ko chịu đc nữa liền xuống bếp kiểm cái j ăn. Bất chợt nó va vào ai đó.

-Aaaaaaaaaaaaaaa!Có ma!Có ma!-Nó vừa nói vừa chạy vào góc bếp ngồi khóc lóc

Hấn vội bật đèn và cốc vào đầu nó 1 cái:

-Ma!ma! Ma cái đầu cô ak mà ma? Có thấy mà nào đẹp trai như tôi chưa hả?

Nghe xong nó liền bật dậy:

-Anh xuống đây làm j hả?

-Thế còn cô?

-Tôi hỏi anh trước mà!

Đang cãi nhau thì cái bụng của cả 2 réo lên (Bụng: Cho tôi ăn nhanh lên, thừa calo ak mà đứng đó cãi nhau hả?)

Cả 2 ngượng ngịu cùng nhau cười rùi đi pha mì tôm. Ăn xong thì cả 2 lên giường và đánh 1 giấc đến sáng.

23. Chương 23: Giận Dỗi

-Dậy! Dậy nhanh! Heo lười dậy!-Hét thủng trần nhà

-Cho con ngủ thêm 1 xiu xiu nữa thui mama!-Ngái ngủ

-Ai là mama của cô z hở?-Tức giận

-Á sao mama lại tóc ngắn z nhỉ?-Lơ mơ

-Đúng là đầu heo mà! Có dậy nhanh ko? Nhìn xem bốn thiếu gia đây là ai?-Điên rùi đây

-Ak ra là anh. Ai cho anh vào phòng tui tự tiện z hả?-Kêu om xòm

-Cô vẫn tưởng đây....-Chưa kịp nói hết đã ko thấy đối tượng đâu

(Hjhj các bn có đoán đc đối thoại của ai vs ai ko nè)

Sau 30ph ngủ trong nhà vệ sinh thì nó bước ra vs 1 cây hồng: váy hồng đến gối xếp li ko họa tiết, đôi giày hồng búp bê, cái nơ cài tóc cũng hồng, tóc ko pít từ bao h cũng cái mấy sợi hồng lun.

-Wow! Nhìn ngon ghê-Nó thốt lên

-Tôi pít tài năng nấu ăn trời phú của tôi mà!-Hấn tự sướng

-Thui đẹp, ăn đi, tôi đói sắp chết đến nơi ời nè!-Nó than

-Ukm z thì ăn đi!

Nó ăn 1 cách rất rất chăm chỉ (xiu) gấp lia lịa ko thềm để ý đến hấn.

-Anh nấu ngon ghê!-ó vừa lau miệng vừa tấm tắc khen

-Điều hiển nhiên!-Hấn nhún vai

-Đi thôi!

-Đi đâu

-Hỏi ngu! Đi học chứ còn đi đâu!

-Đi rửa bát đi!-Hắn nghiêm nghị

-Tôi ko pít!

-Đi nhanh!-Hắn quát

-Đi thì đi!-Nó nói rồi mang bát vào rửa nhưng trong lòng bực bội lắm

Xoảng.....xoảng.....xoảng.....

Hắn nghe thấy tiếng đổ vỡ liền chạy vào thì thấy bát đĩa mỗi cái 1 nơi mảnh vỡ bắn tung tóe nó thì đang đứng ôm tay. Hắn chạy lại hỏi rồi rút:

-Có sao ko? Sao mà hậu đậu thế? Chảy máu rồi nè! Đau lắm ko?

-Anh vừa lòng chưa?-Nó hét lên rồi bỏ đi

-Linh ak! Tôi ko có ý mà!-Hắn gọi với theo

Nó ko nói j, kệ lun cả cái tay phóng xe đến trường. Hắn cảm thấy có lỗi vs nó. “Cô ấy giận mk rồi sao?” Hắn sau khi dọn dẹp thì đi bộ đến trường. (Hơi nguy hiểm ak nha! Cẩn thận ko thì chết vì fan đó cưng!//////Hắn: T/g cứ yên tâm)

-Tay cậu bị sao z?-Cả bọn bạn thân của nó xúm lại hỏi

-Ko sao cả!

-Chảy máu thế này mà bảo ko sao?-Trâm trách móc

-Hìhì ko sao thật mà!

Nó vừa nói thì hắn cũng vừa đến (Đi nhanh dữ//////Hắn: Bắt taxi đấy/////////T/g: Khôn ghê).Hắn nhìn thấy hộp quà thì ung dung mở ra xem rồi mang vứt ra thùng rác

-Ê! Cái tên chết bầm kia! Của tôi chứ của anh ak mà tự tiện z hả!-Nó bực bội nói

-Cô vẫn mún thưởng thức mấy con gián đó sao?

-Thích đóa thì sao?-Nó cãi bướng rồi đi ra khỏi lớp ra vườn hoa hướng dương sau trường. Phong thấy thế liền đi theo. Hắn bực bội đá cái bàn (Thái độ j đây ta? Giận cái chém thớt ak? Tội cái bàn quá!)

Tại vườn hoa:

-Linh có sao ko?-Phong ngồi xuống cùng nó rồi ân cần hỏi

-Cảm ơn Phong! Linh ko sao cả!

-Có chắc ko z?

-Chắc mà! Phong để Linh yên tĩnh 1 lát nha!

-Thui để Phong ở đây cùng Linh nha!

-Tùy cậu z!

Thế là cả 2 ngồi đó ngắm những đóa hoa hướng dương. Lòng nó đã nhẹ đi đc phần nào.

Cả ngày học trôi qua vô cùng nhàm chán. Tan trường nó nhanh chóng đi ra khỏi lớp (Tránh mặt đây mà). Hắn cũng ko đuổi theo mà đi xuống phòng camera. Hắn ra lệnh:

-Mở camera lớp 12A1!

-Dạ!

“Là cô ta? Mình đoán ko sai mà!” HẮN thầm nghĩ rồi gọi điện cho nó

1 cuộc.....2 cuộc.....3 cuộc..... đến cuộc thứ 5 nó mới chịu bắt máy

-Có j ko?-Lạnh tanh

-Tôi xin lỗi cô rùi mà! Vẫn còn giận tui sao?

-Ko pít!

-Tôi đã tìm ra người gửi những hộp quà đó cho cô rùi!

-Là ai?

-Cô ko cần pít! Tối nay tôi sẽ xử lí! Cô ở nhà cẩn thận!-Hắn dặn dò kĩ lưỡng nhưng...

-Chuyện của tôi ko muốn anh quan tâm.-Nó nói xong tắt máy. Hắn cảm thấy buồn lắm

Hôm nay,nó đến nhà Khánh ăn cơm.

-Anh hai chúng ra về thôi!

-Việt Anh đâu em?-Khánh tò mò hỏi

-Ko pít!-Nó quay ngoắt thái độ khi nhắc đến hắn

-Z thì đi thôi!-Khánh nói rùi trở nó về nhà

Hai anh em nó ăn cơm rất vui vẻ (Vì mama nó đi công tác cùng mẹ hắn nên ko có nhà)

-Hai ak tối đi bar vs em đi!

-Ko anh bận chút việc ở công ty!-Khánh ngại ngừng từ chối

-Ko sao đâu hai! Để em rủ 2 con bạn

Nó nói rùi rút điện thoại gọi cho Mi và Trâm:

-Đi bar vs tao ko?-Nó hí hửng

-Tụi này bận rùi sorry baby nha!

-Ukm ko sao! Tao đi một mk cũng đc!-Nó thất vọng tràn trề

P/s:Có j sai sót m.n góp ý mk nha! Cảm ơn vì đã đọc truyện mk! ^-^

24. Chương 24: Tha Thứ

Nó ko mún về biệt thự vì sợ phải gặp hắn nên đã tạt qua 1 shop quần áo vào mua đồ:

1 chiếc áo ba lỗ màu đen có hình đầu lâu xương chéo ở chính giữa, khoác ngoài chiếc áo da đen lửng, chiếc quần bò đùa khoe đôi chân dài miên man trắng ngần. Nhìn nó bấy h quả đúng chất 1 dân ăn chơi. Nó phóng moto đến bar Night (nhà hắn đó tại nó ko pít thôi) Nó xuống xe bỏ mũ rùi lắc lắc đầu để tóc lay lại về tự nhiên. Ngay lập tức nó đã là tâm điểm chú ý của cả bar. Nó bước vào vs bao nhiêu con mắt thèm thồng của lũ dê già chính cống. Chọn 1 bàn góc khuất, nó gọi 1 chai rượu loại mạnh và từ từ uống. Rượu giúp nó tỉnh táo lại và pít mk đã quá đáng vs hắn. Nghĩ thấu đáo xong nó đang định đi về thì thấy mấy tên côn đồ bước tới. Tên cầm đầu nói vs nó mà nc miêng chảy ra ko ngớt (Mất vệ sinh quá):

-Sao cô em lại uống rượu 1 mk thế này? Đang có chuyện pùn sao? Có cần chúng tôi giải tỏa giúp ko?

-Cút!-Nó nói vs ngữ điệu làm đóng băng người khác

tên kia có vẻ run sợ nhưng vẫn cứng đầu:

-Nếu tôi ko cút thì sao?

-Ko cút?-Nó cười nhạt rùi “phịch” tên đó đã ngã lăn trên sàn. Tên đó vừa đau đớn vừa tức giận quát lớn:

-Tụi bay đánh chết con nhỏ láo toét này cho tao!

Thế là cả bọn đàn em của hắn ta xông lên. Nhưng chỉ 5 ph sau bọn ko pít điều đó đã bị hạ gục hết. Nhưng nó vừa mới uống rượu nên cũng rất mệt mỗi Những bước đi loạng choạng rồi ngã xuống. Đúng lúc đó thì Phong vừa đến bar. Thấy nó như z thì lòng cậu đau nhói chạy ra đỡ nó và ân cần hỏi:

-Linh có sao ko z?

Nó ko nói j chỉ lắc nhẹ đầu

-Để Phong đưa Linh về!

-Cảm ơn Phong!-Giọng nói mệt mỏi vô cùng

Hắn ở nhà bồn chồn ko yên vì đã giải quyết xong việc rồi mà ko thấy nó đâu. Gọi điện thì ko bắt máy.

*Tua lại chỗ giải quyết việc nè:

Hắn gọi Tổ Uyên đến phòng hội trưởng làm nhỏ ta mừng rơn.

-Anh gọi em đến có chuyện j ko z?-Nhỏ ta không nha không nhẽ bầu lấy tay áo hắn.

-Cút ra! Ngồi vào ghế cho tôi!-Giọng nói tức giận. Cô ta sợ hãi bỏ tay hắn ra rồi ngồi nghiêm chỉnh vào ghế đối diện hắn.

-Có phải chính cô là người đã gửi những con gián đó cho Khánh Linh có đúng z ko hả?-Giọng nói ko thể lạnh hơn

“Lại là về con nhỏ đó” Tổ Uyên thầm nghĩ rồi chối phăng:

-Ko có! Em có nhầm j cô ta đâu!

-Vẫn còn chối?-Hắn tức giận

-Anh có bằng chứng ko mà vu khống cho em z hả? Sao em luôn quan tâm anh mà anh ko tin tưởng em z hả? Sao anh lại luôn quan tâm đến cô ta? Em có j ko bằng cô ta chứ?-Nhỏ thét lên 2 hàng nước mắt cũng chảy ra (Nước mắt cá sấu đấy mà)

-Cô nói đủ chưa? Chỉ là bằng chứng thôi mà! Muốn sao? Đc thôi!-Hắn nói rồi mở đoạn băng cho nhỏ xem. Trong đoạn băng là cảnh nhỏ ta đang chính tay đặt hộp quà đó lên bàn. (Ai bắt mún tự tay làm có chứ?) Nhỏ cúi gầm mặt xuống bàn ko nói đc câu nào nữa

-Bây h cô muốn tôi phải phạt cô j đây

-Anh phạt cũng đc miễn đừng đuổi học em!-Cô ta thảm thiết cầu xin

-Đc, lần đầu nên tôi phạt cô chép lại nội quy của trường và hội học sinh 100 lần, Tưới nước cây trong trường trong vòng 3 tháng. Cấm đc nhờ ai giúp ko thì xê thẳng tay tống cô ra khỏi trường này. Tôi cảnh cáo cô cấm đc đụng đến Khánh Linh ko thì cô sẽ nhận đc hậu quả thích đáng đó.-Hắn cảnh cáo xong thì bỏ về. Tổ Uyên tức giận đập bàn đập ghế (Bàn/ghế: Em vô tội mà) ”Tôi nhất định sẽ trả thù cô bằng mọi giá!

*Quay về hiện tại:

Trong lúc lòng hắn đang lo lắng thì có người gọi điện:

-Có j ko?-Hắn

-Dạ ở bar vừa xảy ra chuyện.-Đàn em lễ phép

-Vs ai?

-Dạ 1 cô gái. Ak hình như đó là tiểu thư nhà họ Nguyễn thì phải!

-Cái j cơ?Nguyễn Hoàng Khánh Linh sao?

-Dạ đúng rồi ạ!

Hắn nghe xong ngay lập tức chạy xuống nhà định đi kiểm nó thì Phong cũng chở nó về đến cổng. Hắn đành núp sau cánh cửa xem thế nào (Làm j mà rình mà khinh z?)

-Cảm ơn Phong đã đưa Linh về!-Nó vừa nói vừa xuống xe

-Ko có chi! Lần sau có chuyện pùn cứ gọi cho Phong nha!

-Uk Bye Phong! Cậu về cẩn thận!-Nó vẫy vẫy tay chào tạm biệt Phong.

Hắn đứng nhìn mà thấy khó chịu. Người cứu nó là phong chứ ko phải là hắn. Hắn thấy mk vô dụng. Phong vừa đi khỏi thì hắn chạy ra hỏi thăm ríu rít:

-Em có sao ko? Có bị thương ở đâu ko? Tôi xin lỗi! Vì tôi mà em mới thành ra như z! Xin lỗi vì đã ko bảo vệ đc em!

-Em sao?-Sau mấy phút đơ người thì nó hỏi

-Ukm! Đàng thì em cũng sinh sau tui 3 tháng cơ mà!-Hắn ngượng

-Trời! 3 tháng mà cũng bắt người ta gọi bằng anh sao?

-.....

-Mơ đi cưng! Ple...-Nó tươi rói lè lưỡi trêu hắn rồi chạy vào nhà. Nó ko còn giận hắn nữa. Nó cảm thấy zui vì câu nói của hắn. Hắn chạy theo vào nhà rồi bắt nó ngồi im để mk súc thuốc. Vừa làm hắn vừa căn dặn:

-Nhớ đấy! Lần sau ko có sự cho phép của tôi thì em ko đc đi bar 1 mk nghe chưa? Ko nghe là tui phạt đó ghen!

-Ừ nghe!-Nó ương bướng-Mà phạt j?-Nó tò mò

Hắn cười gian nói:

-Bắt ăn mì tôi 1 tháng!

-Ừ chịu đâu, ừ chịu đâu!-Nó giãy nảy. Phạt j thì phạt chứ phạt ăn là ko đc đâu đó

-Z có đồng ý ko néo!-Hắn cười tươi vì pít mk đã nắm chắc phần thắng

-Đc rồi!-Mặt bí xị.

Nhìn người con trai trc mặt tỉ mỉ súc thuốc k, tim nó tự nhiên lồi đi mấy nhịp. Chẳng lẽ trái tim đó đã tan chảy?????

P/s: Chương này hơi dài chút xíu! ^-^

25. Chương 25: Chủ Nhật Vui Vẻ

Bình minh đã hé dạng. Những tia nắng buổi sớm chiều vào gương mặt hoàn mỹ kia làm nó ko ngủ đc nữa. Nó cảm thấy có cái j đó đang đè lên người mình.Nó mở mắt và hét toáng lên:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....Anh đang làm trò j đây hả? Bỏ tay ra nhanh lên!!!!!!

Volum quá to! Thì ra là hắn đang ôm nó ngủ ngon lành. (Chặc chặc chẳng trách!)

-Có j ko?-Hắn từ từ mở mắt nói vs giọng ngái ngủ và run sợ khi nhìn thấy 1 ngọn lửa đang bùng bùng cháy. (Haizz chết chết)

-Anh dám vượt biên sang chỗ tôi! Lại còn ôm tôi nữa chứ! Anh có pít tội này nặng lắm ko hả con heo kia!-Tuyệt chiêu “sử tử gằm” đc tận dụng triệt để (Thương cho cái lỗ tai của biết bao người có bán kính 10km quanh ngôi biệt thự này)

Hắn chưa kịp mở miệng thì đã bị nó lấy gối ra súc đập đập và đập vào người. 2 ông bà này hiện tại là đang đuổi nhau khắp nhà. Cho đến khi nó chạy mất đà và va vào hắn cả 2 cùng ngã và đè lên nhau

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.... Anh dậy đi nấu ăn nhanh cho tôi!-Nó hét

-Em ko lên sao tôi đi! Ổi tội ơi nặng quá!-Hắn nhăn mặt, mắt có ý cười

Nó vội đứng phắt dậy đi làm vsen. 30ph sau:

-Woo đẹp dã man con ngan!

-Tôi pít tôi đẹp mà em ko cần quá lời!-Hắn tự sướng

-Nhìn mk trong gương đẹp quá! (xìu)

Hắn tự nhiên thấy mk quê. Nó khen nó mà lại nhận mk đẹp. (pó tay 2 anh chị này lun.). Nó mặc chiếc đầm hoa nhẹ nhàng đi đôi dép trong nhà nhìn rất đáng yêu. Nó hơn hở đi xuống nhìn bảo bàn ăn

-Ukm nhìn cũng đẹp ghê ta!-Nó cười liếc hắn

-Em đang khen tôi đúng ko?-Hắn hỏi cho chắc

-Ko tui khen mấy món anh làm đẹp mắt quá! Haaaaaaaaaaaaa.-Nó cười vang khắp nhà. Hắn mặt đen xì (Ai biểu tự sướng quá làm chi? ^^)

Ăn uống xong xuôi nó gọi điện cho 2 con bn thân:

-Hé lu mấy tềnh yêu! Hum nay đc nghỉ đi chơi vs tui ko?-Nó đang zui

-Xin lỗi bấy bì! Tụi tui bận ời!-Mi nói xong cụp máy thật nhanh để bảo vệ lỗ tai

Nó cũng thông cảm cho 2 đứa đấy. 2 nhỏ đó còn phải làm việc cho công ti nhà mk còn nó thì chỉ ăn vs chơi, ít khi lắ m mới đến công ti (quá sướng)

-Chán quá điiiiiiiiiiiiiiiiiiii! Chủ nhật mà ko ai chơi!-Nó than vãn

-Còn tui nè!

-Ukm ha! H làm j đây ta???

-Xem phim đi!-Hắn đưa ra ý kiến vs 1 nụ cười ma mãnh

-Nhưng tôi ko muốn đến rạp!

-Lên phòng chiếu phim trong nhà là đc mà

-Có hả?

-Tất nhiên! Đợi tôi rửa bát rồi 2 chúng ta cùng xem. -Hắn tươi rói rồi mang bát đi rửa (Ai đảm đang đc như anh nì ko?)

Trong khi hắn rửa bát thì nó chạy vào tủ lạnh lôi ra nào là bimbim, bắp rang, xúc xích, kẹo mút, khoai tây chiên, nước ngọt, dưa hấu, ổi, cherry,.....(Tâm hồn ăn uống đây mà)

Hắn rửa xong chạy ra thấy thế thì hét lên kinh ngạc:

-Trời ơi em mang đi lánh nạn, di cư hay sao z?

-Thui thui nói nhiều! Tôi quyết định xem phim từ h đến tối lun nên như thế này còn ít đó! Mau giúp tôi mang đồ lên đi!

Hắn và nó cùng “vận chuyển” đồng “hàng hóa” lên phòng chiếu phim.

-Giờ xem phim j đây?-Hắn vừa thở vừa hỏi

-Phim j cũng đc miễn ko phải phim ma-Nó hốt nhất ma mà

-Vậy.....xem phim ma đi!

-Ko đc!

-Sao em sợ hả? Nếu em ko xem thì em sẽ phải làm nô lệ cho tôi! ok?

-Sax xem thì xem ai sợ ai? (Chị ơi sai lầm quá rồi)

Nó và hấn hiện tại đang mỗi đứa 1 đầu ghế. Sau câu đồng ý của nó thì cửa phòng bỗng đóng cái “RẦM”, Đèn trong phòng vụt tắt cũng vs những tiếng “huhu hù hù hú hú” Nghe mà ghê rợn. Nó sợ quá tiến sát vào người hấn và ôm lấy cánh tay hấn. Rồi từ đâu hiện ra 1 con ma tóc dài mặc chiếc váy trắng toát, máu me đầy mặt, mắt đỏ lừ tiến lại chỗ nó(trời ko pít đây là phòng chiếu phim hay nhà ma nữa). Nó hét toáng lên rồi nhảy lun lên đùi hấn ôm chặt lấy hấn, đầu dựa vào ngực hấn rồi quay ra xem tiếp.(haizz). Hấn thì tất nhiên là zui hết chỗ nói. Hấn còn thầm nghĩ “Cứ thế này chủ nhật nào cũng rủ em ấy xem phim ma mới đc hehe” (T/g: Khôn ghê ta, chắc đã chuẩn bị từ trước đây mà!//////////Hấn: Khôn bình thường thui ak////////// T/g: Tui đi méc Linh nha//////////Hấn *cún con*: Thui mờ t/g//////// T/g: hừ) Hết bộ phim đó nó ngượng ngùng bỏ hấn ra rồi mở phim Hàn xem và xông vào oánh chén đồng “hàng hóa” vừa mang lên. Vừa xem phim Hàn nó vừa nói:

-Ui trộm ơi anh kia đẹp trai quá! Cả anh kia nữa kia! Đúng là hết chỗ chê nha!-Nó ko mê trai nhưng nói ra để làm ai kia tức

-Nè em có tính mê trai từ bao h z hả? Ko thấy ai ngồi ngồi trước mắt đây ak?-Hấn hét lên

-Đâu đâu?-Nó giả bộ ngó lơ

Hấn hừ lạnh 1 tiếng rồi nó phá lên cười.

26. Chương 26: Chuẩn Bị Cho 20-11

-Chúng mày mất tích đâu mấy ngày nay z hả?-Nó vừa thấy Mi vsf Trâm thì lao ra cốc ối đứa 1 cái

-Hjhj sorry bạn hiền! Tụi tao phải giải quyết 1 số công việc ở công ti chứ có rảnh rồi như mày đâu!-Trâm cười xuề xòa. Vừa lúc đó cô giáo chủ nhiệm cũng bước vào.

-Sắp đến 20-11 rồi ha!

-Dạ-Đồng thanh cả lớp

-Nhà trường sẽ tổ chức 1 cuộc thi lớn!

.....Xôn xao.....xôn xao.....

-Thui cái em trật tự để cô phổ biến luật!

-Dạ vâng!-Đồng thanh tập 2 (Ngoan ghê)

-Đây là 1 cuộc thi khiêu vũ lớn.Mỗi lớp đc dự nhất 1 cặp tham dự. Cặp đôi đó sẽ đc tập luyện vs các lớp khác làm nên 1 tiết mục mở màn hoành tráng. Mỗi lớp cũng chuẩn bị 1 tiết mục đôi riêng cho 2 người họ. Sau cuộc thi ban giám khảo sẽ chọn ra 1 cặp xuất sắc nhất để trao vương miện “Đức vương-Nữ hoàng”. Lớp có cặp đôi đc giải nhất sẽ đc 1 chuyến tham quan Hạ Long dài ngày.

Nghe đến đây cả lớp hò rú ko ngừng

-Còn bây h lớp chọn cho cô 2 bạn 1 nam 1 nữ đi nào!-Giọng cô nhẹ nhàng

Mi đứng dậy cười gian gian và nói:

-Dạ thưa cô tất nhiên là công chúa Khánh Linh của lớp phải góp mặt rồi!

Sau đó là tiếng hưởng ứng của học sinh trong lớp (Trừ nhỏ phù thủy Tổ Uyên giận tím mặt)

-Còn 1 bạn nam nữa!-Cô giáo nhắc

-Dạ thưa cô em ko pít 2 hotboy của trường ai sẽ vinh dự đây ạ!-Trâm cũng mở lời

-Việt Anh & Phong ?!?!

-Thôi bây h để cho Công chúa chọn đi!-Cô giáo đưa ra ý kiến

-Đúng đó!-Đồng thanh cả lớp tập 3 (Nói cả lớp nhưng trừ nó ra)

Cả lớp hồi hộp mún pít công chưa sẽ chọn hoàng tử nào đây. Việc chọn này cũng coi như là xem công chúa thích ai hơn nè.

Mỗi lúc sau vẫn ko thấy nó trả lời. Mi quay xuống thì thấy nó đeo tai phone. Vậy là từ nãy đến h nó chưa nghe j sao? Chắc chắc. Mi cố cho nó 1 cái rùi lòi lun chiếc tai phone ra

-Từ đâu đến h cả lớp chọn mày đi thi khiêu vũ mày pít ko?-Mi gắt nhỏ

-Ko!-Rất thản nhiên.

-Trời ơi là trời (Gọi j ta?) Lớp đang bảo mày chọn hoàng tử đi cùng kìa!

-Cái j cơ? Ai?-Nó ngạc nhiên

-Thì là Việt Anh và Phong đó!

-Trời ơi (Gọi j ta?) Chết con ời! (Chưa đủ tuổi đâu)

-Linh em có j kiến j ko?-Cô giáo ko chờ đc nữa đành lên tiếng (Có phải nguyên cô đâu 2 nhân vật chính còn nóng ruột hơn kìa)

-Dạ....dạ...em...em...-Nó ấp a ấp úng. Quả thật làm khó nó rùi

-Dạ thưa cô thui để lớp bầu đi cho Linh đỡ khó xử!-Trâm cứu nó

-Đc ai chọn Việt Anh giờ tay nào!

Cô giáo bầu xong thì số phiếu của hần hơn của Pong 1. Cô giáo phán:

-Vậy là Cặp đôi đại diện cho lớp ta đi thi là Việt Anh và Khánh Linh. Mỗi chiều sau h học 2 em xuống phòng thể dục thể thao năng khiếu của trường tập luyện và về nhà rủ nhau tập 1 bài nữa nha!

-Dạ!-hần tươi cười đáp

Nãy h mặt nó bí xị, hần tươi rói, Phong tiếc nuối. CẢ buổi học Minh vs Mi chỉ chóc chiếng sự l-rắc căng thẳng. Trâm và Duy ngược lại, 2 người cứ nhìn nhau rùi cười thầm (Ngang bọn tự kỉ//////////Trâm&Duy: T/g nói j z?//////////Hjhj đâu có j đâu ////////////cẩn thận cái miệng//////////Hjhj t/g bít ời) Nó thì đeo tai phone hương mắt ra cửa sổ, Hần và Phong nhìn nó, Tố Uyên nhìn hần mà tức giận.

Buổi học cuối cũng cũng kết thúc. Cả bọn lòi nó và hần xuống phòng tập. Mặt ai cũng hớn ha hớn hở (Trừ con cáo già)

Điệu nhạc du dương, bay bổng. Các bạn nam đưa tay mời các bn nữ và hần cũng z. Nó nhẹ nhàng đặt lên tay hần. Ở trên h/s hò hét rất nhiệt tình. Phải công nhận rằng 2 người nhảy vs nhau ăn ý kinh khủng. Nhưng chớ trêu thay “Phịch” Hần quên đỡ nó để cho nó pị ngã cực xấu hổ. Nó tức giận đứng dậy, 2 mắt đỏ sòng sọc như mún ăn tươi nuốt sống hần (J mà ác z) Hần đứng chôn chân ko nói đc câu nào. Thực sự hần ko cố ý, ai bắt nó đẹp quá làm chi (Hóa ra là cái tội mãi mê ngắm gái)

Mi và Trâm, Phong, Khánh chạy xuống:

-Cậu có cần quá đáng z ko hả?-Đồng thanh quát lớn

-Tôi...tôi..ko cố ý!-Hần ấp úng

-Chúng tôi thật sự thất vọng về cậu!

Tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào hần, tiếng xì xào ko ngớt. Minh và Duy lo lắng bước xuống vỗ vai hần:

-Tao tim mày ko cố ý!-Duy an ủi

-Bây h mày hãy đi tìm cô ấy và xin lỗi pít đâu sẽ đc tha thứ!-Minh

Hắn tiêu hóa xong thì cảm ơn 2 người bạn tốt rồi vội vã đi tìm nó. Hắn tìm mọi góc ngách trong trường mà vẫn không thấy. Hắn ra sau trường, đi qua vườn hoa hướng dương thấy nó đang ngồi dưới 1 gốc cây, đôi giày để bên cạnh, đôi chân trắng trẻo đang đưa khua làn tóc hồ trong mát. Hắn đi xuống ngồi cạnh nó thủ thủ:

-Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý! Thật sự là không! Em có thể tha lỗi cho tôi chứ?

Im lặng.....Im lặng.....

-Tôi xin em mà đừng giận tôi nữa!-Hắn nói giọng thành khẩn lắm nhưng không ăn thua.

Nó đứng dậy lặng lẽ bỏ đi để lại hắn vs gương mặt rất khó coi.

Chập tối nó mới về nhà. Như thường lệ nó vào bếp lục đồ ăn!

-Wooo Nhiều món ngon quá ak!-Nó thốt lên

-Thế nào? Có thích không? Quà chuộc lỗi đó!-Hắn nhe nhẻn

Nó không quan tâm mà ngồi xuống định ăn thì hắn ngăn lại

-Không tha lỗi không được ăn!

-Thế thì anh ăn 1 miếng ak?

-Uhm ăn 1 miếng đó!

-Không tha!

-Được rồi cứ ngồi đấy đi nhá!

-Không tui lên phòng!

-Lên phòng tức là đã tha!

-Z thui tui ngồi đây

-Được rồi! Ừi tội gì ngon quá! Thơm ghê lun á! Sườn này vừa chín tới nên ngon ghê!-Hắn vừa ăn vừa liên miện nói làm nó đã đổi lại càng đổi hơn.

-Cho tôi ăn vs đi!-Nó không chịu được nữa đành lên tiếng

-Thế có tha không?

-Tha tha. Được chưa? (Trời ơi j mà tha dễ z? Đúng là chết vì ăn mà!////////// T/g nói j z hả?//////////Em đâu có!//////////Cẩn thận không thì pít tay nghe chưa//////////Vâng ạ)

-Hìhìhì z rồi ăn đi!-Hắn nói rồi gấp cho nó lia lịa

27. Chương 27: Phù Phép Thành.....công Chúa

Thấm thoát thì buổi tối mà mọi người mong chờ đã đến-Buổi tối ngày 20-11. Hắn lái chiếc Lamboghini đen bóng chở nó đến 1 spa

-Có cần phải đến đây không z?-Nó hỏi

-Cần chứ!-Hắn thần nhiên trả lời

-Nhưng tôi có người trang điểm riêng mà!

-Cô không nhớ là cô Jun xin nghỉ phép 1 thời gian sao?

-Uhm nhỉ.

-Vậy thì vào thôi!-Hắn kéo tay nó vào bên trong. Gặp 1 người con gái tóc vàng khoảng 20t, hắn cười tươi nói:

-Hello chị, Ema!

-Có chuyện j đây?-Ema nói vs giọng nhí nhảnh

-Em giao phó con heo này cho chị đấy!-Hắn vừa nói vừa liếc nó. Nó ngườm hần chấy cả áo

-Chắc chắc. Xinh như z mà bảo con heo á?-Ema cũng liếc hắn rồi quay sang nó chào hỏi:

-Chào em, chị là Triệu Lê Hà Trang hay còn gọi là Ema, rất vui đc gặp em. Em xinh lắm luôn đó!

-Cảm ơn chị! Em tên là Nguyễn Hoàng Khánh Linh. Rất hân hạnh đc làm quen vs chị!

-Oh tiểu thư tập đoàn K&L đây sao? Đúng là trăm nghe ko bằng một thấy nha! Em chẳng có mặt trên báo chí bao h nên chị ko pít mà tiếp đón.

-Ko cần đâu chị!

-Trời z mà có người dám bảo em là con heo cơ đấy, chắc chắn là có vấn đề về mắt rồi-Liếc hắn

-Dạ đúng ạ, hần ta mắt mù mà chị!

-2 người hay ghê ha! Đã cho tôi ăn bơ rồi mà còn nói tui mắt mù nữa hả?-Hắn tức giận

-Chị này! 2 Chúng là có nhắc tên Việt Anh lần nào ko nhĩ?

-Ko mà!

-Chắc chắc, ko ngờ mắt đã đui rồi mà tai cũng lác, khổ thân khổ thân!-Nó tiếp tục châm biếm

-Thui chấp làm j cái người khuyết tật.- Ema hòa theo nó và rồi cả 2 để cười vang. Riêng hắn phải ngậm 1 cục tức to tướng hậm hực quát:

-Nhanh lên sắp trễ rồi đó!

-Làm j phải căng!-Ema cười cười

-Em cảnh cáo chị, chị mà ko làm cho cô ấy đẹp như công chúa thì em xử đẹp chị luôn!-Hắn cảnh cáo

-Đơn giản như đan rổ. Công chúa sẵn rồi ko phải trang điểm ắt công.-Ema

-Nhanh!-Hắn hét lên làm nó và Ema giật mình

-Rùi rùi ok con bê!-Ema nháy mắt tinh nghịch.

30ph sau, nó bước ra vs 1 bộ mặt xinh hơn công chúa. (Vượt cả tiêu chuẩn, Ema siêu quá!). Khuôn mặt trái xoan đc phủ 1 lớp phấn nhẹ. Mái tóc màu hung đỏ đc tết rất tỉ mỉ theo kiểu công chúa vs những hạt cườm bông hoa trắng mượt đồng màu vs chiếc váy ngang đầu gối nhiều tầng theo kiểu xếp ly. Hắn đơ đến nỗi ko thể tưởng tượng ra đây là nó hay là tiên giáng trần. Cầm đã rớt xuống chân. Ngay thường nó đã quá xinh đẹp. Hum nay nhờ bàn tay phù phép của phù thủy make up Ema nó trở nên gấp 10, 20 lần. Nó khua khua tay trước mặt hắn. Hắn vẫn đơ ra đấy ko động đậy như 1 bức tượng hoàn mỹ. Hắn mặc một bộ véc đen trái màu vs nó vì màn khiêu vũ của tụi nó có tên “Thiên thần và ác quỷ”.

-Xinh quá!-Hắn thất thần lắm lắm

-Chị biết tài năng cả chị rồi làm j mà em phải “đơ ” đến mức đó chứ!-Ema trêu ghẹo

Đến h hắn mới sực tỉnh:

-Cảm ơn Ema nhiều! Chắc em phải thuê chị làm người trang điểm riêng quá!-Hắn cười cười

-Thui đc rồi đi đi! Để công chúa đợi lâu là ko đc đâu nhá!-Ema nhìn nó

-Pp chị nha! Em đi đây!-Hắn vẫy tay

-Em chào chị ạ!-Nó hơi cúi người

-Hum này rảnh đến chơi vs chị nha, công chúa!

-Dạ em sẽ đến!

Ra xe, hắn quay xang ngắm nó làm nó ngượng chín cả mặt

-Có cần phải ngắm kĩ z ko hả?
 -Tất nhiên! Em xinh như z ko ngắm thì phí lắm!-Hắn vẫn ko rời mắt khỏi nó
 -Thui đi thui!-Nó xua tay
 -Uk thì đi-Hắn khó nhọc lên tiếng rồi hun trộm nó 1 cái vào má
 -Aaaaaaaaaaaaa... Tên biến thái kia!-Nó hét toáng lên
 -Ồn ào quá! Đi nhanh lên cho người ta làm việc chứ!-Ema chạy ra cứu hắn.
 -Dạ em đi ngay đây!-Hắn hơn hờ
 -Anh hãy đợi đây!-Nó bực bội (đấy là ngoài mặt còn trong lòng thì t/g ko pít)

28. Chương 28: Cuộc Thi Khiêu Vũ

Phòng hội trường của Lightstar hôm nay đc trang hoàng vô cùng long trọng. Bao nhiêu là bóng bay vs đủ các màu sắc khác màu đc treo ở khắp nơi. Những chiếc bàn vs khăn trải màu trắng cùng những chiếc ghế thật sang trọng.

Hắn và nó khoác tay nhau vào hội trường rộng lớn. Mọi con mắt đang đổ dồn về phía 2 người. 2 người đang là tâm điểm của mọi sự chú ý. Mọi người đều bị hút hồn bởi cặp đôi này quá hoàn hảo. Tụi bạn của nó 5 ph sau mới tỉnh lại đc, chạy ra tíu tít:

-2 người đẹp đôi quá ta?-Mi cười tươi
 -Bình thường thui ak!-hắn khiêm tốn
 -Đâu có mỗi mk đẹp thui ak!-Nó cãi
 -Gớm kiêu ghê!-Trâm chọc nó
 -Nhưng phải công nhận Khánh Kinh hum nay đẹp thiệt!-Phong cười típ mắt
 -Em tui mà lại! Anh nào em nấy ha!-Khánh đc vậy mà vênh mặt, tay vỗ ngực ra oai
 -Đâu đâu mọi người ai cũng đẹp hết mà!-Nó xuề xòa
 -Bọn tui mà lại!-Mi vs Trâm đồng thanh rồi bọn nó cười khanh khách làm mọi người sực tỉnh và hô to:
 -Việt Anh và Khánh Linh đẹp đôi quá!

Mc hô to:

-Cuối cùng thì thí sinh dự thi lớp 12A1 đã đến. Sau đây tôi xin thông qua thể lệ cuộc thi! *vỗ tay*. Cuộc thi gồm 2 phần. Phần thứ nhất là màn khiêu vũ do kịch bản đã dựng sẵn của nhà trường. Màn thứ 2 là màn theo kịch bản của mỗi lớp. Lưu ý nếu thí sinh có trục trặc j thì lớp có thể thay người khác vào kế. Bây h tôi tuyên bố màn 1 của hội thi khiêu vũ dành cho khối 12 chính thức bắt đầu *Vỗ tay*.

“Nếu thí sinh bị trục trặc gì có thể thay người sao? Vậ thì mình sẽ làm cho nó ko đi đc và kế vào chỗ nó. Haaaaaaaaaaaa” Tổ Uyên nghĩ ra 1 âm mưu tuy nhẹ nhàng nhưng thâm độc.

Tiếng nhạc du dương dịu nhẹ, các cặp nhảy vs nhau vô cùng ăn ý. Mọi con mắt trái tim, ngưỡng mộ, khen ngợi, khâm phục đều đổ dồn hết lên người nó và hắn. Nó và hắn nhảy vừa tự tin vừa chuyên nghiệp lại có chút j đó nhẹ nhàng, lãng mạn theo tính chất của bài nhảy.

Màn 1 kết thúc hết sức tốt đẹp. Cái chân của nó bây h muốn nhừ luôn rồi. Nó ghé sát tai hắn nói khẽ:

-Tôi hơi mệt nên vào rửa mắt chút xíu!

-Uk cần thận đó nha!-Hắn thấy hơi lo lo

-Ko cần bận tâm!-Nó xua xua tay rồi bước đi

Sau khi rửa mặt tâm trạng nó đã khá hơi xiu. Nó toan bước ra ngoài hội trường thì ko ngờ bị Tổ Uyên ngáng chân. Vì đi giày cao gót nên chân nó bị tẹo. Chân nó đau nhói lên. Nó ko thể đứng dậy đc nữa. “Trời ơi sao mk lại lại ko nghĩ đến chuyện này cơ chứ! Bây h phải làm sao đây? Mọi người đang đợi mk mà!” Nó trầm nghĩ. Cùng lúc đó Tổ Uyên đang nở 1 nụ cười rất mãn nguyện. Thấy nó đi lâu lâu mà chưa thấy quay lại, manf2 cũng đã sắp bắt đầu. Hắn sốt ruột nên đánh liều đi tìm nó.Hắn chạy ngang qua phòng thấy nó liền chạy lại lo lắng hỏi:

-Em bị sao z hả?

-Nhìn ko pít sao mà hỏi!

Hắn ngồi xuống quay lưng lại phía nó nhỏ nhẹ:

-Lên đây tôi công em!

Nó pít sự có mặt của Tổ Uyên và cũng pít âm mưu của nhỏ ta nên ngoan ngoãn leo lên lưng hắn, đầu dựa vào vai hắn, tay ôm lấy cổ hắn. Tự nhiên mặt nó đỏ ửng còn tim hắn nhảy loạn xạ. Hắn công nó vào hội trường và đặt nó ngồi lên ghế, nhỏ phù thủy vẫn theo dõi 2 người:

-Em có đau lắm ko?

-Có!

-Để anh xoa bóp chân cho em ha! Ráng chịu đau 1 xiu!

-Dạ ko sao! Cảm ơn anh nhìu!-Nó cười vs hắn làm hắn đỏ bừng mặt. Tại sao nó lại xinh thế ko pít.

-Em nó nhảy đc nữa ko? Hay để tôi bảo lớp thay người khác nha!

-Anh ko mún nhảy vs em chứ j? -Nó phùng miệng làm mặt giận dỗi

-Ko phải là anh đang lo cho em mà!-hắn vội biện minh

-Ko sao đâu! Em đã khỏi rồi! Em sẽ nhảy típ vs anh và 2 chúng ta sẽ dành giải nhất!-Hắn nó cùng cười

Tổ Uyên xem màn tình củm của 2 người thì tức sôi máu, nhiệt độ trong cơ thể là 100000000000000 độ C, hùng hực bỏ đi.

Rồi màn 2 cũng kết thúc, bây h sẽ là lúc công bố và trao giải.

-Tôi xin trân trọng kính mời thầy hiệu trưởng sẽ lên đọc kết quả.

Ở dưới tiếng vỗ tay rất nồng nhiệt. Hiệu trưởng bước lên trong bộ vét đen trung niên cất giọng nồng ấm:

-Ko để mọi người đợi lâu, bây tôi sẽ công bố:

Đứng thứ 3 là cặp đôi của lớp 12A5 với số điểm là 95.8

Đứng thứ 2 là cặp đôi của lớp 12B2 vs số điểm là 98

Và cuối cùng là cặp đôi của lớp 12A Vip đã giành đc danh hiệu “Quốc vương-Hoàng hậu” của trường ta năm nay! Lớp đó sẽ có 1 chuyến đi Hạ Long vào sáng mai! Mọi người có đồng ý ko ạ?

-Đồng ý!-Đồng thanh trừ phù thủy

Thầy hiệu trưởng trao chiếc vương miện và cây quyền trượng đc chạm khắc tinh thể cho nó và hắn. Kết quả đúng là đã như đc báo trc.

29. Chương 29: Bí Mật Bại Lộ Và Buổi Tiệc Ăn Mừng

Cả lớp 12A1 rú ầm lên, chạy lại ôm trầm lấy 2 người (trừ nhỏ phù thủy).

-Chúng mừng 2 người nha!-Tụi bn thân nó đồng thanh

-Hjhj ko có j!-Hắn nó đồng thanh

-Hay hum nay nhóm mk đi ăn liên hoan đi!-Trâm gợi ý

-Ukm đc đấy, đến nhà tôi ăn đi!-Hắn cười gian manh

-Á nhà anh ak! Nhà đấy của tui chứ!-Nó hét

Hắn ho khan làm nó giật mk bịt miệng. Nó đỏ ửng mặt. “Chết cha chết mẹ chết òi! Mk chưa nói vs chúng nó là mk vs hắn ở chung. Huuuuuuuuuuuuuu mẹ ơi cứu con vs!”

Nó nghĩ thầm rùi lòi nó ra 1 góc khuất

-Anh điên ak mà rủ họ về nhà chúng ta?-Nó hét (Suyt nhỏ tiếng thui ko lộ bày h!)

-Chúng ta?-Hắn cười

-Nhờ mọi người pít 2 chúng ta ở chung thì sao?-Nó gắt

-Á à 2 người ở chung nhà nha!-Tụi bn nó đồng thanh, trên đầu ngọn lửa cháy rừng rực (Trừ Khánh ra vì đã pít trc òi)

-Tụi tui....tụi tui.....-Nó ấp úng

-Định giấu bn bè đến bao h hả?-Mi và Trâm giận dữ đồng thanh

-Thì đến đâu hay đến đó!-hắn thản nhiên

-Phạt j đây ta? Tội này lớn lắm đó nha!-Duy và Minh đồng thanh

-Hjhj thui về nhà ăn cơm đi!-Nó đánh trống lảng

-Nè nè! Đừng tưởng thoát dễ z nha!-Phong chặn đường nó

-Mọi người đầu xử thôi!-Vừa dứt câu nói của Mi thì cả bọn xông vào cù léc no và hắn làm 2 tội phạm cười mún bể bụng:

-Haaaaaa thui mà, thui mà haaaaaa đừng cù nữa!-Nó ko chịu đc nữa đành thảm thiết cầu xin

-Cũng may cho 2 người là mọi người về hết rùi đó nếu ko thì mai lại có chủ đề để họ bàn tán!-Khánh nghiêm túc nói

-Tất nhiên là phải pít chọn thời cơ để nói chứ!-hắn cười cười

-Á à hóa ra anh cố ý nói n pít!-Nó xoa cằm kết luận rùi đánh tới tấp vào hắn

*Trên đường về:

-Khai mai 2 người ở vs nhau bao lâu rồi?-Mi làm mặt hình sự hỏi

-Từ sau hum họp phụ huynh.-Thành thật trả lời

-Tại sao?-Phong tò mò, mặt ko mấy vui vẻ

-Theo sự sắp đặt của 2 mama thui!-Hắn tiếp lời

-2 mama sao?-Cả bọn đồng thanh tròn mắt, miệng há hốc

-Tại 2 phu nhân là bạn bè lâu năm từ lâu mà cô giáo nói là tạo điều kiện j đó nên mới z!-Khánh giải thích (chết anh này òi)

-Ờ ờ!-Cả bọn gật gù rùi đồng thanh:

-Hả? Vậy là cậu cũng pít rùi sao?

-Ừ ừ!-Khánh cười trừ nhận ra rằng sắp đc gặp anh Diêm Vương đáng kính

-Quá đáng! Vậy mà ko nói cho tụi này pít!-Trâm trách

-Hai tụi mày có coi bọn tao là bn ko hả?-Duy hùa theo

-Hjhj tại tao pít trc thể nào cũng bị điều tra rùi còn thương cho cái lỗ tai vì pị chúng mày tra khảo.-Nó

-Hừ.....!

-Thui hum nay 2 đứa tao đền đc chưa?-Hấn

-Oke!

Cả bọn vào trung tâm thương mại mua đồ ăn . Mấy chị thấy là nhạt, nhạt , nhạt, nhạt liếng thoảng như 1 cái máy mà ko để ý đến mấy chàng vs những khuôn mặt bí sị vì phải xách đồ, quàng cả lên cổ làm ọi người đã chú ý lại càng dán mắt vào hơn. Xong xuôi cả bọn về căn biệt thự ngoại thành. Chúng nó quyết định sẽ tổ chức 1 buổi tiệc ngoài trời vsf đầu bếp ko ai khác chính là bọn hấn- mấy bà nội trợ đảm đang (Cả bọn: TÁC GIẢ!) Ấy chết t/g nhầm, phải là mấy quý ông hào hoa (Có thể chứ). Bọn hấn ra sức nướng rồi bưng vào bàn cho tụi nó ăn, thỉnh thoảng lại còn bị tụi nó ném nĩa. Minh tức quá ko chịu đc bèn lấy cái bình hoa ra và....

-Ồ chúng ta đang ở trong nhà mà sao lại có nước nhĩ?-Trâm ngây thơ lên tiếng

-Ừ há!-2 đứa kia đồng thanh và ngẩng đầu lên thì...

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Minh! Ông dám?-3 đứa nó đồng thanh rồi đuổi Minh đánh Minh tới tấp. Miệng Mi ko ngừng vang lên bài ca chết chóc:

- Cái tên chết bầm chết giẫm chết trôi chết nổi chết chìm chết khô chết héo chết tiệt kiaaaaaaaaaaaaa! Đứng lại đó cho tôi!

(Bái phục bái phục, hơi của chị này dài quá, vốn từ chết chóc cũng nhiều nữa, t/g học tập chút mới đc)

-Cô có cần nguyên rửa tội z ko hả?-Minh vừa chạy vừa hét

-Tất nhiên!-Mi hất mặt rồi lấy cái vòi nước bắn vào người Minh. Theo phong trào nó và Trâm cũng z nhưng vô tình làm bắn vào người hấn, Duy, Phong, Khánh. Vậy là cuộc đại chiến nữa bùng nổ.

30. Chương 30: Tổ Tình Và Chuyện Uống Thuốc

Sau nửa tiếng đồng hồ đùa nghịch thì ai nấy đều ướt sũng như chuột lột. Duy bất chợt chạy đến bên cạnh Trâm thì thầm:

-Trâm đi theo mk 1 lát, mk có chuyện muốn nói!

Trâm ko nói j chỉ lẳng lặng đi theo. Cả bọn cũng theo lun. (Tất nhiên là 2 kẻ vụng trộm kia ko pít ời). Ra sau vườn, đứng giữa hàng nghìn bông hoa hồng, 2 con người đang ướt sũng nhưng mặt cả 2 đều đỏ bừng. Duy rút trong túi quần ra 1 hộp nhung đỏ mở ra. Woo đó là 1 chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh có hình trái tim cùng vs chữ “D” (Duy) ở giữa. Cậu quỳ xuống ra đưa nó ra trc mặt Trâm:

-Anh đã thích em từ lần đầu gặp mặt. Rồi từ từ cái gọi là thích trở thành tình yêu. Tuy đây ko phải là một cách tỏ tình lãng mạn như kiểu làm 100 bông hồng hay những ngọn nến và dòng chữ “I love you”. Nhưng anh sẽ cho em một tình yêu đẹp hơn trong truyện cổ tích, anh sẽ dành cả đời mình để bảo vệ em. Trâm! Anh yêu em! Làm bạn gái anh nha!

Nói rùi cậu đeo nhẫn vào cho Trâm (Người ta còn chưa đồng ý mà!). Trâm òa khóc vì hạnh phúc. Duy đứng lên ôm lấy Trâm dỗ dành. Trâm nói trong dòng nước mắt hạnh phúc:

-Em còn chưa nói j anh đã đeo nhẫn, nhờ em ko đồng ý thì sao?

-VẬY em ko đồng ý ak?

-Ko em sẽ nói là em mong chờ câu nói đó của anh rất rất lâu rồi và em cũng yêu anh, Duy!

Nghe xong Duy hạnh phúc đặt 1 nụ hôn lên môi Trâm và bế phốc Trâm lên quay mấy vòng liền.

-Sén súa quá đi!-Hắn hét to làm cho 2 nhân vật chính dừng lại mặt đỏ hơn quả cà chua chín

-Eek ai ấy người theo dõi vkck tôi hả?-Duy tức giận vì bị phá hỏng màn t/c của 2 người

-Uầy, ghê nhè! Ai bắt đi làm cái chuyện TÌNH CẢM đó trong nhà tui chứ!-Nó trợn

-2 Người đó đúng là lãng mạng quá đi!-Minh hét lên ao ước

-Ông mún ko?-Khánh cười cười hỏi

-Muốn chứ! Muốn chứ!-Minh gật đầu lia lịa

-Ông nghĩ là lúc nào?-Phong đứng đó cũng góp vui

-Càng nhanh càng tốt, ngay ngày mai cũng đc!-Minh trả lời sau chưa đầy 1s

Cả bọn nhìn nhau rồi phá lên cười:-Mơ đi cưng!

Minh pị chơi 1 vỏ đầu quá nên tức giận và:

-Tôi về đây!

-Dối ak?-Mi cố tình

-Ai thêm chứ, muện rồi mà người cũng ướn nên tôi về thui!-Minh hậm hực nói

-uk ha thui tui cũng về!-Mi gật gật đầu

-Giải tán z!-Khánh nói

-Để ck đưa vk về ha!-Duy thì thầm vs Trâm

-Dạ!-Trâm nhẹ nhàng.

-Ôi tình cảm chưa kia! Từ bao h chị Trâm nhà ta trở nên ngoan ngoãn z hả?-Nó gheò. Trâm ngượng chín cả mặt

-Thui về đi! Ngủ sớm mai còn đi chơi chứ!-Hắn lên tiếng ‘đuối’ bọn kia về

-Bye tui m nha!

-Ukm, bye!

Sau khi tan tiệc, nó và hắn cùng nhau dọn dẹp chiến trường (Nói z chứ có mỗi hắn dẹp thui ak) Xong xuôi hắn bảo:

-Em đi tắm đi ko cảm lạnh đó!

-Ko cần quan tâm đâu!

-Thui đc rồi tùy em!

Một lúc sau nó cũng đi tắm. Mặc bộ quần áo ngủ trên người nó bước ra khỏi nhà tắm và nhảy lên giường trùm chăn lên tận cổ, miệng ko ngừng hắt xì

-Tôi nói rồi mà em ko nghe!

-Kệ tui!

-Sao mà kệ? Mau uống thuốc đi!-Hắn ra lệnh

-Lấy đâu ra?-Nó nghe đến thuốc thì hơi run run

-Để tôi đi lấy!-Nói xong hắn liền đi xuống nhà lấy lên phòng mấy vỉ thuốc và cẩn thận bóc ra cho nó.

-Tôi ko uống!-Nó gắt nhẹ

-Tại sao?

-Ak ukm.....ak, tại vì ko thích! Nhỡ anh cho tôi uống thuốc đọc thì sao?-BÀI lí sự cùn đâu mà

-K đâu, tôi sẽ ko làm z vs em!-Hắn nói chắc nịch

-Còn lí do j nữa ko?-Hắn lại típ tục

-Đắng!-Nó buột miệng. Thực sự thì mỗi lần ốm nó chưa bao h chịu uống thuốc cả. Mặc dù lớp 12 rồi nhưng nó vẫn vậy, bác sĩ chỉ đc trích thuốc chứ ko có chuyện trích thuốc. Nhớ hồi nhỏ vì bắt nó uống thuốc mà pama nó phải huy động tất cả người làm trong nhà để giữ chân tay nó lại. Nó chúa ghét phải uống thuốc. Hắn bật cười thành tiếng. Cái j chứ? Một thiên kim tiểu thư như nó mà lại sợ uống thuốc sao? Thật sự shock nha! Cuộc cùng nhận ra là mk ssax quá đà làm nó tức giận nên hắn đành dỗ ngọt”

-Thôi! Uống đi nào! Thuốc đắng dã tật mà có sao đâu chứ? Nghe tôi, uống đi nào! (Như dỗ con nít)

-Ko là ko!

-Đi mà nha Linh kiên cường linh dũng cảm!-Ko chịu bỏ cuộc hắn cứ lải nhải bên tai nó suốt 30ph mà ko có hiệu quả. Giờ thì anh đây bực rùi nha:

-Em có uống ko?

-Ko!

-Em ko uống đc là em giúp em uống đó!

-Bằng cách nào chứ?

-Bằng cách cho vào đây!-Vừa nói vừa chỉ vào miệng-Rùi truyền qua em bằng cái này!-Chỉ vào miệng nó.-Thế nào?

-Thui đc rùi uống thì uống!-Nó chịu thua hắn nên phải nhắm mắt nhắm mũi vào mà uống. Sau đó cả 2 cùng xây dựng thành lũy rùi ngủ ngon lành

P/s: Có bn nào giúp t/g tìm 1 cái bìa truyện khác ko? Cảm ơn nhìu!

31. Chương 31: Thay Đổi Xương Hô

Mặt trời ló dạng chui qua tấm rèm cửa làm hắn tỉnh giấc. Hắn chợt mỉm cười gian trá. Thì ra là nó đang ôm và dụi đầu vào ngực hắn mà ngủ ngon lành. “Kiểu này thì hết chối cãi! he he”. Hắn thầm nghĩ rùi lấy tay với chiếc Ipad làm kiểu ảnh buổi sớm (Khôn ghê) Xong xuôi hắn nhẹ nhàng đi ra khỏi giường rùi VSCN và chuẩn bị bữa sáng cho nó. (Chăm chút ghê chưa?) Sau khi “sơn hào hải vị” đc bày lên bàn chín chu hắn mới lên đánh thức nó vs giọng cực kì nhẹ nhàng:

-Heo lười dậy nhanh đi em!

-Ai là em của anh hả?-Nó vẫn vùi đầu trong chăn

-Em gọi tôi là anh đấy chốc!-Hắn cãi

-Hứ!-Nó bực cội khi ko cãi đc hắn nhưng vẫn nhất quyết ko ra khỏi giường. Thấy thế hắn liền trèo lên giường và lôi chăn ra mặc cho nó có hét thủng trần nhà đi chẳng nữa:

-A a a a a a a.....! Anh có đi ra ngay ko hả? Tôi còn phải ngủ, ngủ, là ngủ đó!

Hắn lắc đầu và đang định bỏ cuộc thì cái bóng đèn trong đầu thật lóe sáng. Hắn nói:

-Tối qua em ôm anh ngủ ngon lành thế mà bây h vẫn còn muốn ngủ nữa hả?

Câu nói của hắn làm nó bật dậy hét lớn

-Tôi mà ôm anh á? No no no ko đòi nào! Cái đồ ảo tưởng kia! Tôi ôm anh hay anh ôm tôi z hả? Bớ người ta có người lợi dụng! Bớ người ta!

Nó tuôn một tràng dài vs chiều sử tử gầm làm hấn choáng váng. Hấn nhanh tay bịt miệng nó lại, tay còn lại với Ipad và mở ảnh cho nó xem (Hjhj kiểu này chị hết chối)

-Chúng cứ rõ ràng mà còn dám chối hả?

-A a a a a a.... Anh ghép ảnh ak? Hay là nhân lúc tôi ngủ anh tự ý cho tôi vào cái trạng thái này hả? (T/g tự hỏi sao chị này ko vào đội tuyển văn nhĩ? Trí tượng tượng phong phú hết chỗ nói)

Hấn cười khở, ko ngờ nó lại có thể suy diễn đc như z nhưng mà vẫn cãi lại và ko chịu bỏ qua:

-Anh ko có nha! Là em tự tiện ôm anh khi chưa có sự cho phép của anh đó chứ! Z ko pít ai mới là người lợi dụng a! Em quá đáng vừa. Đã ôm người ta mà còn ko chịu nhận! (Kể ra anh này cũng ko thua chị là mấy ha)

Nó bực bội vì ko tìm đc thêm cái lí sự cùn nào nữa. “Hừ quân tử báo thù 10 năm chưa muộn còn bây h thì tìm cách chuồn đă!” Nó nghĩ rồi đánh trống lảng:

-Tôi đi tắm đây! Còn phải đi đến điểm hẹn nữa ko thì mọi người đợi.

-Ấy ấy! Ai cho em đi dễ z hả? Còn cái vụ tối qua thì tính sao?-Hấn pít m đã thắng nên đắc chí vẹo lại

-Thôi đc rồi, z anh muốn j?-Nó pó tay bất lực

-Đơn giản cực!-Hấn úp mớ

-Nói nhanh ko tôi đổi ý h!

-Đc rồi đc rồi! Chỉ cần xưng hô khác đi là đc!

-Ak, z muốn sao? Mà-tao cho nó thân thiện ha!

-Ko đc ko đc! Phải anh em chứ!

-Cái j cơ? Anh mơ tưởng ak?

-Thế tóm lại là có đồng ý ko?-Anh ta bực rồi nha-Hay là để anh dùng biện pháp khác!-Hấn cười gian

-Anh định làm j?-nó hơi chột dạ

-Đem mấy cái ảnh này ọi người xem!

-Thôi thôi. Anh em thì anh em! Nếu anh mà đưa cho họ xem là tôi thật anh đó!

-E hèm!

-Hừ.... Nếu anh mà đưa cho họ xem là EM thật anh đó!-Nó kéo dài dài ra tận công và nhấn mạnh từ cần thiết

-Tốt rồi!

Nó ngườm hấn rồi đi làm VSCN. hấn đứng cười vì chiến thắng của mk. “Mình thật là pro quá! Hura!” (Tự kiêu quá đi!)

<_> THE END CHAPTER 31 <_>

32. Chương 32: Giải Quyết Nỗi Fa

Cả bọn đang ngồi dưới phòng khách đợi nó xuống:

-Sao con này sên thế ko pít!-Mi khó chịu lên tiếng

-Đúng đó! Ngủ trên đó chắc?-Trâm cũng hòa theo

-VK cũng z thui! Bắt nãy làm ck đợi mún chết!-Duy lằm bằm

-Ck nói j z hả-Trâm gần

“Tai vk thính dữ”-Duy nghĩ nhưng ngoài mặt thì cười cười:

-Ko có j! Hjhj

-Thui mà đợi thêm chút nữa đi, con gái mà ai chẳng thế!-Phong lên tiếng

-Vậy thì có người ko phải là con gái òi!-Minh liếc Mi

-ÔNG...-Mi gắt

-Tui chưa bảo ai đâu nhá!-Minh cười

“Cứ đợi đấy”-Mi ngườm Minh rùi im luôn.

SAu 1 hồi cả bọn ngồi than thân trách phận thì cuối cùng nó cũng xuống. Nó mặc 1 chiếc áo ba lỗ trắng và quần bò đùi. Hết sức giản dị nhưng lại làm mọi người ngơ ngác. Nó đi qua từng người 1, sờ chán từng người một và:

-Ko sốt, ko sốt, đây cũng ko, ko, ko , ko nốt. Ủa, lạ nhỉ? Ê! Ê!-Nó dừng lại trc người “đơ” nhất khua khua tay trx mặt hần:

-Em có j khác ajk? Mặt em dính j sao?

-Ak ko, ko! Sao h em mới xuống, làm mọi người đợi quá trời ak!-Hần sực tỉnh. Mọi người cũng z. Mi lấy tay ngoái ngoái lỗ tai:

-Hum nay tai mình bị sao z nè! Anh em sao? Chắc ko đâu! Chết òi, tai lằng thật òi!Huuuuuuuuuu-Mi tự đọc thoại rùi ôm mặt giả vờ khóc.

-Thôi chết! Vậy tao cugx bị rồi ak! Đời t vs m còn dài mà sao ông trời lại nở lòng nào cho lằng tai sớm thế ko pít!hhuuuu...-Trâm cũng hòa theo Mi

“Sax nếu như ko vì 1 chút sai làm thời trẻ thì t cũng ko bao h gọi hần là anh đâu mà mơ”-Nó nghĩ (Trời ơi chị có cần dùng từ ngữ như z ko hả?)

-Vk ko bị z đâu. Ck cũng nghe thấy z mà.-Duy vuốt vuốt vai Trâm

Ngược lại hành động dịu dàng của Duy thì Minh lại cốc vào đầu Mi:

-Cô điên ak! Lằng tai lằng tiếc j ở đây? Có cần tôi cho cô đi kiểm tra ko hả?

Mi gật gật đầu. Khánh và Phong thì năn h ko nói j. Phong đang nghĩ rằng “Chẳng nhẽ Linh đã thích Việt Anh rùi sao?” Khánh hiểu đc tâm trạng của Phong nên hỏi nó:

-Anh -em như z là sao? Chẳng lẽ...-Khánh chưa nói hết câu thì nó đã dấy nãy:

-Ko có! chỉ lại pị ép buộc!-Nó nói chắc nịch làm Phong nhẹ nhõm hơn bao nhiêu.

-Tin đc ko z?-Mi và Trâm đồng thanh

-Thế mọi người nghĩ thế nào?-Hần tươi rói

-Thì nghĩ....-Duy đang định nói thì bị nó cắt lời:

-Nghĩ ngợi cái j? Thế h có định đi ko? Trẻ h rùi đó. Tui đi 1 xe còn đâu tùy mấy người

-Ko đc để anh/Phong trở em/Linh-Hần và Phong đồng thanh

-Tôi đã bảo tôi đi 1 mk rùi mẹ! Tôi ko pkai là con nít.

-Nhưng mẹ em đã bảo anh vs em đi đâu cũng phải có nhau rùi mẹ!-Câu nói của hần làm cả nhóm giật mk.

-Cái j cơ?

-Thôi thôi! Em đi cug anh đc chưa?-Nó nói 1 đằng nhưng nghĩ thì “Đồ điên, ko phải vì bức ảnh thì có chết tui cũng ko đi vs anh đâu.”

-Z chúng ta sẽ đi xe riêng nha! V/anh vs Linh, Minh vs Mi, Phong vs Khánh và tất nhiên vk ck tôi vs nhau, Trâm nhỉ?-Duy nhìn Trâm âu yếm. Mi thấy thế thì ngồi thụp xuống khóc nức nở (Nói thế thui chớ chẳng có giọt nước mắt nào đâu nhé!)

-Mày sao z?-Trâm chạy lại hỏi

-Huuuuuuuu... 2 chúng m ko pít ơ đây toàn những thánh FA chính cống hay sao mà suốt ngày vk vk ck ck thế hả? Huuu... Khánh Linh nhé!-Mi ngược lên nháy mắt vs nó rồi típ tục.

-Đúng rồi đó! 2 người quá đáng lắm nha! Tôi cũng muốn khóc lắm rồi đây này!-Nó sụt sịt (Trời 2 chị nà làm như đúng rồi ý. GATO đây mà!)

Duy thấy thế thì khoác vai trâm và nói giọng hí hửng:

-Đơn giản thui mà! Ko muốn FA thì ghép cặp vào. Việt Anh vs khánh Linh, Mi vs Minh. Làm j mà phải gato thế chứ vợ nhỉ?

Trâm vỗ tay:

-Ck em có khác, nói chỉ có chuẩn trở lên!

-Ko đc!!!!-Phong, nó, Mi, Minh đồng thanh (Ko có hần nè)

-Làm sao mà ko đc?-Trâm nói

-Ko đc là ko đc!-Mi phản kháng

-Vậy tui hỏi bà nhé! Mi, bà có ghét Minh ko?-Trâm tiếp tục

-Có có, có, quá ghét là đằng khác-Mi dấy nẩy lên. Duy cười rồi vỗ vai Minh:

-Vậy ông có ghét Mi ko?

-Tất nhiên rồi!-Minh phản ứng ko kém chị Mi. Nghe xong 2 vk ck nhà kia cười lớn và đồng thanh:

-Ghét của nào trời trao của đấy! Haaaaaaaaa...

Kết quả là sau câu nói “Chí Phải” đó, 2 vk ck “đc” ăn mấy quả dấm từ 2 nạn nhân kia. Còn bọn kia đc trận cười bể bụng. Sau vụ đó, cả bọn chia cặp theo như đã xếp và lái xe đến trường.

CHUYẾN VUI CHƠI TẠI HẠ LONG CỦA TUI NÓ CHUẨN BỊ BẮT ĐẦU!!!

33. Chương Thông Báo

Hè này t/g bận chút việc nên cả tháng này chắc ko đăng truyện đc cho các bạn rồi! Thành thật xin lỗi các bạn nha!

34. Chương 33: Hành Trình Đến Hạ Long

Ô tô của chúng nó và ô tô của trường khởi hành cùng 1 lúc.

*Trong xe nó, cả chặn đường hần cứ lái nhai bên tai nó mãi:

-Này mệt chưa?

-Chưa!

-Sao em thích đi Hạ Long vậy? Sao ko đi ra nước ngoài cho đã?

-Đẹp. Đi chán òi!

-Tiết kiệm lời ak?

-Sáng ngày mới ăn có tí, nói lảm quá cho hết calo ak?

-Uk ha! Hay em ngủ đi, đường còn dài lắm!

-Anh lái nhai suốt thế em ngủ đc ak?

-Thôi đc rồi, anh im đc chưa?

-Ukm.

Cuộc đối thoại kết thúc, nó dựa đầu vào ghế ngủ mất. Hần nhẹ nhàng lấy tay đặt đầu nó lên vai mình.

*Trong xe Minh và Mi:

-Anh định bò đến bao h zậy hả?-Mi bực tức gắt

-Cô bị điên ak? Cô biết vận tốc bây h là bao nhiêu rồi ko?-Minh hét lại

-200km/h!-Mi nói hết sức thản nhiên

-Vậy cô còn muốn bao nhiêu?

-300km/h?

-Hả? Cô muốn chết thì đi chết 1 mình đi nhá! Đời trai trẻ của tôi còn chưa cưa đc nhiều gái nên chưa thể chết thế này đc!

-Đi nhanh hơn đi!-Mi hét um lên

-KO-Minh cương quyết

-Nhanh!

-Ko!

-Nhanh!

-Ko!

Cứ như z cho tới khi đến nơi. (Chỉ 2 người này ko thấy tốn nước bọt chắc!)

*Trong xe Duy và Trâm thì khác hẳn, sến ko chịu đc! Duy vừa nắm tay Trâm vừa ân cần:

-Vk có mệt ko? Đi đường dài như z chắc mệt lắm nhĩ?

-Vk ko sao đâu! Ck ko cần lo cho vk!-Trâm hạnh phúc nói

-Bao h đến nơi thì ck sẽ xoa bóp, mát xa cho vk nha! Và còn đi chơi thật nhiều nữa nhé!

-Dạ, iu ck nhất quả đất!

-Ck cũng iu vk nhìu!

Dạ t/g xin thưa rằng đây là 1 trong rất rất nhiều đoạn hội thoại của cặp này trong hành trình. Cặp này bù cho cặp trc tí có phải đẹp ko?

*Trong xe Khánh và Phong:

-Tớ pít cậu thích em gái tớ!

-Vậy thì đc j? Cô ấy cũng có thêm quan tâm đến tớ đâu!

-Cậu sẽ bỏ cuộc ak?

-Tất nhiên là ko! Bao h có cơ hội tớ sẽ tỏ tình vs cô ấy! Nhưng mk sợ...

-Ko phải lo! Ko làm ny thì cũng có thể làm bn mà!-Khánh an ủi Phong

*Trong xe nhà trường:

-Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi chứ?

-Dạ thưa tiểu thư! Nhưng...

-Tiền chứ j?

-Dạ phải!

-Xong xuôi tôi sẽ đưa ấy người.

-Dạ cảm ơn tiểu thư.

Tổ uyên nói chuyện điện thoại vs 1 người con trai. (Nghe là piết có ý đồ xấu xa rồi)

Sau khi đã đến nơi, tụi nó nghỉ tại khu nghỉ mát Flower của nhà nó. Cả khu sẽ có 1 khu riêng dành cho nó mỗi khi nó đến đây. Ở đó gồm 4 phòng Vip và chúng nó đã chia như sau

-Phòng 1: Nó + Mi

-Phòng 2: Hấn + Minh

-Phòng 3: Phong và Khánh

-Phòng 4: (Tất nhiên là cặp đôi sến súa) Duy và Trâm

Vì lúc này:

-Tó ko pít mấy người chia kiểu j nhưng vk ck tớ chắc chắn sẽ ở 1 phòng đó!-Duy xí luôn phòng vs Trâm làm Trâm đỏ mặt

-Oke, oke. Ko ai cướp Trâm của ông đâu mà lo!-Nó xua xua tay nói

-Đúng đó! Ganh tị quá đi! Lúc nào cũng kè kè bên nhau!-Minh gato

-Ganh tị ak? Vậy thì...-Duy chứ nói hết câu thì Mi đã chen ngang vì cô nàng biết nội dung câu tiếp theo có liên quan đến mình:

-Stop here! Ai về phòng nấy xong tập trung phòng tôi ok?

-Ok!-Cả bọn đồng thanh

*6h30 tại phòng nó:

-Đi ăn đi mọi người ơi, tui đói muốn xỉu ời!-Nó mếu máo (Lại cái tật hay ăn)

-Oke luôn!-Phong cười tươi

-Còn mọi người? -Nó quay sang bọn còn lại

-Ko đâu! Tao chưa đói!-Trâm

-Tao cũng z!-Mi

-Cả anh/tui nữa!-Khánh, Minh, Duy đồng thanh.

Ko chờ câu nói của hấn nó quay qua Phong:

-Vậy là có mỗi 2 chúng ta ời! Đi thôi!-Nó nói rồi kéo tay Phong đi làm hấn muốn lộn ruột . (Đúng mục đích của chị ấy) Hấn lên tiếng:

-Còn anh nữa mà!

-Vậy thì đi!-Nó bỏ lại Phong ra làm cậu ta đang vui thì hụt hẫng.

5 người kia quyết định dạo quanh bãi biển còn nó thì vào nhà hàng Sweet love:

Hắn và Phong cùng kéo ghế cho nó ngồi và trao cho nhau những ánh mắt thách thức rồi nhìn về phía nó đợi nó quyết định. Nhưng nó lại tự kéo ghế k và ngồi xuống gọi nhân viên:

-Cho tôi khẩu phần như cũ.

-Vâng thưa tiểu thư! Vậy còn 2 vị thiếu gia đây?- nữ phục vụ nhẹ nhàng

-2 người gọi thêm đi! Đây là phần của tôi thôi!-Nó nói làm cắt đứt tia lửa điện mà 2 anh chàng đang giao nhau

-Hìhì cho tôi 1 phần sushi hải sản và 1 ly coffe là đc rồi!-Phong mỉm cười

-Tôi cũng vậy.-Hắn cũng cười tươi ko kém nhưng ko hiểu sao lại ko thể làm lung lay nữ nhân viên vì mọi nhân viên nữ trong nhà hàng đã đc nhà hàng huấn luyện qua khóa học ”

CHỐNG HÁM TRAI” do nó tổ chức (Khiếp thế nào)

-Đừng cố tạo ấn tượng nữa! Ko có tác dụng đâu!-Nó lên tiếng làm mặt 2 người kia đen thui.

Đánh chén xong xuôi, cả 3 ai về phòng nấy và đi ngủ.

35. Chương 34: Bắt Cóc

Sáng hum sau:

-Tất cả đều có mặt rồi chứ?-Cô Lan hô to

-Dạ!-Cả lớp đồng thanh

-Vậy h các e có thể đi chơi bất kì đâu nhưng nhớ là tối nay 8h phải có mặt tại đây để chúng ta tổ chức trò chơi tập thể nha!

-Dạ

-Ko vắng mặt ai nhé!

-Vâng

Xong xuôi, ai theo đường ng nấy đi chơi, mua sắm, đi ăn... Riêng nhóm nó thì Duy nhanh nhẹn phân cặp:

-Đi chơi theo như cặp đi xe hum qua nha!

-Đc!-Minh, Trâm, Mi, Khánh đồng thanh (Minh vs Mi là vì nghịch cho cặp nó hắn nên mới đi cùng nhau)

-Vậy là đc rồi đi thui! -Hắn nói

Sau khi phân công nó và hắn bắt đầu cuộc đi chơi ngày hum nay. Nó chụp rất rất nhiều ảnh, nhiều đến nỗi ảnh lấp đầy hết bộ nhớ của 2 chiếc Iphone, 1 chiếc Ipad và 1 chiếc máy ảnh.

-Biết thế mang thêm 2 cái máy ảnh nữa đi cho xong-Nó than vãn

-Hìhì nhiều ảnh thế này sau khi về a sẽ rửa ảnh để treo khắp khu biệt thự ngoại thành luôn.

-Gớm đừng có làm nhieu mà mn hủi lắm.

-Hủi lắm j? Đúng là z mà!

Một điều đặc biệt của tất cả các tấm ảnh là đều có nó và hắn bởi vì ngay từ đầu hắn đã đe dọa:

-E phải chụp ảnh vs a. Ảnh nào có e là phải có a.

-Nếu ko thì sao?-Nó vênh mặt

-Nếu ko thì mấy tấm ảnh e ôm anh ngủ đấy...-Hắn lường lự

-Lại đe dọa!

-Vậy có đồng ý ko?

-Còn lựa chọn nào khác sao?-Nó méo mặt làm theo

(T/g chỉ kể về nó và hấn thui nha vì chỗ này chỉ là để dẫn dắt đến sau đây)

Ngày đi chơi kết thúc. Đến tối nó lại đi ăn vs Phong và hấn. Ăn xong cả 3 đến chỗ điểm hẹn của lớp để bắt đầu cuộc vui chơi. Nhưng đang đi thì nó nhận đc 1 tin nhắn từ số lạ: “Hãy đi ra phía bìa rừng gần khu nghỉ mát, tôi có chuyện muốn nói. Nếu ko thì 2 con bn cô coi chừng”

-Thôi 2 người đi trc đi, tôi có việc nên sẽ theo sau-Nó quay sang nói vs hấn và Phong

-Để anh/mk đi cùng.-Hấn và Phong đồng thanh và nhìn nhau vs ánh mắt chết chóc.

-Tôi tự đi đc. Tôi ko phải là con nít mà suốt ngày cần người đi theo bảo vệ.-Nó lạnh giọng nói

-Thôi đc vậy a đi trc. Bye, 8h gặp.-Hấn thấy hơi lo nhưng cũng ko muốn làm nó tức giận.

-Bye Linh, nhớ cẩn thận nhé.-Phong cũng tạm biệt nó và đi theo hấn

2 “anh hùng” đã đi khỏi, nó đi đến điểm hẹn. Vừa đến nơi, trong lúc nhìn xung quanh tìm người hẹn thì bất ngờ nó pị 1 người bịt khăn tẩm thuốc mê liều cao và chỉ cần 3ph sau nó chưa kịp vùng vẫy đã ngất lịm. Sau đó, nó đc đưa đến 1 nhà kho bỏ hoang trong rừng

*8h, trc cửa khu nghỉ mát-điểm hẹn của lớp nó:

-Việt Anh

-Có

-Diễm Mi

-Có

-Huyền Trâm

-Có

....

Cô giáo đang điểm danh sĩ số của lớp. Còn bọn hấn ko thấy nó đâu thì lo lắng, thấp thỏm ko yên

-Khánh Linh-Cô giáo tiếp tục công việc

.....Im lặng.....

-Khánh Linh-Cô hô to hơn nữa

-Dạ bn ấy ko có ở đây đâu ạ-Hấn lên tiếng

-Ukm, tiếp theo: Tổ UYên

....Im lặng....

-Tổ Uyên có ở đây ko?

-Ko ạ!

Ko thấy Tổ Uyên, cả nhóm bn của nó điều nghĩ đến 1 điều chẳng lành.

-Thôi đc rồi, h cô sẽ phổ biến luật chơi như sau:

Các bn nam sẽ đi tìm các bn nữ dọc bãi cát và xung quang khu nghỉ mát cho đến khi tìm đc bn ấy thì dẫn về đây. Cặp nào tìm đc nhau trc là cặp chiến thắng. Các em hiểu rùi chứ?

-Dạ hiểu-Đồng thanh

-Bây h các bn nam sẽ bốc thăm-Cô vừa nói vừa chìa ra 1 hoppelj toàn tên các bn nữ

Và kết quả là: - Minh tìm Mi

-Duy Trâm

-Hắn Nó

-Phong Uyên

.....

Hắn hỏi cô giáo:

-Nhưng Khánh Linh và Tổ Uyên đã pít luật đầu ả? Vậy bọn e làm j hả cô

-Vậy cứ coi như 2 bn ấy đã trốn sẵn rồi. Các em bắt đầu đi. Game start-Cô giáo hô to

Hắn và Phong hện nhau ra 1 góc khuất. Phong mở lời khi chắc chắn là ko có ai đi theo họ:

-Cậu hện tớ ra đây có việc j?

-Cậu thích Linh?-Hắn vào thẳng vấn đề

-Cậu cũng z mà!-Phong cũng đáp lại 1 cách tự tin

-Đúng thế! Vậy chúng ta sẽ đấu tranh công bằng xem ai giành đc tình cảm của Linh nhé!-Hắn ra lời thách đấu

-Đc thôi! Và nếu người còn lại ko đc thì chúng ta vẫn sẽ là.....bn tốt chứ?-Phong

-Tất nhiên rồi!-Hắn nói rồi đưa tay ra bắt tay vs Phong

-Đi tìm thôi nào!-Phong nhắc lại nhiệm vụ

-Oke, bye cậu! Giữ lời hứa nhé!-Hắn tạm biệt Phong và đi tìm nó

36. Chương 35: Tra Tấn

Tại nhà kho cũ kĩ đc đặt sâu trong khu rừng rậm rạp đc bảo vệ bởi 1 vòng vệ sĩ bao quanh.

.....Ào.....

Một chậu nước tạt thẳng vào mặt nó làm nó lờ mờ tỉnh. Tổ Uyên đứng trc mặt nó cười 1 cách khinh bỉ.

-Hé lu bn hiền!-Giọng chua chát của mụ phù thủy vang lên. Nó ko trả lời mà chỉ cười nhạt

-Bn thấy món quà của mk thế nào, Khánh Linh?-Vẫn cái giọng kinh tởm đó. Nó im lặng ko ai thèm nhìn vào mặt ả.

-Hử cũng lì quá nhỉ? Hay tai bn bị điếc đây? Hay mồm bị câm vậy?-Ả ta tỏ vẻ quan tâm lắm rồi lấy tay véo tai nó và bóp cằm nó thật mạnh. Tiếp theo là “Bốp”-một cái tát giáng xuống mặt nó

-Mày gan cũng to nhỉ. Trc mặt boss tiểu thư đây chưa ai đc tỏ cái thái độ đó đâu!-Ả ta tiếp tục độc thoại. Nó vẫn im lặng lại còn nhắm mắt vờ như đã ngủ. Đến h ả ta đã tức điên lên trc thái độ của nó. Ả liên tiếp tát vào mặt nó 3 cái bạt tai đau điếng. Má của nó đỏ ửng lên, sưng tấy lên, in dấu 5 ngón tay của ả, máu đã rỉ trên khóe miệng. Nhưng nó vẫn ngồi đấy, ko có bất kì 1 lời than vãn nào.

-Mới có 3 cái nên mày vẫn chưa mở mồm đc đúng ko, đồ con gái lẳng lơ?-Ả lại tiếp tục. Nó lại cười nhạt, ánh mắt sắc lạnh. Ả ta thật sự ko có đủ tư cách để nói chuyện vs nó.

-Mới đc có một bên. Vậy để bản cô nương cho nương thêm bên nữa cho cân nhỉ?-Nói rồi ả lại vung tay tát tiếp 3 cái nữa vào má còn lại của nó. 2 má của nó bây h ko khác j nhau: đỏ, sưng, rát. Rất đau, rất đau nhưng tại sao lại ko có 1 tiếng rên?

-Ak tao quên m là 1 con chó bám theo đuôi của Việt Anh nên mới thế chắc là chưa ảnh hưởng mấy.-Ả tiếp tục lăng mạ nó-Trò chơi vẫn còn rất dài. Đây mới là phần chào hỏi, mở màn thôi nên mày cần chuẩn bị tinh thần đi. Tao ày đến đây tạm dừng. Haaaaaaaaaaaaaaaaa...-Ả ta phủ tay cười lớn rồi quay bước ra ngoài. Nó nhếch mép “Cô nói tôi hay nói chính cô vậy?” đó là dòng suy nghĩ ngán ngùi của nó. Nó biết rằng nó vẫ

còn bị hành hạ rất nhiều nhưng biết thì làm đc j khi nó đã bị giam như 1 tù nhân, 2 tay bị khóa vào khóa sắt như chuẩn bị tra tấn. Đẳng nào cũng chẳng thoát ra đc. Nó bất lực ngao ngán, chỉ cầu mong mọi người có thể tìm ra nó mà vác xác nó về. (Làm j mà bi quan z chị?).

10ph sau, mụ phù thủy lại đi vào, tay cầm 1 cái roi bằng da vs những chiếc gai sắc nhọn. Chắc nó đã đc chuẩn bị từ lâu và hum nay đc mang ra sử dụng. Những chiếc gai tua tua như muốn xé da xé thịt người khác. Ầ ta cầm roi quát mạnhj vào người nó. Vừa quấy ả vừa hét lên:

-Cho mày chết cái tội cướp bn trai của tao. Con chó chết, mày phải cút khỏi cuộc đời tao. Mày đã cướp VA của tao, Cướp cả danh hiệu hotgirl đệ nhất trường của tao. Mày đã cướp hết mọi thứ từ tay tao. Từ khi mày xuất hiện mọi thứ của tao đều tan biến. Mày phải chết, phải chết. Haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...-Ả quát vào người nó cùng vs những tiếng nói tiếng cười man rợn. Cho đến khi ả đã mỏi nhừ cả tay thì mới dừng lại.

-Trò chơi 2 chuẩn bị kết thúc sau màn tạt muối lát nữa. Đến trò thứ ba sẽ là lúc mày đc đi gặp papa thân yêu của mày.-Ả nói xong rồi lại cười như 1 người điên và đi ra ngoài. Bây h nhìn nó ko thể thấm hơn. Toàn thân đã nhuốm đầy máu đỏ tươi, chân tay xước xát hết, đau nhói đến tận canm tim. Nhưng nào đã đc tha. Đến phần hạ màn của trò chơi 2, ả mang vào 1 chậu nước muối tạt vào người nó cái “ÀO” rồi lại lấy muối sát lên những vết xước vì những cái gai kia. Những vết thương đó bây h xót lắm. Toàn thân rã rời, tưởng chừng như đã xuống đến địa ngục và thìn thấy ánh mắt của tử thần. Nó ko chịu đc nữa rồi, nó làm sao có thể mạnh mẽ đc nữa đây? Nó khẽ rên lên một tiếng đau đớn thảm bại. Nó cảm thấy bất lực lắm rồi. Chỉ 1 tiếng rên của nó lọt vào tai Tổ Uyên lấp tức cô ta sướng như điên. Ầ cười vang 1 cách sung sướng:

-Haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.... cuối cùng con chó cũng đi đến giới hạn rồi sao? Ko chịu đc nữa ak? Tao tưởng mày ngoan cố lắm mà? Haaaaaaa... Mày hãy đợi màn ba của tao đi! Sẽ rất rất vui đó nha! Haaaaaaaaaaaa...

37. Chương 36: Kế Hoạch Giải Cứu

Sau khi lật tung cả khu nghỉ mát mà vẫn ko thấy thì hấn đã ko thể lo lắng hơn. Ở nhà mama nó đang uống nước thì ko biết sao làm rơi cái cốc vỡ tan tành. Mama nó đứng ngồi ko yên. Chiếc cốc vỡ dự báo điều chẳng lành. Bà lấy điện thoại gọi cho nó tới mấy chục cuộc mà vẫn ko có tín hiệu làm bà càng nóng ruột hơn. Bà lấy lại bình tĩnh và gọi điện cho hấn:

-Alo, Việt ANh hả?

-Dạ bác có chuyện j gọi con z?

-Con vs Linh thế nào rồi?

-Bọn con đi chơi nhưng...

-Sao z? KO lẽ...

-Dạ Linh đang mất tích. COn đang đi tìm cô ấy nhưng vẫn chưa có tung tích j. Con xin lỗi bác.

-Ko thể trách con đc. Bây h con huy động người của nhà hàng đi tìm Linh giúp bác. Bác sẽ lập tức về nước ngay.

-Dạ con biết rồi.

Đó là cuộc đối thoại qua điện thoại vs 2 chất giọng lo lắng. Hấn tắt điện thoại và nhắng lên. ” Ừa sao mk lại đi đến đây nhỉ” Hấn thầm nghĩ khi đang đứng trc bìa rừng.

-Đây chẳng phải là giày của Linh sao? Sao lại có mỗi 1 chiếc? Đây là.....Khăn tắm đoc? Vậy là điều mk lo lắng đã xảy ra. Tổ Uyên đã bắt Linh đi?-Hấn nhặt chiếc giày lên và quay về khu nghỉ mát rồi gọi điện cho Phong và nhóm bn:

-Linh đã bị bắt cóc rồi. Về ngay khu resort. NGAY LUÔN VÀ NHANH!!!

“Rụp” Cả bọn chưa kịp tiêu hóa hết thì hấn đã tắt. Sau khi đã nuốt trôi thì tất cả hoang mang và chạy về ngay.

-Linh! Linh! Đâu rồi?-Mi và Trâm chạy vào phòng nó tìm khắp nơi ko thấy thì ngồi xuống khóc nức nở.-Linh, mày ra đây cho t. T ko thích chơi trốn tìm mà!

-Ko thể nào! Ko thể!-Phong cứng đờ người, tim quặn thắt

-Mọi người có im hết đi ko? tôi gọi mọi người về để tìm cách giải quyết chứ ko phải để khóc lóc đâu!-Hắn tức giận quát

-Thôi mọi người bình tĩnh đi. Việt ANh nói đúng đó!-Khánh mặc dù rất buồn nhưng anh luôn rất bình tĩnh trong mọi tình huống

SAu khi tất cả đã ngồi vào bàn thì hắn mới lên tiếng:

-Bây h chúng ta lấy máy định vị dò tìm tín hiệu của điện thoại Linh và Tổ Uyên xem sao.

-Ý cậu là....-Minh đang ngờ ngợ ra chuyện

-Đúng theo tôi tất cả là do tổ Uyên gây ra.

-Tít tít tít-Hả, máy Linh ko có tín hiệu-Mi hốt hoảng

-Máy con ả kia cũng ko có-Duy cũng báo cáo

-Vậy chẳng lẽ... Linh đã bị ném xuống biển rồi sao?-Trâm kêu văng lên

-Vậy cả Tổ Uyên cũng xuống biển cùng chắc. Vk ngốc quá rồi đó.-Duy trấn an Trâm

-Máy của cả 2 đều ko có tín hiệu mà tôi lại tìm thấy chiếc giày của Lin ở bìa rừng. Vậy chỉ có thể là Linh bị bịt thuốc mê và bắt vào rừng-Hắn suy đoán

-Cũng có lí-Phong đồng tình

-Vậy mọi người chuẩn bị đi chúng ta sẽ đi cứu Linh.-Hắn nói rồi về phòng thay đồ. Mọi người cũng z.

Sau đó, 7 người mặc áo đen quần đen đi sâu vào trong khu rừng đó.

-Chắc là trong cáo nhà hoang đó rồi.-Hắn chỉ tay về phía nhà kho rồi phân công:-Ở ngoài có khá nhiều người nên mọi người hãy ở ngoài đánh bọn chúng, còn tôi và Phong đi vào cứu Linh-Quay qua Phong:-Cậu đẹp đường tôi vào nói chuyện vs cô ả xem sao.

-Oke, let's go-CẢ bọn đồng thanh rồi những âm thanh như Bình, bốp , bịp văng lên. Khung cảnh thật hỗn độn.

-Trâm ak, ck tự hào vì vk quá đi! Ko ngờ vk lại giỏi võ như vậy đó.-Duy vừa đánh vừa hớn hờ nhìn Trâm.

-Vl của ck mà lại!-Trâm tươi ko kém.

-Khiếp! 2 người tập trung tôi nhờ-Khánh reu

-Mi.....Cẩn thận!-Minh chạy ra đỡ cho Mi 1 gậy đánh lén

-Ái cần anh giúp z hả?-Mi lo lắng trách móc Minh rồi : Bốp ... bốp... bốp. Bọn vệ sĩ đã đổ rạp hết trc sự ngỡ ngàng của Minh. KHánh thì ngang tàn ko kém. TRong khi đó, Phong đang dẹp hết mấy tên cỏ rác trong nhà kho để hắn lên vào.

Tại nơi giam cầm nó. Lúc này thì không khí vô cùng căng thẳng. Tổ Uyên cầm khẩu súng trên tay vuốt ve và nói:

-Để xem khẩu súng này có đưa con cho như mày về vs con chó bố hay ko? Mày thích 2 trò trc của tao ko? Dây đã là trò cuối mất rồi. Chán nhĩ? Sau màn này thì tao sẽ là người đẹp nhất, tao là vk của VA. Mày sẽ chết. Haaaaaaaaaaaaaaaaa...-Ả ta cười vang khắp căn phòng nhỏ. Nó nhếch môi. Thân hình nó bây h thấm lấm rồi đến cựa quậy còn khó khăn nên ko thể phản kháng đc. Toàn thân vẫn tiếp tục rỉ máu.

-Đến h đẹp rồi. Hạ màn nào!-Ả ta cười khinh bỉ kéo cò, dương súng vào thẳng người nó và ĐOÀNG

-

38. Chương 37: Cấp Cứu

ĐOÀNG

Tiếng súng nổ vang trời. Nó nhắm tịt mắt lại. Ở ngoài, mọi người nghe thấy tiếng súng thì hoàn toàn sụp đổ. Phong và Khánh hoang mang:

-Chẳng lẽ...

Lúc này, Trâm và Mi ngồi thụp xuống khóc ko ra nước mắt. Trong phòng, thời gian như ngưng đọng. Đúng! Nó cảm thấy rất đau. Phải! Rất rất đau. Nhưng ko hề đau về thể xác. Ko có 1 vết thương do súng nào trên người. Tim thất lại và cảm thấy mất mát. Nó từ từ mở mắt. Là hấn, hấn đã đỡ đạn cho nó sao? Hấn chỉ pì bắn vào chân và tay nhưng cũng đã quá kiệt sức đánh những tên vệ sĩ để dc vào đây. Máu cứ thế mà ứa ra. Hấn cố lê đến chỗ nó và lấy tay sờ lên mặt nó:

-Em ko sao chứ?-Nói xong hấn ngất lịm. Nước mắt nó cứ trào ra ko ngớt. Nó hét lên:

-Việt Anh!

Vì trong phong chỉ có ánh sáng của bóng đèn nhỏ nên Tố Uyên tưởng rằng hấn pì bắn chết. Ắ dựa người vào tường và khóc thảm thiết:

-Em ko cố ý! Em ko cố ý! Ko phải tại em. Là tại nó! Em ko giết anh! Ko phải em! HUUUUUUUUUU...

Ả đã mất hết lý trí. Ả ko làm chủ bản thân nên đã tự rút súng và kết liễu đời mk. “ĐOÀNG” Tiếng nổ lại vang lên. Đúng lúc đó thì cảnh sát và tụi Mi cũng chạy vào. Phong nhanh chóng bế nó. Duy và Minh thì dìu hấn ra xe. Khánh gọi điện đến bệnh viện để chuẩn bị trc. Còn Mi và Trâm chạy theo nó.

Tại bệnh viện thuộc chi nhánh của nhà hấn, đội ngũ y bác sĩ giỏi nhất đã dc triệu tập và xếp hàng dài ở ngoài cổng đợi 2 bệnh nhân Vip sắp dc đưa vào. Chiếc ô tô đỗ trc cổng bệnh viện. Nó và hấn nhanh chóng dc đưa vào phòng cấp cứu, cả bọn ngồi ngoài ko yên. Khánh và Phong ngồi bất động một chỗ, ánh mắt mang tia u ám lạnh lẽo. Mi và Trâm cứ đi đi lại lại trc cửa phòng, nước mắt ko ngừng chảy ra. Minh và Duy nhìn mà đau xót. Duy ôm Trâm vào lòng an ủi.

-Vk ak chắc ko sao đâu! Vk đừng lo!

-Nhưng mà vk sợ... HUUUUUUUUUUUU...-Trâm lại nức nở.

-Ngoan nào, ck ở đây vs vk rùi mà! Nhất định, nhất định họ sẽ ko sao đâu!

Minh kéo tay Mi ngồi xuống. Cậu nắm chặt lấy bàn tay đã nắm chặt đến nổi bật máu kia, đặt đầu cô tựa vào vai mình và vuốt mái tóc của cô. Bấy h Minh chẳng biết làm j khác cả. Cậu sợ nếu cậu an ủi thì cô sẽ càng khóc nhiều hơn. Nhìn Mi như z cậu cũng buồn lắm. Chắc là cậu đã thích cô mất rùi.

Một lúc sau thì 2 mama hốt hải chạy vào:

-2 đứa nó sao rồi?

Im lặng, ko 1 tiếng trả lời. Khung cảnh thật thê thương.

-Tôi hỏi 2 đứa nó sao rồi!-Bà Mai hét lên

-Mama bình tĩnh đi! Em con và VA đang trong phòng cấp cứu chưa ra thì làm sao mà tụi con pít dc!-Khánh nói vs giọng buồn rầu và ôm lấy bà

Một tiếng sau, đèn báo ở phòng hấn vụt tắt, bác sĩ đi ra vs khuôn mặt mệt mỏi nhưng cực kì vui mừng:

-Dạ, chào bà chủ!-BS cúi người

-Đc rồi. Giờ nói xem con trai ta sao rồi?-Bà Hiền lo lắng. Bác sĩ cười đáp:

-Rất may là viên đạn chỉ bắn trúng tay và chân nên ko có j đáng lo. Chúng tôi đã gấp dc viên đạn ra khỏi cơ thể và chuyển cậu chủ qua phòng hồi sức. Chỉ cần 20-30ph nữa sẽ tỉnh lại ngay. Mọi người ko phải quá lo.

-Cảm ơn ông!-Bà Hiền

-Dạ ko có j. Đây là bốn phần của chúng tôi. Tôi xin phép.-BS lại cúi chào rồi đi.

Dù piết hần đã ổn nhưng mọi người vẫn chẳng vui chút nào vì còn 1 người nữa chưa có động tĩnh j. Ko piết nó có xảy ra chuyện j ko đây.

39. Chương 38:

2 tiếng sau.....rồi 2 tiếng nữa.....đã 5 tiếng rồi mà phòng nó vẫn chưa mở. Không khí ngoài hành lang rất là căng thẳng. Sau khi tỉnh lại pít là nó vẫn còn ở trong thì hần nhất quyết đòi ngồi đó chờ, ko ai có thể ngăn cản đc hần. Hần sợ sẽ mất nó. Cuối cùng thì cánh cửa cũng mở ra. Nữ bác sĩ trẻ cúi chào bà Hiền. Hần chạy ngay ra và hỏi (Ủa tưởng chân pị đạn bắn mà vẫn chạy đc sao?):

-Cô ấy sao rồi?

-Dạ thưa cậu chủ, tiểu thư đã pị chảy xước khắp cơ thể do pị đánh = vật nhọn. Ngay sau đó còn pị sát muối và ở trong 1 điều kiện ẩm ướt gây ra nhiễm trùng. Chúng tôi đã cố gắng hết sức để sát trùng cho cô ấy nên tạm thời những vết thương đó ko đáng lo ngại và chắc chắn ko để lại sẹo, chỉ cần 1-2 ngày lên da là sẽ trở lại bình thường thôi. Nhưng điều đáng lo ngại ở đây là....-Về mặt của BS có chút lo lắng, sợ hãi. Cô ta cúi mặt xuống. Tất cả đang rất hồi hộp.

-Cô có nói nhanh đi ko?-Đồng thanh giận dữ.

-Dạ tiểu thư do chấn động tâm lí nên dẫn đến tình trạng hôn mê. Chúng tôi ko thể chắc chắn bao h tiểu thư có thể tỉnh lại. Có thể là 1 ngày, 1 tuần, 1 tháng hay 1 năm hoặc nhiều hơn. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Tôi xin phép.-Bác sĩ nói rồi rời đi.

Bà Mai nắm chặt tay, nghiêng răng rít lên:

-Ai? Ai đã làm ra chuyện này?

-DẠ là do Tổ Uyên. Nhưng cô ta đã tự tử rồi ạ.-Mi

-Khánh! Con đuổi cổ bỏ cô ta ra khỏi công ti ẹ. Làm cho nhà cô ta sụp đổ!

-Vâng con biết rồi.

tuần nữa lại trôi qua. Như z là đã 2 tuần rồi mà nó vẫn chưa tỉnh lại. Phong định nghỉ học để cùng hần thay phiên chăm sóc cho nó nhưng hần ko chịu. Cả trường khi thấy vắng bóng của công chúa và hoàng tử thì đứng ngồi ko yên. Cả nhóm bn của nó thì lo lắng đến nỗi học mà cứ ngơ ngác ngác nhìn ra ngoài, ko hề để ý đến bài giảng, tâm hồn treo trên ngọn cây Mất của Mi và Trâm đã sưng húp do khóc nhiều mặc dù Minh và Duy có an ủi đến gãy lưỡi. 2 mama mất ăn mất ngủ vì nó. Đường như tình trạng của nó có ảnh hưởng rất lớn đối vs mọi người. Thậm tệ nhất vẫn là hần. Hần h chỉ có thể miêu tả = 1 từ thảm hại. Nhìn hần ko khác j 1 thằng nghiện hút cả. Gương mặt xanh xao, hốc hác. Quần áo xộc xệch. Cơm ko ăn 1 hạt. “Tiết kiệm” bằng cách uống nước thay cơm. Suốt ngày ngồi bên giường bệnh của nó, nắm lấy đôi bàn tay ngọc ngà kia và nói xằng như người mất hồn. Nói đến khát khô cổ rồi vẫn nói, có khi còn ngắt lúc nào ko pít nhưng khi tỉnh dậy lại tiếp tục ‘sự nghiệp’ của mình. Hần bây h ko còn là 1 hotboy, 1 hoàng tử nữa. Mặc dù mọi người có khuyên đến rất cổ đi chẳng nữa thì hần vẫn thế.

-Linh ak! Em có nghe anh nói ko z? Em có thể mau tỉnh lại nhìn anh ko? Em có cần hành hạ anh đến mức này ko?

-Linh ak! Mọi người lo cho em nhiều lắm đó. Em mà ko tỉnh lại là mọi người sẽ giận em đó. Mau tỉnh lại đi nha!

-Linh ơi! Em có pít anh đau thế nào khi nhìn em như z ko hả? Tại sao em ko tỉnh lại mà nhìn anh đi chứ?

-Khánh Linh ak!Em mau mở mắt ra đi! Em nhắm tâm nhìn anh như z sao?

-Khánh Linh! Em ngoan ngoan tỉnh lại đi nào. Em chỉ cần mở mắt ra nhìn anh thôi anh sẽ làm rất nhiều món ngon cho em ăn. Anh sẽ cùng em đến cánh đồng hoa bồ công anh chơi. Anh sẽ ko bắt nạt em nữa. Anh hứa đó! Anh hứa!

.....Bla Bla.....

Hắn cứ thế, cứ độc thoại 1 mình. Nói như 1 người mê sảng. Mọi người đứng ngoài nhìn mà thấy xót xa, nước mắt ko tự chủ mà rơi lã chã xuống nền gạch hoa lạnh lẽo.

40. Chương 39: Tỉnh Lại

Lại một hum nữa trôi qua, tối hôm trc hắn bị ngất nên đc đưa về nhà truyền nước và chất dinh dưỡng. Bà Mai đã thay hắn ở đây trông nó. Nắng mùa đông yếu ớt chiếu vào phòng. Tay nó cử động nhẹ làm bà Mai giật mk tỉnh giấc.

-Con tỉnh rồi ak, thấy sao rồi, còn đau ko, có pít mọi người lo lắng thế nào ko mà h mới tỉnh hả?-Bà mừng đến nỗi ướt nước mắt

-Mama khóc đấy hả? Mama hỏi nhiều z con pít trả lời sao?

-Hjhj tại mama zui quá ấy mà!

-Hjhj con tỉnh từ hum qua rồi nhưng nhìn VA ngủ con ko tiện đánh thức. Mà nhìn anh ta thậm tệ quá mẹ ha!

-Tại con chứ à! Vì lo lắng cho con mà nó ko ăn uống j nên xanh xao như ng sắp chết ấy. Mà con pít ko? Nó cho người treo dây ảnh của con vs nó ở căn biệt thự ngoại thành lúc 2 đứa đi chơi đấy. Nhìn 2 đứa cute ghê lun đó! Thôi để mẹ đi gọi bác sĩ rồi thông báo ọi người nhé!-Bà Mai nói 1 tràng dài.

-Mama đừng thông báo vs mọi người vội! Cứ gọi bác sĩ khám xong rồi con nhớ mẹ 1 chuyện!

-Đc đợi mẹ xú.

Bà Mai nói rồi chạy đi gọi bác sĩ. Khám xong, bác sĩ bảo:

-Tiểu thư đã ko sao rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng khỏe lại là ổn. Thế mà tiểu thư làm cho thiếu gia nhà tôi khổ khổ, chết lên chết xuống vì người.

-Dạ cảm ơn bác sĩ!

-Vâng chào tiểu thư tôi đi!-Bác sĩ cúi chào rồi ra ngoài.

-Con có việc j muốn nhờ mẹ sao?-Bà Mai tò mò

-Con muốn người tiếp theo pít con tỉnh là cậu ta! Dù sao thì cũng vất vả cho cậu ta khi phải chăm sóc con.

-Ý con là VA?

-Dạ phải. Nhưng con ko muốn nhìn thấy bộ dạng hắn như z đầu.

-Vậy mama phải làm sao?

-Mama chỉ cần đến mừng cho cậu ta 1 trận là oke ngay. Nhớ là phải diễn cho đạt vào ko là con ngất tiếp đấy!

-Đây là đang hăm dọa mẹ sao? Cái con bé này thật tình. Nhưng mama thấy tội nghiệp thằng bé lắm!

-Tội j mà tội! Hắn ko tội hắn thì thôi mama tội làm j ệt. Thôi ma đi đi. Nhớ rặn cả bác sĩ ko đc phô cho ai pít nữa đấy!

-Đc rồi, pít rồi. Bye con, ngủ tí đi!

-Dạ bye mẹ, mọi chuyện nhờ mẹ.

-Rồi rồi!

Sau khi dặn dò bác sĩ xong thì bà Mai đến biệt thự nhà họ Trần. Trong phòng khách, bà Hiền đang đứng ngồi ko yên, đi đi lại lại tìm cách cho đứa con trai mk tỉnh lại.

-Hey chào bà! Tôi nhờ bà một chuyện đc ko?-Bà Mai Đến thì thâm vào tai bà Hiền (Nhưng t/g đã nghe đc hehe)

-SAo? Có chuyện j z?

-Tôi sẽ làm cho con bà tỉnh lại. Ko còn như những ngày trc nữa.

-Bằng cách nào z?

-Chửi nó 1 trận!

-Hả?

-Đừng ngạc nhiên. Đây ko phải ý của tôi! Đồng ý chứ?

-Đc rồi. Miễn có tác dụng là ok!

41. Chương 40: Xong Đời Firstkiss

Cạch

Bà Mai mở phòng hán cũng là lúc hán tỉnh dậy. Vút ngay thiết bị truyền nước đi, hán định lao đến bệnh viện thì bà Mai lên tiếng:

-Cậu đứng lại đó cho tôi!

Hán hơi sững lại đợi câu nói tiếp theo của bà. Bà Mai quát nguyên 1 tràng:

-Cậu có thôi ngay đi ko? Cậu nghĩ cậu bỏ ăn bỏ ngủ để chăm sóc cho Linh thì nó sẽ tỉnh lại sao? Liệu nó có muốn tỉnh lại để nhìn thấy 1 người như cậu bây h? Tôi còn sợ nó sẽ hốt cái vẻ mặt xanh xao, tiều tụy này cầu cậu mà ko dám tỉnh lại á! Cậu nghe cho rõ đây. Cậu mà ko ăn hết bát cháo này-chỉ tay vào bát cháo bà Hiền mới mang vào-và đi tắm rửa sạch sẽ, chải chuốt lại thành 1 vị hoàng tử như trc thì đừng ảo tưởng đến việc tôi sẽ cho cậu vào bệnh viện thăm con bé.-Sau khi nói xong thì bà bỏ ra ngoài cùng bà Hiền để lại hán 1 mk trong phòng. Hán lẩm bẩm:

-Đúng, bác nói rất đúng, con sẽ nghe lời bác.-Hán bình tĩnh ăn hết bát cháo nóng rồi đi tắm. Lát sau hán bước xuống nhà. Hotboy ngày nào đã trở lại. Chiếc áo màu xanh rêu cùng sắc mặt hồng hào làm hán càng đẹp hơn. Hai bà nhìn nhau rồi gật đầu mỉm cười:

-Tôi ko ngờ bà lại siêu z đó. Cảm hóa đc thằng con trai của tôi ko dễ đâu. Cảm phục, cảm phục!-Bà Hiền nhìn thái độ của hán mà ko ngừng ca tụng bà Mai.

-Đấy ko phải chủ kiến của tôi đâu! Tôi cũng chẳng nỡ mắng thằng bé như z.

-Vậy đó là ý kiến của ai?

-Lát nữa bà sẽ biết mà.

-Làm j mà phải bí mật dữ z.

Cuộc nói chuyện tạm dừng và cả 3 người cùng tới bệnh viện.

Cạch...hán mở cửa phòng nó rồi bước vào, ngồi cạnh giường bệnh của nó mỉm cười:

-Hey! Em mở mắt ra nhìn anh nè! Anh đã trở lại và lợi hại hơn xưa. Hjhj. Mau tỉnh lại nha! Nếu em mà chịu tỉnh anh sẽ thực hiện tất cả những j anh nói.

-Thật ko?-Nó nói.

-Thật! Thề luôn!

-Kể cả việc nấu ăn ấy hả?

-Tất nhiên-Hắn trả lời xong thì giật mk:-Ai nói đấy nhỉ?

-Em nè!-Nó mở mắt ra. Hắn sung sướng ôm trầm lấy nó.

-Khụ....khụ...khụ.. Nghệt...nghệt thở!-hắn vội bỏ người nó ra. Nó hét um lên (Trời mới tỉnh mà sao sung dễ sợ):

-Này, anh vô duyên vừa thôi chứ! Đã cướp đi cái nắm tay đầu của tôi, cái ôm đầu của tôi, h lại cướp luôn cái ôm thứ 2 của tôi. Anh có muốn chết ko hả. aaaaaaaaaaaaaa...(Trời tỉnh kĩ dữ z bà chị)

-Em có tin anh cướp luôn cả cái firstkiss của em ko?-Hắn cười gian. Nó hất hàm:

-Tôi thách anh đó!-(Sai lầm sai lầm)-Nó vừa nói xong thì hắn đã cúi xuống và tất nhiên là môi chạm môi. Thế thôi đi đời cái firstkiss. Nó tròn tròn mắt và đẩy hắn ra:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaa...Tên biến thái! Ra ngoài cho tôi nhanh! Ôi mẹ ơi xong đời bộ sưu tập những cái first của con.-Nó vừa hét vừa lấy gối đập vào người hắn. Hắn cười khoái chí rồi chuồn lẹ ra ngoài ko thèm chào 2 mama đang đứng trc cửa khúc khích:

-Thật ko ngờ con bà cất giữ kinh thế! nào là cái nắm tay đầu, cái ôm đầu và cả cái hôn đầu. Con tôi thật vinh hạnh khi chiêm đc hết tất cả.-Bà Hiền

-Hehe con bà thật giỏi đó. Ak mà kế hoạch đó là do con tôi bày ra.

-Vậy sao? Chắc con tôi đã yo con bà ời đó.

-Tôi cug biết Linh bắt đầu có t/c vs VA nhưng tôi sợ nó ko chấp nhận.

-Hả? Tôi ko hiểu.

Mặt bà Mai lảng xuống, giọng trầm đi, bà khẽ kể:

-Ngày xưa khi nó mất ba, nó đã nói rằng cả đời nó ko yo ai nữa bởi vì nó sợ ng nó yo lại bỏ nó mà đi như ba nó rời khỏi mẹ con tôi z.

-Đừng lo, tôi tin rằng con tôi sẽ chinh phục đc nàng công chúa nhỏ này.

-Tôi cũng mong z!

-Thôi chúng ta cùng vào thăm con bé!

-Đi!

42. Chương 41:

-Alo-Mi bắt máy

.....

-Cái j?-Mi hét lên

.....

-Tình bao h?-Vẫn cái volum đó

.....

-Hừ, sao ko báo sớm? Lát tôi đến thì chết vs tôi.

Tất điện thoại Mi quay sang bọn kia vẻ mặt hết sức vui mừng:

-Khánh Linh nó tỉnh ời đó!

-Cái j? Tình bao h?

-Tối qua!

-Sao ko báo sớm?

-Thế mới chết! Thôi h vào thăm nó đi.

-Đc đi thôi.

Thế là cả bọn dòng dòng ra khỏi lớp và tới bệnh viện. Mi nhảy vào phòng bệnh của nó hùng hổ hét:

-Con kia sao m tỉnh mà giấu bn bè thế hả? Có biết tối qua tao mất ngủ vì m ko?

-Hức ,, hức,,,,, Đúng....hức....đó!-Trâm sụt sịt. Hấn kéo tay áo Mi:

-Cậu nói to quá làm Linh xủ rùi kìa!

-Cái j cơ? Tòì...tôi xin lỗi! Linh, Linh tỉnh lại, tỉnh lại.

-Hjhj. Có thể chứ!-Nó mở mắt ra và lè lưỡi trêu Mi

-Á à dám lừa tôi hả? Chết này, chết này!-Vừa nói Mi vừa cù léc nó.

-Thôi haaaaaa...thôi mà...haaaaaa...-Nó cười chảy nước mắt

-Thôi mà Mi. Linh đang bệnh đó!-Phong và hấn ngăn.

-Á à 2 người làm anh hùng cứu mỹ nhân đó hả?-Mi cười gian

-Đúng đó thì sao?

-Thôi đừng có chèn ép Mi z chứ.-Minh

-Ế tưởng 2 ông bà ko độ trời chung cơ mà sao hum nay lại bệnh nhau chăm chăm thế. Chặc chặc chuyện j đã xảy ra z?-Khánh làm mặt hình sự, tay xoa cằm suy đoán.

-Mọi người mải cãi nhau quên mất bệnh nhân rồi ak?-Nó giận dỗi

-Thôi mà công chúa xinh đẹp, dễ thương, cần j để bọn tôi phục vụ?-Cả bọn xúm lại đám chân bóp tay cho nó, giọng ngọt sớt

-Tôi đói, cả khát nữa.

-Ak chờ 1 xíu có liền-Nói xong cả bọn xô nhau chạy thật nhanh xuống căn tin mua đồ ăn cho nó. 2 mama đứng nhìn hết mọi chuyện rồi bật cười:

-Đấy con thấy bọn nó lo cho con đến mức nào chưa?-Bà Mai

-Con mà ngất thêm hôn nữa chắc 2 mama và cả bọn đó ngất theo con luôn quá.-Bà Hiền hùa theo

-Dạ, 2 mama cứ nói quá lời. Thỉnh thoảng mới làm người ốm đc mấy hôm phải hưởng thụ và hành hạ người khác 1 xíu cho đã chứ!

-Cái con bé này!-2mama kí đầu nó rồi cười vang

-Hành trình gìn giữ bộ sưu tập first của con đến đâu rồi?-Bà Mai cố nhin cười trêu nó

-Huuuuu...Mẹ ơi mắt hết ời. Tên đó lợi hại quá mà!-Nó méu máo

-Hjhj...sao nó ko cướp luôn cả con đi ama nhớ nhĩ?-Bà Mai cười lớn

-Aaaaaaaaaaaaa... Mama ko thương con nữa hả mà muốn đuổi con đi vậy.

-Đâu phải bà ấy ko thương con nữa đâu!-Bà Hiền xua tay-Bà ấy muốn con về nhà ta để con có 2 mama ấy mà!

-Đúng đó! Ko phải 2 mama sẽ thương con nhieu hơn 1 mama hay sao?-Bà mai

-Hic, hic, 2 mama lại hùa nhau ăn hiếp con đấy ak?

-Haaaa...Vậy là con nhận ta là mẹ chồng rồi nhá!-Bà Hiền vỗ tay

-Bác lại trêu con!-Nó giả vờ dỗi

-Thôi thôi mà! Hjhj ko trên con nữa. 2 chúng ta có việc phải đi trc đây. Lát nữa con bảo bọn kia làm thủ tục xuất viện cho nha!-Bà Mai chào tạm biệt nó

-Dạ thôi bye bye mama và BÁC ạ!-Nó nhún mạnh làm bà Hiền bật cười

-Bye con dâu nha! Con trai ta thật giỏi mới cướp đc mấy cái first của con đúng ko?-Nói thật nhanh rồi 2 bà chuồn lẹ

Nó mỉm cười vì độ teen của 2 bà mẹ. Rồi bất giác nhớ đến cái firstkiss của mk, thật là ngọt ngào, mặt nó đỏ ửng.

43. Chương 42:

Buổi chiều, sau khi xuất viện, tất cả đều tập trung tại biệt thự nhà họ Nguyễn. Theo lời hứa năm xưa, ak chết hôm xưa, hẳn đc giao trọng trách cực kì cao cả. Đó là làm “1 bà nội trợ đảm đang” để phục vụ cho cái bao tử của 10 con người. 2 h, nó đưa cho hẳn 1 tờ thực đơn dài 3 trang gồm 15 món của 15 nước nổi tiếng nhất trên thế giới và đặc biệt những món đó vô cùng “đế nầu”. Nhìn tờ thực đơn do chính tay nó viết mà hẳn xuyết xoa “Trời ơi sao hành con dữ z nè?”

Cả bọn cùng 2 mama an nhàn ngồi trên phòng khách để nhâm nhi trà, hoa quả, bánh kẹo và cùng xem phim để hẳn lủi thủi 1 mk trong nhà bếp rộng lớn. (Ồi chộ ơi t/g nghe mà tội nghiệp quá!//////////Hắn: ko pít tại ai mà đây ra nông nổi này đâu!//////////T/g đâu biết, ai biểu đấy hứa vs chị Linh làm chi, hồ hồ...)

Một đắc ddiemr kì lạ mà nó để ý từ sáng đến h là lúc nào Minh và Mi cũng kè kè bên nhau nhưng ko thấy tên lửa hay quả bom nguyên tử nào bắn ra. “Chắc chắc ko pít lại có chuyện j rồi đây” Nó nghĩ thầm rồi lấy tay quơ 1 cái làm cho chén nước đổ vào người Mi. Nó rối rít:

-Sorry. Sorry baby, tớ ko cố ý!

-Ko có sao, để tôi đi thay bộ khác. Cho tôi mượn 1 bộ nha!-Mi thì nhẹ nhàng xoa tay. Còn Minh thì la hét om xòm (Có đổ vào người anh này đâu nhỉ??):

-Nè làm cái j z hả? Có pít là bà vừa làm bắn áo Mi ko? Có pít là nếu nó là nước nóng thì sẽ nguy hiểm cho Mi của tôi đến đâu ko? Chỉ xin lỗi thôi là xong sao?

Nó nháy mắt vs Trâm rồi cả 2 phá lên cười lớn. Mi thì ngượng đỏ mặt giật giật tay áo Minh ra hiệu im lặng. Minh hất hàm về phía nó:

-Cười j mà cười.

-Haaaaaaaa... Linh làm đổ vào áo của Mi chứ có đổ vào áo ông đâu là la om xòm z? Nó bảo là ko sao còn ông thì kêu um lên. Haaaaaaa...Ồi chộ ôi đau bụng quá đi! Haaa...Mi ơi, t nhìn mặt mày h thành quả cà chua chín rồi đó. Haaaaaaa...-Trâm ôm bụng cười sặc sụa

-Haaaaaaaa...Trâm và Duy nói ko sai mà “Ghét của nào trời trao của ấy”. Cuối cùng thì cái con sư tử hà đông của chúng ta cũng có người rước đi. Haaaaaa...-Nó cũng ko khác Trâm là mấy.

-Nè, 2 bà giỡn đủ chưa hả? Tôi là tôi giận 2 bà đó nha!-Mi khoanh tay trc ngực. Nó và Trâm làm mặt cún con:

-Thôi mà Mi xinh gái! Tụi này sorry bà nha!

Duy đứng đấy vỗ vai Minh góp vui:

-Thế ông đã tỏ tình chưa?

-Chưa.-Minh lắc đầu

-Trời ơi nhanh nhanh lên chứ!-CẢ bọn đồng thanh rồi cười lớn làm cho 2 nhân vật chính một lần nữa đỏ mặt

-Để tui vào xem cái đồ...-Nó đang định nói thì bị bà Mai chặn họng

-Đồ j con.

-Ak cái đồ ăn mà VA nấu đã chín chưa ấy mà. Đã 4 tiếng rồi mà vẫn chưa xong nữa.

(Trời ơi bỏ anh ấy dưới bếp 4 tiếng đồng hồ 1 mk mà còn định nó ảnh ;à cái đồ chết bầm sao? T/g “thương” ảnh lắm cơ @_@)

Mặt hắn bây h đã đen xì. Nếu ko nhìn kĩ chắc tưởng cục than quá. Nó vỗ vai:

-Hey! Xong chưa z? Có cần tôi giúp j ko?

-Em vừa nói j á?

-Ak chết! Anh có cần em giúp j ko ạ?-Kéo dài hết sức có thể. Hắn nhéo mũi nó và nói:

-Cho em giúp để em phá tan tành cái bếp này ra ak? Anh tiếc tiền của mẹ vk lắm.

-Hơ ai là mẹ vk anh z?

-Mẹ em đó!

-Hơ hơ mẹ e có 1 đứa con gái nữa sao?

-Thôi thôi em lên nhà đi để anh tiếp tục.

-Ko cần giúp j thật ak?

-Cho em giúp sợ mấy món anh nấu thành vật thể lạ thì chết!-Hắn nghĩ đến cái hôm đc thưởng thức “sơn hào hải vị” do nó nấu mà dùng mình

-Sax, ko thích thì thôi! Nấu tiếp đi nhé. Nhanh nhanh lên em đói!-Nó nói rồi quay bước lên phòng khách.

“Ko nấu thì ở đây nói chuyện vs anh cũng đc mà!” Hắn nghĩ rồi tiếp tục công việc

(Cho t/g hỏi ai vừa mới đuổi chị ấy lên nhĩ?////////Đâu có ai đuổi đâu?//////// Thế cái câu “em lên nhà đi” là của ai z?////////Sax ko thèm chuyện vs t/g nữa)

44. Chương 43:

30ph sau có tiếng hắn gọi:

-Cả nhà ơi xuống ăn cơm!

-Wow, chín ời kìa. Chờ muốn chết!-Nó nói rồi chạy thật nhanh xuống bếp làm cả nhà bật cười.

-Trời ơi ngon quá!-Nó thốt lên rồi quay sang hắn:-Cảm ơn anh nhiều!

-Thôi đc rồi cả nhà ăn cơm vui vẻ!-Bà Mai lên tiếng để bắt đầu bữa cơm.

-Dạ! Chúng cháu mời 2 bác ăn cơm, cả nhà ăn cơm ạ!-Tất cả đồng thanh rồi cùng oánh chén. Ăn xong, tất cả ra sofa nói chuyện. (Ủa bát đĩa thì ai rửa z??////////Máy!!!)

-Hum nay ngày bao nhiêu rồi ấy nhĩ?-Mi khởi sướng

-2/12! Có thể cũng hỏi!-Minh cốc đầu Mi phát. Mi tức giận hét nguyên một tràng vào mặt Minh làm mọi người ra sức bịt tai:

-Ê! Ông vô duyên vừa thôi chứ? Có biết là mỗi lần ông cốc đầu tôi là IQ của tôi giảm đi đáng kể ko? Bộ hay là ông ghen tị vs chỉ số IQ cao ngất ngưỡng của tôi nên có ý định hãm hại như z hả? Tôi hỏi cũng phải có lí do chứ. Hừ... Hừ... (Ồ, t/g tưởng lúc này bênh nhau lóm mừ sao h lại ra thế này? Kiểu này lại có chiến tranh ời)

-Trời ơi con gái j đâu mà như sư tử cái ấy thể nào cũng ế già cho coi!-Minh lảm bảm

-Ông nói cái j cơ?-Mi ngoáy ngoáy lỗ tai

-Hjhj, ông nói là sợ Mi ế già nên thấy thương mà rước Mi về ấy mừ!-Nó nói bóp méo sự thật

-Minh ak, ông cứ liệu hồn ko là tôi cắt đây!-Mi cười gian, vẻ mặt cực nguy hiểm

-Eo, Mi mất dạy quá!-Trâm bịt miệng mk

-Ồ tui bảo cắt cổ mà bà nghĩ đi đâu z?-Mi làm mặt ngây thơ vô tội làm Trâm đỏ mặt

-Nào thôi thôi Mi định nói j thì nói đi!-Bà Mai giảng hòa

-Hôm nay là ngày 2/12. Vậy sinh nhật Khánh Linh ngày bao nhiêu?-Mi tiếp tục

-22/12-Hắn và Phong nhanh nhẹn đáp

-oh z là sắp đến sn bà rùi hả?-Trâm quay sang nó

-Còn lâu. Tân 20 ngày nữa mà. Nhắc đến chi ệt-Nó xua xua tay

-Ấy sao con lại nói z? Ai cũng zui khi đến sn còn con thì....-Bà Hiền

-Vậy con muốn tổ chức sao?

-Tất nhiên là phải hoành choáng rùi!-Duy xen ngang

-Dạ. Cứ như mọi năm là đc.-Nó

-Hay là từ h đến sn con qua ở vs ta nha-Bà Hiền mắt long lanh

-Dạ?-Nó ngơ ngác

-Ko đc ak? Ta rất muốn ở vs con mà!-Tiếp tục nài nỉ

-Đúng đó! Từ nay đến lúc ấy nhà ta còn phải trang hoàng lại. Hay con thích ở biệt thự ngoại thành vs VA hơn?

-Dạ ko phải ạ!-Rất quả quyết

-Vậy 2 đứa qua ở vs ta cho zui ha!

-Dạ. Vậy con sẽ thu dọn đồ sang nhà bác vào chiều mai

-Hura, tốt quá!-Bà Hiền vỗ tay

-Thui muốn rùi tất cả cũng nên về nhà nghỉ đi mai còn đi học nữa.-Bà Mai lên tiếng nhắc nhở

-Dạ tụi con chào 2 bác ạ! Tụi con về đây! Bye 2 bác nha.-Cả bọn đồng thanh cúi chào rùi ra về

Tại biệt thự ngoại thành, sau khi cả 2 tắm giặt xong thì hiện h nó và hấn đang ngồi đối diện nhau trên giường

-Hình như e ko vui khi mọi người nhắc đến sn?-Hấn

-Thì đúng là như z!

-Tại sao z?

-Nói là sn nhưng thực chất ko phải sn

-Anh ko hiểu?

-Sn chỉ là cái cớ để mời khách hàng và cái nhà đầu tư để mở rộng quan hệ làm ăn cho công ti.

-Z em ko giận mama sao?

-ko hề. Đó là ý của em mà!

-Vậy em chưa có sn nào đúng nghĩa?

-Ko hấn, 10 năm trc thì có.

-Uk thôi, em ngủ đi. Ngủ ngon!-Hấn thôi hỏi nữa và nằm xuống trùm chăn kín đầu nghĩ “Anh sẽ làm cho sn năm nay của em thật đặc biệt”

P/s: Chương này hơi nhàm nhĩ???

45. Chương 44: Ngày Trở Lại Trường

Sáng hôm sau nó bị hấn lôi dậy từ rất sớm vì hôm nay lại phải đi học. Nó ko trang điểm j mà mái tóc dc búi gọn, chiếc áo sơ mi trắng kết hợp vs váy xếp li hồng và đôi giày cao gót mà đen. Sửa soạn xong nó chạy xuống nhà đứng trc mặt hấn hỏi:

-Hôm nay trông e thế nào?

-Ukm vẫn như mọi hôm thôi!-Hấn ngơ ngác trả lời:-Mà sao tự nhiên e hỏi z? Có bao h thấy e nói vs a những chuyện như vậy đâu.

-Thì ngày đầu trở lại thì ít nhất cũng phải như trc chứ.

-Kính nhề!

-Kính bình thường thôi. Mà anh nấu ăn xong chưa z?

-Đây, thưa tiểu thư.-Hấn chìa trc mặt nó 1 bát mì Ý và 1 ly sữa. Nó nhận lấy và ăn hết rồi cùng hấn đến trường.

Sân trường Lightstar hôm nay cực kì đông đúc. Hầu hết tất cả h/s và giáo viên trong trg đều xếp hàng dài để đợi chờ 2 con người, Những tấm áp phích, băng dôn giờ cao đề những dòng chữ như “Chào mừng công chúa và hoàng tử trở lại” hay “Hoan nghênh bộ đôi hoàn hảo trở lại trường”... Chỉ thế thôi cũng đủ biết nó và hấn có sức ảnh hưởng lớn đến mức nào vs tất cả mọi người. Chiếc siêu xe đen bóng dừng trc cổng trg. Nó và hấn bc xuống đi song song vs nhau và dừng lại vs sự ngỡ ngàng.

-Chào mừng công chúa và hoàng tử trở lại trường.-Cả trường đồng thanh ko lệch 1s. (Kiểu này chắc phải tập dữ lắm nè)

Xong màn chào hỏi đầy tính tập thể đó thì nhóm bn của nó từ đâu lòi ra cười toe toét:

-Thấy màn chuẩn bị của t thế nào?-Mi hất hàm về phía nó

-Có cần phải cầu kì z ko?-Nó nhăn mặt

-Tất nhiên là cần-Cả bọn đồng thanh

-Chúng m bày vẽ quá đấy!

-Ko phải đâu, ý của toàn dân mà.-Minh

-Phải ko mọi người?-Duy hét lớn

-Phải!!!-Cả trường đồng thanh

-Thôi mọi người về lớp học đi. Cảm ơn mọi người vì màn chào mừng này. Chúc mọi người một ngày tốt lành.-Hấn nói lớn rồi cả trường giải tán về lớp học.

Buổi học hôm đó, bản Minh và Mi ko thấy ú ớ j làm cho tụi nó thấy ngạc nhiên

-Nè ck, 2 người đó hôm nay sao z?-Trâm lay lay Duy

-Chẳng phải hôm trc chúng nó đã gián tiếp công khai hẹn hò rùi sao? Chắc còn ngại nên ko ai dám mở lời ý mà.-Duy giải thích

-Nhưng sau đó họ vẫn chí chóc vs nhau như bt thôi.

-Vậy ck cũng ko biết 2 người đó đang nghĩ cái j.

-Hay họ đang trao đổi bằng giấy mà ta ko pít?-Nó nhảy vào (Khiếp chị này suy luận cũng hay ghê)

-Rất có thể!-Trâm đồng tình

Hấn khều khều tay nó

-Sao?-Nó bực bội lên tiếng vì bị phá hỏng cuộc điều tra

-Chiều nay thu dọn đồ đạc xong chúng ta về nhà mama ở đến sn em nhưng mà anh bận chút việc nên sẽ chỉ ăn tối vs 2 người rồi từ mai cho đến trc sn em anh sẽ ko về nhà và cũng ko đến trường nữa.

-Anh nói vs em làm j?

-Thì sợ em lo thui mà!

-Còn lâu nhé! Ko có vé đó đâu.

-Chưa chắc. Sợ những ngày ko có anh em sẽ mất ăn mất ngủ vì nhớ anh quá!-Hắn cười cười làm fan nữ trong lớp đổ rầm rầm.

-Ọe ọe-Nó phán đối kịch liệt

Phong nhìn nó và hắn nói chuyện vui vẻ vs nhau thì mặt hiện rõ 2 chữ “ Thất tình”, cúi gằm mặt xuống bàn và đeo tai phone. Khánh nhìn cậu bn như z thì chỉ biết lắc đầu.

46. Chương 45:

Sau khi tan học, hắn cùng nó về biệt thự ngoại thành thu dọn đồ đạc và đến biệt thự nhà họ Trần. Mama hắn đã đích thân vào bếp chuẩn bị một bữa ăn vô cùng thịnh soạn.

-Dạ mama con mới về!-Hắn cất xe xong chạy vào ôm trằm lấy bà Hiền

-Con chào bác ạ.-Nó mỉm cười rồi liếc hắn, một cái liếc cháy áo. Ra là hắn vào trc để nó xách đồ

-Chào 2 con!-Bà Hiền vui vẻ đáp nhưng rồi:-Ê, sao con lại để Linh xách đồ thế kia?-Bà cốc cho hắn cái rồi ra chỗ nó bóp tay cho nó , ra lệnh cho hắn:

-Xách vali của cả 2 lên lầu và xếp vào tủ đi!

-Dạ?-Hắn ngờ nghệch

-Con ko nghe rõ ak?

-Mama thiên vị thế? Sao mama lại bênh người ngoài z? Con và cô ấy đã oản tù tì để phân xử công bằng mà.

-Vậy mama hỏi con là con trai để làm j? Con trai thì phải ga lăng chứ. Sao lại để cho công chúa nhỏ của mama chịu nặng z? Con có phải là con trai của pa con ko z mà sao tính con chẳng bằng 1/10 ổng. Ngày xưa á, ổng chẳng bao h để ama con phải vất vả như z! (Uầy vất vả quá!!!).....Bla....bla...-Bà Hiền tuôn một tràng giáo huấn hắn mà làm nó cũng phải choáng váng.

-Dạ thôi để con mang lên cũng đc.-Nó mở lòng thương muốn giúp đỡ hắn nhưng ko thành

-Ai lại để cho khách quý đến nhà phảo xách đồ. VA ak con có coi lời ta nói ra j ko z?

-Vâng con mang lên đc chưa?-Hắn mếu máo

-Vậy mới là con trai ngoan của ta chứ! Thôi nhanh đi còn xuống ăn cơm.

Thế là hắn phải vác khuôn mặt bí sị cùng 2 cái vali nặng trĩu lên phòng. “Mama đúng là quý cô ấy hơn cả mk. Hjhj nhưng như vậy cũng tốt, khỏi xảy ra đại chiến mẹ ck nàng dâu, mk cũng đỡ mệt” Hắn vừa làm vừa nghĩ. (Trời đất ơi, sao lại có người tự tin đến z cơ chứ? Lo xa vừa thôi anh ơi, cái j mà đại chiến mẹ ck nàng dâu cơ chứ!! Anh thoát mộng cho t/g nhờ)

Trong bữa ăn, bà Hiền và hắn cứ gắp cho nó lia lịa

-Dạ thôi để con tự nhiên ạ!-Nó nhận miếng thịt từ bà Hiền rồi ái ngại nói

-Em ở đây cứ thoải mái như ở nhà ko cần khách sáo đâu.-Hắn cười tươi

-Đúng vậy, dù j sau này cũng người 1 nhà cả.-Bà Hiền cười gian

-Sao ạ?-Nó ngơ ngác (Chị đang giả nai hay nai thật z?)

-Ak ko có j!-Bà xua tay

-Mà tối nay con ngủ vs ta nha Linh.-Bà nói tiếp

-Vâng ạ.-Nó vui vẻ nhận lời làm bà rất vui

Ăn xong nó xin phép đi tắm, hấn đến phòng bà Hiền gõ cửa

“Cốc.....cốc.....cốc”

-Mời vào.

-Mama

-Có chuyện j z?

-Con muốn đến công ti cho đến sn Linh

-Hả?-Ngạc nhiên

-Con định sẽ thiết kế và sản xuất cho Linh 1 bộ trang sức. Dù j thì quà tự tay làm vẫn ý nghĩa hơn.

-Kịp ko. Từ h đến đó còn chưa đến 1 tháng mà.

-Dạ con sẽ cố gắng.

-Mẹ rất vui vì con đã tìm đc con dâu ẹ, lại còn rất vừa ý mẹ nữa chứ!-Bà Hiền đổi giọng ngọt ngào

-Mẹ lại trêu con. Hình như Linh chứ có t/c j đặc biệt vs con.-Hấn ngại ngùng thưa

-Cố gắng lên con trai. Mẹ tin con sẽ làm đc mà!

-Yes madam. Thôi con đi đây. Tạm biệt mama. Nhấn vs Linh hộ con và đừng có nói xấu con đó!

-Hìhì con cứ yên tâm. Tạm biệtj con.

Hấn hôn lên má mama mk rồi đi đến công ti V&A. Nó tắm xong thì vào phòng bà Hiền và nằm nói chuyện vs bà đến tận khuya. Bà kể cho nó nghe rất nhiều chuyện trên trời dưới bể nhưng toàn về hấn ko ak. Hết ngày xưa rồi lại đến ngày nay. Kể chán kể chê. Rồi nhớ ra điều j bà hỏi:

-Con vào phòng VA chưa?

-Dạ chưa ạ.

-Tiếc nhĩ. Cái bức nó vẽ con ở cánh đồng bồ công anh đc nó treo giữa phòng đấy. Mà công nhận nó vẽ giống thật, bác còn tưởng nó thuê người mẫu ảnh cơ đấy.

-Dạ?-Nó ko tin vào tai mk

-Làm j mà con phải ngạc nhiên giữ z?

-Hấn mà lại btreo hình con giữa phòng sao?

Bà Hiền xoa cằm ngẫm nghĩ “Vây là con bé vẫn chưa biết t/c con mk dành cho nó sao? Biểu lộ rõ thế mà vẫn ko thấm vào đâu thì hơi khó đó. Kiểu này thì hành trình chinh phục công chúa của con tôi còn dài dài”

-Bác nghĩ j z ạ?-Nó lay lay bà Hiền

-Ak ko có j. Thôi con ngủ đi mai còn đi học.

-Vâng bác ngủ ngon.

-Ukm con cũng z.

47. Chương 46:

Những ngày tiếp theo đó trôi qua đối vs nó dài dài. Ai cũng lo chuẩn bị đến sn nó mà ko có thời gian đi chơi vs nó. Ko có hẳn kể ra nó cũng có chút hụt hẫng. Tuy nhiên nó vẫn đi chơi vs Phong và 2 người càng thân thiết hơn. Về phía hắn thì suốt ngày chúm vọc vào bản thiết kế đến nỗi quên ăn quên ngủ. Đồ ăn, quần áo bưng sẵn đến nơi và tất cả từ ăn uống đến VSCN đều thực hiện ở văn phòng riêng. Mà đầu vào thiết kế trang sức tặng nó mà nó lại đi chơi vs Phong, nếu pít đc tin này chắc hẳn tức mà tự tử chết quá. T/c của Minh và Mi nảy nở tốt đẹp, ngày càng sâu đậm nhưng đôi khi vẫn chiến tranh động trời. Duy và Trâm vẫn chứng nào tật đấy, sến súa đến mức buồn nôn.

Tối ngày 21/12, trc sn nó 1 ngày, tất cả đều có mặt ở biệt thự nhà hắn để bàn bạc cho kế hoạch của ngày mai. Bà Mai mở màn cho cuộc thảo luận:

-Sáng mai các con vẫn đi học bình thường rồi chiều Linh đc VA trở về đây nhờ đến sự giúp đỡ của phù thủy Thanh Hiền

-Dạ?-Cả bọn há hốc

-Ko pít ta trang điểm đẹp lắm sao?-Bà Hiền tỏ ra rất thản nhiên:Các con có pít Ema ko?

-Dạ con pít, đó chẳng phải là người trang điểm cho con hôm 20/11 sao?-Nó nhớ lại

-Học trò ta đó!-Bà tự hào khoe.

-Ủầy, vậy là tài nghệ của bác còn cao tay hơn. Thế này ko pít hum đó Linh sẽ xinh đẹp đến mức nào nhỉ?)-Trâm đang tưởng tượng

-Vk ko cần phải như z đâu. Đối vs ck vk vẫn là nhất quả đất-Duy dè miệng nói

-Ủầy, kinh nhờ.-Cả bọn đồng thanh

-Vk ck tôi mà lại!-Duy khoác vai Trâm vẻ thân mật

-Ủa sao ko thấy Mi đâu hết z?-Minh ngó nghiêng

-Nhớ ak?

-Ông yên tâm nó bận nên ko đến thôi chứ ko phải đi chơi vs zai đâu mà lo.-Nó lên tiếng làm Minh thở phào nhẹ nhõm.

-Ông định tính bao h mới cầu hôn Mi z? Tưởng ông muốn có vk lắm rồi mà.-Hắn

-Thì tôi đang định hỏi mọi người nè.-Minh ngại ngần nói

-Tìm đúng chuyên gia rồi đó. Tôi đây rất sẵn sàng.-Duy vỗ ngực

-Vậy giúp tôi đi.-Minh làm mặt cún con, giọng ngọt sớt

-Tưởng ông có nhieu em lắm mờ.

-Nhưng tôi có bao h phải tỏ tình đâu chứ?

-Thôi thôi để nghe Duy nói xem nào!-2mama nóng ruột lên tiếng (@__@)

-Đây nhé, ngày kia ông sẽ hẹn Mi đến nhà hàng Royal Restaurant vào lúc 8h tối. Trc đó tôi sẽ chuẩn bị. Đầu tiên là bao trọn nhà hàng, sau đó là chuẩn bị rượu vang, nến, bong bóng, dàn nhạc,...Cuối cùng, ông chỉ cần ăn mặc thật đẹp mau hẳn vào tot tình vs Mi là ok.-Duy tuôn một tràng kế hoạch như thuộc lòng.

-Hay, hay.-Tất cả đều vỗ tay cho kế hoạch của Duy trừ Trâm

-Chắc ck làm nhieu rồi nên mới thuộc quá nhỉ.-Trâm nguyền

-Đâu có, tại ck học mấy cái này để tỏ tình vs vk nhưng mà nôn quá nên ck đánh liều luôn tại vườn hoa của biệt thự ngoại thành ý mờ. Hjhj.-Duy giải thích

-Con đừng có ghen thế chứ. Thằng Duy nó có vấn đề mới bỏ con để theo con khác.-Bà Mai lên tiếng dùm Duy

-Biết đâu đc.-Trâm ngó lơ

.....ChụtChụt.....-Duy hôn nhẹ lên 2 má Trâm làm Trâm muốn giận cũng ko giận nổi. (Tự nhiên quá ha >__>)

-Hôm đó là chủ nhật đúng ko? Vậy tôi sẽ giúp ông một tay.-Nó hào hứng

-Tui cũng thế.-Trâm hòa theo

-Em thì giúp đc j?-Hấn bĩu môi

-Nè đừng có coi thường người khác z chứ. Em có thể trang điểm nè, chọn váy nè,...

-Thôi thôi thôi, cứ quyết định z đi. Ngày mai chuẩn bị thật tốt đã nha.-Bà Hiền lên tiếng để kết thúc buổi bàn bạc.

48. Chương 47: Sinh Nhật Vui Vẻ (1)

Sáng hôm sau, nó và hấn vẫn đi học bình thường nhưng đến trường mà ko thấy fan nào ra đón, sân trường ko 1 bóng người làm cho nó hơi chột dạ. Nó hốt hoảng:

-Ê, hay chúng ta đi mượn?

-Ko đâu đúng h mà.-Hấn chắc nịch

-Vậy sao ko có ai?

-Anh cũng chẳng pít.

Đang nói chuyện thì có một h/s chạy ra.

-Nè em, trường có chuyện j sao?

-Dạ mời chị đến phòng hội trường ạ.

-Hả? Chắc con Mi lại bày trò hành hạ mọi người đây mà. Cứ thích bày vẽ làm j.

-Sao lại gọi là hành hạ ạ?-H/s thắc mắc hỏi

-Bắt mọi người tập luyện chứ sao.

-Vụ này anh cũng ko pít ak nha.-Hấn khoái chí nói

-Ồ, cái người nghỉ cả mấy tuần liền ko pít cũng phải.-Nó giả giọng giận dỗi

-Em nhớ quá hóa giận ak?

-Nè, em bảo z bao h?

-Em ko bảo zz nhưng câu nói của em thể hiện z.

-Z mà em ko pít đó.

Vừa đi hấn và nó vừa đấu khẩu làm cho h/s kia bật cười “Cặp này vừa xứng đôi trai tài gái sắc lại vừa rất dễ thương”

-Đến rồi ạ, chị và anh đứng trc đây để em mở cửa.-H/s kia nói rồi đẩy 2 cánh cửa ra. Nó đứng đấy thần thờ. Cũng đoán trc đc là trường sẽ tổ chức sn k nhưng ko ngờ lại hoành tráng như z. Trước mắt nó bây h là thầy hiệu trưởng cùng vs nhóm bn. Đằng sau đó chắc là phải tập hợp đủ tất cả các h/s trong trường quá. Trông mặt ai cũng hớn hở. Thầy hiệu trưởng vừa cầm chiếc bánh vừa đi về phía nó. Tiếng nhạc vang lên bài hát chúc mừng sn. Cả trường đồng thanh hát. Nó vẫn bất ngờ.

HAPPY BIRTHDAY TO YOU

HAPPY BIRTHDAY TO YOU

HAPPY BIRTHDAY

HAPPY BIRTHDAY

HAPPY BIRTHDAY TO YOU.

Bài hát kết thúc bằng lời chúc:-Happy birthday Princess

Nó khóc, những giọt nước mắt của hạnh phúc. Chưa bao h nó đc một sn ý nghĩa như vậy.

-Việc j phải khóc z? Chuyện nhỏ mà.-Mi chạy ra đỡ nó.

-Nè, anh hơi ghen tị vs em đó. Làm hoàng tử của cái trường này 3 năm rồi mà có bao h đc tổ chức sn như z đâu.-Hắn GATO

-Lại là mày bày ra đúng ko?-Nó hỏi Mi

-Ko phải con bé đâu, là ta đấy. Con ko thích sao?-Hiệu trưởng cười hiền

-Aaaaaaaaaaaaaa....Nó hét toáng lên rồi chạy ra ôm trầm lấy HT:-Ôi, con yêu bác quá cơ! Cảm ơn bác nhiều ạ.

Cả trường đc trận cười vì sự trẻ con của nó. Nó cùng cả bọn vào phía sân khấu. Bước lên khán đài, nó đứng trc micro và nói:

-Cảm ơn tất cả các bạn!Cảm ơn t/c mà mn dành cho tôi. Có lẽ đây là sn đáng nhớ nhất trong đời tôi. Một lần nữa cảm ơn mọi người rất rất nhiều.

Tiếng vỗ tay vang lên rộn rã cùng tiếng hô to đồng thanh mà ko có tập trc:-Công chúa! Công chúa!

Nó bước xuống trong niềm vui tràn ngập. Hắn đi cạnh nó nói thầm:“Nè mới thế này em đã chảy nước mắt rồi thì tối nay chắc em vui đến ngất luôn á!”

“Sax còn lâu nhá! Tối nay ko có j vui đâu. Chỉ là đi xã giao vs 1 số công ti khác thôi ak”

“Anh đâu bảo trong bữa tiệc của mẹ em”

“????????”-Nó khó hiểu.

Buổi sáng hôm đó kết thúc như z mà ko phải học. Bữa trưa cả trường đc có mời xuống căn tin ăn uống thỏa thích.

49. Chương 48:

Buổi chiều cả trường vẫn học bình thường. Sau khi tan học, hắn đưa nó về biệt thự giao phó cho bà Hiền. Vì bữa tiệc tổ chức vào 6h tối nên mọi thứ cần chuẩn bị rất gấp.

-Bác ơi!-Nó kéo kéo tay bà Hiền

-Sao con?

-Làm giản dị một chút ạ.

-Trời ơi, tưởng j. Con ko cần nói bác cũng làm z. Con rất khác các tiểu thư nhà giàu kia và con vs ta rất hợp nhau. Đó cũng là lí do ta rất thích con. Con cứ yên tâm. Bà Hiền bắt tay vào công việc của mk. Mái tóc hung đỏ đc làm vài lọn xoắn ở đuôi và tết mái. Khuôn mặt đc trang điểm theo phong cách tự nhiên. Chiếc váy do chính tay mama nó thiết kế. Quả là 1 món quà ý nghĩa. Chiếc váy có tay sát nách, phần chân váy đc chia làm 2 lớp. Lớp trong ngắn đến đầu gối màu tím nhạt cùng vs màu phần thân váy, lớp ngoài làm bằng vải lưới màu trắng vs những bông hoa nhỏ cách điệu. Chiếc giày pha lê cao 10cm càng tôn lên vóc dáng của nó. Đó cũng là món quà của bà Hiền (Mama ck tương lai). Nhìn nó vừa xinh đẹp vừa kiêu sa thêm chút j đó dịu dàng và quyến rũ. Thật ko thể chê vào đâu đc.

-Xong rồi.-Bà Hiền vươn vai rồi quay sang ngắm nghía nó:-Chà! Đẹp quá, cute quá, xinh quá đi! Công chúa nhỏ của ta hôm nay vượt cả tiên nữ về sắc đẹp luôn ời nè. Chắc nhiều người chết vì con lắm đây. Con có hài lòng ko?

-Dạ có ạ. Bắc cứ quá khen. Con cảm ơn bác nhiều. Nhất là đôi giày này, rất tinh xảo.

.....Cốc.....Cốc.....Cốc.....

-Vào đi!-Bà Hiền nói. Hấn bước vào

.....Đơ.....Ngờ ngạc nhiên.....Bỏ ngỡ.....Lòi mắt.....Rớt tim.....Chết lâm sàng.....

Đó là tất cả những từ có thể miêu tả cảm xúc của hấn khi nhìn thấy nó. Đã 2 lần nhìn thấy nó trang điểm đẹp nhưng hấn vẫn ko tài nào rút ra đc kinh nghiệm j để cho biểu hiện thái quá như z.

-Thấy sao? Đẹp đúng ko? Mama pít tài năng thiên phú của mk mà.-Bà Hiền tranh thủ tự sướng.

Sau vài phút tắt thở ak ko nín thở, hấn hét toáng lên:

-MAMA!!!!!!!

Bà Hiền giật mk luống cuống:

-Sao con? Ko đẹp hả. Xấu chỗ nào?

-AI BIỂU MAMA TRANG ĐIỂM CHO CÔ ẤY ĐẸP DỮ Z ? NHỜ NGƯỜI TA NGẮM MẮT HẾT CÔ ẤY CỦA CON THÌ SAO?-Hấn tuôn tràng.

-Phù-Bà Hiền thở phào:-Ta tưởng con chê chứ?

-Này, “của con” là ý j z?-Nó liếc

-Đúng đó, con nhận công chúa nhỏ làm của riêng từ bao h z?

-BÁC!!!!-Nó hét

-Hjhj, sorry bác trêu tí.-Bà Hiền cười:-Thôi VA về phòng mama sửa sang chút.

-Dạ.-Hấn miễn cưỡng đi theo bà Hiền nhưng mắt vẫn dán lên người nó.

RẦM_Ai đoán ra tiếng j ko ạ? Đúng z đó chính là tiếng hấn đâm vào cửa.

-Hahahahahahahahah.....-Cho đáng đời!-Nó ôm bụng cười

-Thôi nhanh nhanh lên!-Bà Hiền giục

Trong phòng hấn:

-Bộ này đc ko? *lắc đầu*

-Còn bộ này? *lắc tiếp*

-Bộ này thì sao?

-Thôi mama chọn cho con bộ nào hợp vs Linh đi! Mấy bộ này chẳng ăn khớp j cả.-Hấn cầu nhàu

-Thằng quỷ. Chỉ nghĩ đến việc đó thôi. Này, bà Mai chuẩn bị đồ!

-Hjhj, mẹ vk kĩ tính ghê.

-Gớm liệu có làm đc con rể người ta ko mà nhận sớm z?

-Chắc chắn mà.-Hấn nhận bộ đồ màu trắng toát vs cái nơ màu tím cùng vs váy váy nó rồi đi thay đồ.

-Xong rồi ạ.-Hấn bước ra.

-Đẹp đẹp. Để mama sửa lại cái tóc là ok!-Nói rồi bà nhuộm đen và vuốt lại gọn gàng

-Tuyệt phẩm. Hề hề, con trai ta có khác.

-2 người xong chưa z? -Nó gọi cửa

-Xong rồi đây.-Bà Hiền cùng hấn đi ra.

.....Thịch.....Thịch.....Thịch.....

Nó đang đứng vỗ ngực. Tim nó đang nhảy loạn xạ. “Nào nào. Mà y j z?”

-Ấy đừng có nói là con trai bác đẹp quá làm con đau tim nhá.-Bà Hiền nhìn ngay ra biểu hiện của nó.

-Oe!-Nó làm bộ mắc òi:-Làm j có chuyện đó!-Nó bĩu môi nhưng mặt lại phản chủ, ko khiến mà đỏ ửng lên

-Sao mặt e đỏ z? Mama a nói trúng tim đen rồi đúng ko?-Hấn hí hửng

-Mama mà lại. Haaaaaaaaaaaa...-Nà Hiền cười vang:-Thôi 2 đứa đi trc đi để mama chuẩn bị.

-Vâng ạ

(T/g phải đi học rồi nên việc đăng truyện còn tùy theo số lượng bài tập nên ko thể đăng đều đc. Mong mọi người thông cảm. Mỗi tuần tối thiểu sẽ đc 2-3 chương nhé!)

50. Chương 49: Sinh Nhật Vui Vẻ (2)

Đúng 6h, phòng tiệc trong nhà nó đã đông đủ. Những chùm đèn pha lê treo trên trần theo phong cách hoàng gia châu Âu. Những chiếc bàn tiệc xếp ngay ngắn đầy ắp thức ăn và rượu thượng hạng. Rất nhiều bóng bay và dòng chữ “Happy birthday”. Khách khứa cũng đã đến hết. Các ông to bà lớn đều có mặt. Ai ai quần áo chỉnh tề, váy áo rực rỡ, trang điểm riêm rúa. Ở một góc khá khuất người, Trâm và Duy khoác tay nhau nhâm nhi rượu. Trâm mặc 1 chiếc váy xòe màu xanh da trời, tóc tết thác nước trông thật dịu dàng. Duy mặc vest cùng màu vs Trâm. Cạnh đó là Mi, Phong, Minh và hấn. Mi mặc chiếc đầm cúp ngực màu đỏ quýt rữ, Minh và Phong diện vest đen. Cả bọn cười nói rất vui vẻ.

Bóng đèn trong phòng vụt tắt chỉ còn lại những tia sáng xanh đỏ nơi cầu thang dẫn xuống phòng tiệc khiến mọi người tò mò hướng về. Nó khoác tay Khánh bước một cách nho nhã đi xuống. Khánh mặc vest trắng và nơ đỏ, đỏ cũng là thiết kế của bà Mai. trông anh ko khác j một chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích, dịu dàng và ấm áp. Một cặp anh trai em gái đẹp như thiên thần như vậy mà ko thấy tiếng vỗ tay nào? Đó là vì mọi người đang quá chăm chú ngắm nhìn mà quên luôn mất nhiệm vụ của mk. Hấn đứng thấy mấy công tử nhà khác nhìn chằm chằm vào nó, máu mũi tuôn như suối, nước miếng chảy thành dòng mà muốn ra xé xác, móc mắt họ ra. (Eo ôi, sao ác quá z?) “Hừ đã bảo mama trang điểm xấu xấu đi thì ko nghe. Phải rút kinh nghiệm lần sau mới đc.”

Cộc cộc cộc tiếng giày vẫ vang lên đều đều trong không gian yên tĩnh. Phải mất 10ph sau khi thiên thần đã về đúng vị trí thì mọi người mới hoàn hồn. Những tràng pháo tay vang lên rộn rã. Tiếng MC lạnh lạnh:

-Nhân vật chính của bữa tiệc nhỏ này đã xuất hiện. (“Nhỏ” quá) 2 người con xinh đẹp tài năng của gia đình họ Nguyễn Hoàng quả là trai tài gái sắc đúng ko ạ? Xin mọi người cho 1 tràng pháo tay nữa đc ko ạ?

Vỗ tay

-Bây h sẽ là người phát biểu ý kiến của thiếu gia Nhật Khánh.

Vỗ tay

-Xin chào tất cả mọi người. Chúng tôi rất hân hạnh khi đc mọi người dành chút thời gian đến để chúc mừng sn cho tôi và em gái tôi. Chúng tôi chân thành giữ lời cảm ơn đến tất cả. Để tỏ chút lòng, e gái tôi có 1 món quà. Chúc mọi người buổi tối vui vẻ.

vỗ tay

-Vâng h thì nhường sân khấu cho em gái.-Khánh nói rồi đi xuống. Một người làm trong nhà hốt hải chạy vào:

-Thưa cậu chủ người đàn cho cô chủ bị tắc đường nên ko đến kịp ạ.

Mặt khánh biến sắc trong 6s rồi nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu. Nhưng hấn đã kịp nhận ra.

-Có chuyện j sao?-Hấn

-Người đàn piano sẽ ko đến kịp đc

-Trời ơi, tưởng chuyện j. Để tôi thay cho.

-Ông biết đánh đàn ak?-Khánh tỏ ra ngạc nhiên

-Ông đánh giá tôi thấp z sao?

-Vậy phải nhờ ông 1 phen rồi.

-Ok yên tâm đi.

Hấn nói rồi chỉnh lại trang phục sau đó lên sân khấu cùng cây đàn piano màu trắng. Nó thoáng ngạc nhiên vì người đánh đàn là hấn nhưng cũng nhanh chóng mở miệng giới thiệu:

-Sau đây tôi xin hát bài “Sống như những đóa hoa” Nếu ko hay mong mọi người đừng chê.-Sau câu nói dịu nhẹ như sương sớm là tiếng đàn piano nghe thật êm ái, làm mọi người ngây ngất. Những ngón tay lướt trên mặt phím đàn một cách điêu luyện như người nghệ sĩ chuyên nghiệp.

-Tôi từng mong đời trôi thật nhanh

Để cho lòng tôi nhẹ với sầu đau

Ngỡ như trên đời, thiếu những nụ cười

Muộn phiền giăng lối khắp nơi

Tôi từng mong tôi không là tôi

Tôi từng mong tôi giống bao người

Để sống thanh thoi

Sống như tôi vẫn mơ

Giọng hát thánh thót như chim sơn ca, trong trẻo như tiếng suối. Nó đã làm lay động những trái tim của tất cả mọi người. Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay, hò hét của mọi người.

Sau đó, nó và Khánh cất bánh, rót rượu và cùng bà Mai đi tiếp khách. Cũng có những câu hỏi dành cho nó về hấn nhưng nó lắc đầu cười và phun ra 2 từ “bן học”. Cả buổi tối nó ko đá động j đến bן bן nên cả bן đc ăn nguyên núi bơ to đùng. Đúng 9h thì tiệc tan.

51. Chương 50: Sinh Nhật Vui Vẻ (3)

Mọi người vừa về hết thì hấn lôi nó ra xe (Bạo lực thế?) Ngồi trong xe nó ko ngừng rầy rụa:

-Nè thả tôi ra tôi còn chưa lấy quà mà?

-Em la bé thôi ko người ra tưởng a bắt cóc e h! Quà mai lấy cũng đc mà.

-Thì đúng là bắt cóc còn j nữa? Tôi còn chưa kịp nói vs mama tiếng nào, nhờ mama lo thì sao?

-Anh đã xin phép mama rồi mà. Em cứ yên tâm. Mà hồi nãy e vừa xưng hô là j ấy nhi?-Hấn bắt đầu cạy khóe

-Hơ anh-em-Nó thản nhiên trưng ra bản mặt ngây thơ vô tội

-Em cứ liệu hồn đấy.-Hấn cảnh cáo

Nó ko nói j nữa mà ngồi nhìn ra cửa sổ, hấn cũng tập trung vào việc lái xe.

.....Két.....

-Đến rồi.-Hắn đi xuống và mở cửa xe cho nó

-Cánh đồng bồ công anh sao?-Nó ngạc nhiên

-Đi thôi nào!-Hắn kéo tay nó vào giữa cánh đồng. Một bãi cỏ xanh rờn hiện ra giữa cánh đồng hoa bồ công anh trắng muốt cùng vs 1 đàn bông đèn nhỏ nhấp nháy đủ màu sắc. Dưới bãi cỏ có 1 chiếc bánh kem, 1 hộp j đó và 1 con gấu bông trắng cao 1m2 to bự. Một lần nữa nó lại “đơ”. Hôm nay có quá nhiều bất ngờ dành cho nó. Hắn thấy biểu hiện của nó như z liền vội nói:

-Nè, chưa hết đâu, đừng có xúc động đến mức đó chứ. Nào, ngồi xuống đây.-Hắn kéo tay nó ngồi xuống bãi cỏ rồi tiếp tục:-Em nhìn lên trời đi.

Nó ngoan ngoãn nghe theo

-Nào, 1.....2.....3

BÙM.....BÙM.....BÙM

Vừa dứt tiếng đếm của hắn thì những tràng pháo hoa nổ ra trên bầu trời đêm tĩnh lặng. Pháo hoa đc bắn 1 cách vô cùng điêu luyện vs rất nhiều kiểu dáng khác nhau

BÙM.....BÙM.....BÙM

Lại một tràng nữa đc bắn ra nhưng ko phải hình thù j mà là dòng chữ “Happy birthday Khánh Linh” rồi biến thành những hình trái tim nhỏ rơi xuống và biến mất trong không trung. Nó nhìn qua hắn nhưng một bộ trang sức trong chiếc hộp kia lại hiện ra trc mắt. Bộ trang sức bao gồm dây chuyền, bông tai và lắc tay. Tất cả đều đc làm bằng bạc nguyên chất sáng lấp lánh. Điểm nhấn của mỗi vật là bông hoa 8 cánh bằng kim cương trắng và nhụy hoa là 1 viên kim cương đỏ quý giá. Bộ trang sức này đc thiết kế tinh xảo, sản xuất và chạm khắc tinh tế đến từng mm. Những giọt nước mắt của nó trào ra. Đó ko phải là dòng lệ mặn chát mà là nc mắt của hạnh phúc. Hạnh phúc ko phải vì bộ trang sức quý giá hay món quà đắt tiền mà là ở ý nghĩa của nó. Hắn đưa tay lên lau nước mắt cho nó và dỗ dành:

-Đừng khóc, đừng khóc mà.

Mắt vẫn ngấn lệ, nó hỏi:

-Là anh làm trong lúc nghỉ học đúng ko?

-Em pít hả? Em có thích ko? Cả màn pháo hoa và con gấu to bự kia nữa.

Nó gật gật đầu lí nhí:

-Cảm ơn anh.

-Ko cần cảm ơn đâu. Thay vào đó e có thể cho anh ôm đc ko? Dù j thì 2 cái ôm đầu cũng thuộc về anh rồi mà.-Hắn vừa nói vừa dang tay ra. Nó ko nói j chỉ sà vào lòng hắn, tay ôm lấy bờ vai rắn chắc kia, còn đầu thì dựa vào ngực hắn. Nó có thể cảm nhận đc tim hắn đập rất mạnh và nó cũng z. 2 con người cùng hòa chung nhịp đập, những tia ấm áp len lỏi trong trái tim, ước sao thời gian dừng trôi nữa

-Cảm ơn anh. Đây có lẽ là sn đáng nhớ và hạnh phúc nhất trong cuộc đời em.

-Ko phải đâu, từ h trở đi năm nào anh cũng làm cho sn e như vậy và hơn thế nữa.-Hắn nói rồi ôm nó chặt hơn. 10ph sau, hắn nhẹ nhàng đẩy nó ra và nói:

-Thôi chúng ta còn phải giải quyết cái bánh kem này nữa chứ.

Nó quay người về phía chiếc bánh nhưng vẫn ở trong lòng hắn. Hắn châm nến cho nó rồi hát bài “Happy birthday”, giục nó cầu nguyện và cùng nó thổi nến. Sau đó, cả 2 vui vẻ cắt bánh, ăn bánh và vui đùa.

Giữa một buổi tối mùa đông lạnh giá, trên nền cỏ xanh rì trong cánh đồng hoa bồ công anh thơ mộng mênh mông, 2 con người 1 nam 1 nữ đẹp như thiên thần vui đùa cùng nhau. Khoảnh khắc này thật ngọt ngào và hạnh phúc. Liệu tình cảm của họ sẽ đi về đâu? Liệu rằng thần tình yêu có ghép 2 trái tim đó lại vs nhau? Chẳng ai có thể biết đc ngoài tương lai

52. Chương 51: Chuẩn Bị Cho Buổi Tổ Tình Của Minh-mi

Để thực hiện theo đúng kế hoạch mà Duy bày ra cho Minh, nó và Trâm đã phải cố gắng lắm mới cắt đc 2 cái đuôi là hần và Duy để có thể đến cổng nhà Mi vào 8h sáng.

.....Kính coong.....Kính coong.....Kính coong.....Kính coong.....

Nó đứng bấm chuông inh ỏi cứ như là sợ ko ai nghe thấy á. Bà quản gia chạy ra mở cửa. Nó và Trâm cúi chào:

-Chào bà ạ! Cho cháu hỏi Mi có ở nhà ko ạ?

-Chào 2 tiểu thư, cô chủ tôi đang ngủ trên phòng.-Bà quản gia cười phúc hậu

-Vậy để bọn cháu lên gọi.-Nó nhanh nhẩu

-Đừng, tiểu thư ghét nhất là những người gọi mk dậy vào buổi sáng đấy ạ.-Bà quản gia cản

-Bà đừng lo. Chồng ai thì chồng nhưng nó ko chống đc tiểu thư nhà Nguyễn Hoàng đâu ạ.-Trâm nói rùi cũng chạy theo nó

Sau đó nó và Trâm cùng lên phòng Mi. Mở cửa ra, 2 đứa lắc đầu nhìn nhau. Nói là phòng thì ko đúng vs sự thật mà sự thật thì đây là một cái chuồng heo thì có vẻ hợp lí hợp tình hơn rất nhiều. Quần áo giày dép tứ tung mỗi cái một nơi. Bim bim rải rác mỗi chỗ cái. Lại còn cả giấy ăn, giấy vs nữa chứ. Mi đang nằm trên giường vs cái dáng rất ư là “con gái”. Trâm làm từ thiện chạy quanh 1 vòng phòng thu dọn đồ đạc cho Mi. Còn nó thì ra gọi Mi dậy:

-Mi ak, dậy đi!-Rất nhẹ nhàng

-Mi ơi, dậy nhanh đi nào!-Rất tình cảm nhưng ko có tác dụng j. Mi khua chân khua tay miệng lẩm bẩm “Minh, Minh, Minh”. Nó lắc đầu ngán ngẩm:

-Cuồng Minh đến mức này rồi cơ? Tồn công ta đây gọi mi 2 lần mà ko ăn thua.-Rồi quay sang Mi:

-Dậy!Dậy!-Lắc lắc tay mà vẫn ko tiến triển

-Mi! Dậy nhanh ko tôi cho bà xuống châu Diêm ca ca h đệ!-hết sức chịu đựng, nó nhắm mắt lại hét um xiên lên. May là phòng Mi là phòng cách âm nếu ko thì sợ có rất rất nhiều người phải đi viện khoa tai-mũi-họng quá. Trâm cũng nhanh chóng nhận ra biểu hiện của nó nên lấy sẵn bông tai trong túi chuẩn bị từ trc và nhét vào tai. Vậy là người chịu ảnh hưởng chính là Mi. Đến khi nó thôi hét và mở mắt ra thì nạn nhân đã chui tọt vào nhà vs.

-Hừ, h mới chịu dậy đúng là quá to gan mà.-Nó

-Ai....ắt.....ụi.....ay.....én.....óm.....á.....àm.....i....-Đây là hậu quả của việc vừa đánh răng vừa nói chuyện (Nguyên bản của nó là: Ai bắt tội mày đến sớm quá làm chi!!!@_@)

-Trời ơi, lại còn sớm j nữa hả bà nội. 8h rồi đó. CỐ pít hum nay là ngày quan trọng vs bà lớn ko hả? Mặt trời đã mọc đến đỉnh đầu rồi mà vẫn còn ngủ. Ak chết quên mùa đông ko có mặt trời. hìhì. Mà bà đúng là con lợn đó. Làm j mà phòng bẽ bộn như chuồng heo. Tôi dọn hộ bà mà mệt muốn chết luôn đó.-Trâm tuôn một tràng giáo huấn rồi đứng để thở

-Mệt ko?-Nó vuốt vuốt vai Trâm

-M...ệt!-Trâm khó khăn nói

-Mệt thì nói làm chi? Bà sắp thành cụ lão 90t rồi đó.-Mi vừa bc ra vừa châm chọc Trâm.

-Linh! Mày đứng đấy nhìn nó trên t hả?-Trâm liếc nó

-Ko liên quan! Xuống ăn sáng nhanh bọn tao đợi.-Nó nhàn nhàn mở miệng

Sau khi Mi oánh chén xong thì pị nó và Trâm lôi đến trung tâm thương mại Garden. Dừng chân ở quầy quần áo lớn nhất trung tâm, nó và Trâm lại lôi Mi vào trong. Lượn một vòng trong quầy nó và Trâm thấy ưng bộ nào là nhất bộ đấy. Đến 10h thì đc 30 bộ. Chìa ra trc mặt Mi, nó nói:

-Thử!

-Cái j? Hết đồng này á?

-Tất nhiên!-Trâm

-Nhanh lên đi! Mệt quá thôi.-Nó phất tay ra lệnh. Mi đành ngậm ngùi đi thử từng bộ cho nó và Trâm duyệt

-Bộ này đc ko?-Mi

-Ko!-Nó lắc đầu

-Còn bộ này?-Mi

-Ko!-Trâm

-Tao kết bộ này rồi đó!-Mi

-Ko đc!-Nó và Trâm đồng thanh.

Cứ thế cho đến 12h trưa nó cũng chọn đc một bộ ưng ý và tạm tha cho Mi. Cả 3 cùng đi ăn cơm. Chiều, lại đến vụ giày dép và trang sức.

-Đừng bắt tao thử nữa nha!-Mi meo máo, mặt cún con

-Yên tâm đi! 20 đôi thôi!-Trâm nháy mắt

-Hả? 20đôi thôi á?-Mi hét lên rồi ôm mặt:-Huhuhuhu....tao muốn chết trong vinh quang chứ ko muốn chết như vậy đâu.

Đến 6h tối, Mi cuối cùng cũng đc thả về nhà. Nhưng đc thả chứ chưa đc tha. Nó và Trâm còn lôi Mi ra trang điểm và làm tóc.

-Tên tên ten. Xong rồi đây.-Trâm dẫn Mi ra phòng khách gặp nó

-Chấm!-Nó nói hết sức ngắn gọn. Xem nào, Mi đang mặc một chiếc váy xếp li màu hồng có chiết eo và đôi giày cao gót 10cm màu trắng. Bộ trang phục tôn lên vóc dáng siêu mẫu của Mi. Tóc của cô nàng đc tết tỉ mỉ theo kiểu thác nước. Một lớp trang điểm nhẹ vs môi hồng cánh sen. Tất cả đều rất tuyệt vời.

53. Chương 52: Tổ Tình (2)_minh Và Mi

7h tối, ô tô của nó và Mi dừng trc nhà hàng Royal Restaurant-nhà hàng lãng mạn nhất thành phố.

-Vào đi! Tao về đây.-Nó

-Nhưng mà....-Mi

-Nhưng nhieć j. Xuống xe nhanh để tui tao còn về.-Trâm đuối thẳng

-Híc 2 bà quá đáng vừa.

-Thế có xuống ko hay để tui đạp bà xuống.-Trâm hùng hổ

-Nhanh đi!-Nó lạnh giọng.

Mi đành ngậm ngùi xuống xe. Nó lao vút đi sau 1s. Mi bước vào nhà hàng, ánh sáng lung linh bao trọn. Nhà hàng ko lấy 1 bóng người, chắc là Minh đã bao trọn cả nhà hàng này. Một nhân viên phục vụ đi ra nói vs Mi:

-Mời tiểu thư đi theo lối trái hoa hồng này.

-Cảm ơn.

Mi nghe lời người nhân viên đó đi vào giữa 2 lối hoa hồng dẫn lên sân thượng. Đột nhiên Mi dừng bước. Trước mặt Mi bây h là một hình trái tim to xếp bằng hoa hồng và điều đáng chú ý là Minh đứng trong đó,

tay cầm một bó hoa. Minh thật lịch lãm trong bộ vest màu trắng. Nhìn cậu bây h ko khác j một chàng hoàng tử dịu dàng, ấm áp và lãng mạn.

Mi chậm chậm bước vào trái tim đó. Khi Mi đã đứng trc mặt Minh thì cậu quỳ xuống. Rút trong túi quần ra một chiếc nhẫn có đính kim cương và chữ “M” sáng lấp lánh. Minh nhẹ nhàng mở miệng nhưng sự thật thì nó ko đc tốt cho lắm:

-M.....i.....Mi.....Mi.....Mi.....Mi.....Mi.....Mi.....ak. Làm.....làm.....ừm.....l.....àm.....làm.....ak.....làm.....-Minh cứ ấp a ấp ứng nói mãi ko đc cậu. Mi đang hạnh phúc vì sắp đc Mi tỏ tình thì trở nên tức phọt máu. Mi hét lên:

-Stop here!!!!

Ở một góc, một xó xỉnh nào đó bây h thì:

-Trời ơi là trời đất ơi là đất Diêm vương thổ địa Ngọc hoàng thượng đế ơi. Ai có thể nói cho con pít cái thằng khỉ gió Minh kia hắn đang làm j ko hả?-Hắn làm kiểu vãi lạy tứ phía.

-Đúng là hết nói nổi ổng. Đi tán gái cùng tôi bao nhiêu năm, quen đc biết bao nhiêu cô rồi mà có mỗi câu “Mi ak, làm bn gái anh nha! Anh yêu em nhiều lắm!” mà cũng ko nói đc. Mất hết sĩ diện và sĩ nhục bộ mặt của hội đảng playboy.-Duy nói hết sức tự nhiên rồi cũng tự nhiên run sợ vì cái nhìn chết chóc của Trâm.

-Ờ, ck nói hay nhỉ?

-Hjhjhj vk iu quý ak, đây là lúc trc. Còn bây h ck chỉ có mỗi vk thôi ak.-Duy nói giọng ngọt sớt

-Thôi đi ông bà ơi. Gai ốc ở đây mà nổi hết lên người chúng tôi rồi nè!-Hắn và nó đồng thanh

-Sùy sùy ko phải gato.-2 vk ck nhà kia cũng đồng thanh ko kém

-Mà này, lắp camera theo rồi họ như z có quá đáng lắm ko nhỉ?-Nó

-Hơ hơ thế cái lúc chúng mày phá ko cho tao kiss Trâm thì ngon ăn lắm nhỉ??.-Duy bực dọc lên tiếng

-Sao ông nhớ dai dữ z?

-Thôi nào, nhìn tình hình này có vẻ ko đc khả quan cho lắm. Đành chúng ta phải ra tay thôi.-Hắn xoa cằm và đưa ra ý kiến rất chi là khinh khùng.

-Đc đc! Đi thôi!-Cả bọn đồng thanh

Quay lại chỗ của Minh và Mi. SAu tiếng hét của Mi, thời gian như ngưng đọng. Mặt Mi tối sầm. Một lát sau, sau khi lấy lại đc bình tĩnh sau cơn khốn đầu nghi ngút thì Mi nói tiếp:

-Anh! Muốn tỏ tình vs tôi mà nói cũng ko ra lời là sao? Vậy thì về nhà tập lại đi nhá! Hừ.....Đúng là đồ đáng ghét!-Mi nói rồi định quay đi và ra về thì Mi đã kịp kéo tay lại.

-Mi ak, làm bạn gái anh nha. Anh yêu em nhiều lắm. Anh nhận ra rằng nếu thiếu em anh sẽ ko sống nổi. Em đồng ý nha!-Hết sức trôi chảy. cứ như thể câu nói vừa nãy là đùa z.

Mi sững sờ, miệng mỉm cười hạnh phúc và gật đầu. Minh mừng quýnh lên rồi đeo nhẫn cho Mi, đứng dậy và chuẩn bị kiss Mi.

Khoảng cách giữa 2 người là 30cm.....còn 10cm.....thêm 5cm nữa thôi.....1cm và

Cảnh báo: Có tiếng động lạ! Có tiếng động lạ! Theo phản xạ, cả 2 cùng nhìn về phía âm thanh lớn phát ra.

OMG!!!!!! Chuyện j đang xảy ra z trời. Cánh cửa tầng thượng đang nằm ngổn ngang dưới đất. Đập vào mắt của 2 người là những kẻ phá hoại, những sinh vật kì dị, người ngoài hành tinh. Cả 4 đứa cùng quay đi, lấy tay che mắt đồng thanh:

-Sorry 2 baby, chúng tôi ko cố ý. 2 người cứ tiếp tục đi. Chúng tôi chưa thấy j đâu. Tại lúc nãy thấy Minh ko nói đc nên định tới giúp ai ngờ.....

Minh và Mi lúc này đã thành 2 đồng lửa, khói tỏa nghi ngút. 4 người kia đang định co chân chạy thì:

-ĐỨNG LẠI ĐÓ!!!!!!-Gần từng chữ một. Cả 4 giật thót tim, cảm nhận đc nguy hiểm đang rình rập.

-CÁC NGƯỜI DÁM PHÁ HỎNG THỜI KHẮC QUAN TRỌNG NHẤT CỦA CHÚNG TÔI SAO HẢ?????

-Đã nói là 2 người cứ tiếp tục đi rồi mẹ.

-CÁC NGƯỜI DÁM THEO RỒI CHÚNG TÔI HẢ? CÁC NGƯỜI CÓ MUỐN CHẾT KOOOOOOOOOOOOOOO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Hjhjhjhj.....-Chưa kịp nở hết nụ cười giãng hòa thì tụi nó đã pì 2 nhân vật chúng trả thù. Mỗi người nhận miễn phí một cục u to tướng trên đầu vì tội lo chuyện bao đồng. Và cuối cùng thì buổi tỏ tình lãng mạng của 2 người trở thành bữa ăn uống của 6 người.

54. Chương 53: Học Sinh Mới Hay Tổ Uyên Thứ Hai????

Mọi thứ đã trở về quỹ đạo bình thường. Hôm nay, tụi nó lại đi học.

-Học, học, học, học, lại học, suốt ngày học, suốt đời học. Chán quá, chán chết mất thôi. Sao bà giáo lâu đến thế hế hế hế.- Nó ngồi than thân trách phận, chán quá nên có hơi lên cơn.

-Kia, đến rồi đó!-Hắn lay lay tay nó. Cả lớp đứng dậy đồng thanh:

-Chào cô ạ!

Cô Lan bước vào, ra hiệu cho lớp ngồi xuống rồi nói:

-Hôm nay lớp ta có học sinh mới.

Thường thì cả lớp sẽ xôn xao bàn tán xem đó là girl hay boy, đẹp hay xấu nhưng hôm nay lớp này làm cô giáo chủ nhiệm phải ngạc nhiên. Cô nhắc lại vì tưởng h/s ko nghe tiếng:

-Hôm nay lớp ta có h/s mới!

-Cô cứ tiếp tục đi tụi em nghe tiếng mà.-H/s 1 lên tiếng rồi tiếp tục im lặng ko có 1 lời. Cả lớp đang cùng 1 suy nghĩ “Đang yên đang lành thêm h/s làm j ko pít”

-Em vào đi.-Cô Lan tiếp tục

Một h/s nữ bước vào. Vẫn chẳng có tiếng bàn tán nào vì sợ dĩ chẳng ai thèm nhìn mặt h/s mới cả.

-Chào các bạn, mình tên là Lâm Nhã, cứ gọi là Tiểu Nhã cho thân mật. Ba mk là chủ tịch tập đoàn dầu khí ở bên Nga. Còn mẹ mk là.....Lê Ngọc Lan- giáo viên chủ nhiệm lớp này nên mong các bn biết điều một chút.-Cô ta nói vs cái giọng nhót hơn mừng tôi. Bây h cả lớp mới có dịp xôn xao bàn tán về h/s mới kênh kiệu kia:

-Hơ hơ, bn Lâm Nhã này, tớ tự thấy thương cho cái da mặt bn đấy, đã dày quá mức cho phép rồi lại còn làm thêm tầng phấn dày chục cm nữa chắc nặng lắm nhĩ?-H/s 1 khinh khỉnh nói.

-Bn Lâm Nhã ak, bọn tớ nghĩ bọn tớ sẽ ko thân đc vs 1 loại người như bn đâu nên bn khỏi cần giới thiệu cả tên gọi thân mật.-H/s 2

-Đúng đó, còn nữa nghe. Bọn tớ đâu có hỏi bn về hoàn cảnh gia đình đâu mà bn phải dài dòng z? Bn là đang muốn khoe khoang sao? Nhưng rất tiếc là gia cảnh của bn chẳng thấm j so vs những h/s ở đây cả.-H/s 3

-Còn nữa Lâm Nhã ơi. Cho tớ hỏi là nhà bn nghèo lắm sao mà đến nỗi phải ăn nhiều mừng tôi cho cái giọng nói của bn nhót nheo z? Tớ thấy cổ họng bn thốt ra toàn chất nhầy của mừng tôi ko ak?-H/s 4

Toàn là những lời soi mói khinh蔑. Lâm Nhã đầu bốc khói. Quét ánh mắt tức giận vòng quanh lớp rồi dừng đúng chỗ hắn. Hắn đang ngồi mải mê ngắm nó. Ánh nắng yếu ớt của mùa đông chiếu vào càng làm cho gương mặt hắn đã hoàn hảo nay lại càng hoàn hảo hơn. Mắt Lâm Nhã chợt đổi thành hình trái tim. Mi nhanh chóng nhận ra liền chọc ngoáy:

-Mắt bn bị sao z hả Lâm Nhã? Bộ Việt Anh cời trần hay sao mà bn nhìn đến nổi lồi mắt, sắp rớt mắt xuống rồi kìa.

-Trời ơi lại 1 Tổ Uyên tiếp theo định làm phù thủy cướp ck công chúa hả?

-Đúng đó! Hoàng tử là của công chúa mà. Con nhỏ này chắc lại là 1 con cáo già thích ve vãn hoàng tử.

Câu nói của Mi đc hưởng ứng rất nhiệt tình của nhân dân trong cả lớp. Nhỏ ta mặt đen xì, gất:

-Mẹ! Sao mẹ ko bênh con z? Mẹ hãy đuổi tất cả bọn chúng ra khỏi đây đi.

-Tiểu Nhã!!!-Cô Lan quát

-Hừ...Mẹ bn là GVCN chứ ko có phải là hiệu trưởng mà đòi đuổi chúng tôi. Bn là con của cô Lan mà sao chẳng giống cô ấy lấy 1/100 z hả? Cô Lan đẹp đến đâu tốt đến đâu thì bn xấu đến đó.

-Con về chỗ đi. Bàn 1 dãy 3 từ cửa vào.-Cô Lan nghiêm khắc nói

-Mẹ!!!-Nhỏ hét lên

-Nhanh!-Cô nghiêm nghị rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

-Tiểu Nhã nhà cô học hơi kém toán nên nhờ Việt Anh giúp bn vào h ra chơi nha.

-Dạ vâng ạ!-Hắn nói mà mắt vẫn dán lên người nó. Hắn đồng ý vì sợ dĩ từ lúc Lâm Nhã vào hắn ko nghe cũng ko pít chuyện j xảy ra, nó cũng z. Nghe cô giáo nhắc đến tên thì dạ vâng cho có. Cả lớp bị hắn làm cho tức lộn ruột. Lâm Nhã mỉm cười khoái chí và có chút cay độc “Hoàng tử là của công chúa sao? Ta đây chính là công chúa còn j? Việt Anh ak, nhất định anh sẽ là của em.” (Nhỏ này bị ảo tưởng sức mạnh nặng. Còn ko pít công chúa là ai mà tự nhận là mk. Vào học trường danh tiếng ít ra cũng phải điều tra trc tí chứ. Ai có điện thoại dư tiền gọi 3TK đưa nhỏ này đi hộ t/g vs. Cảm ơn nhìu ạ *Cúi người*)

55. Chương 54: Em Ghen Phải Ko???

Những ngày sau đó xảy ra rất thảm hại vs 2 cặp hần-nó và Minh-Mi. Còn Duy vs Trâm vẫn bình thường như cân đường hộp sữa. Vì chót hứa vs cô Lan nên hần lúc nào cũng pị Lâm Nhã bám theo lấy cơ hội bài tập để gần gũi thân thiết vs hần. Nhìn hần như z tự nhiên nó thấy bức tức và vô số những em bàn đã ra đi ko ngày trở lại. Diễn hình nhất là có 1 ngày như sau:

Trống hết h vang lên, nó vừa thu dọn sách vở vừa quay qua hần:

-Việt Anh, hay.....-Chưa kịp chưa nói hết câu thì Lâm Nhã đã ngồi luôn trong cổ họng nó. Nhỏ đi ra bấu lấy tay áo hần nũng nịu:

-Anh giảng cho em bài lúc nãy đi. Bài đó khó hiểu quá. Đi ra đây này.-Nói rồi nhỏ kéo hần đi. Hần chỉ kịp quay lại nhìn nó vs ánh mắt “Đừng giận anh nha” rồi mất hút. Đầu nó nghi ngút khói. RẦM!!!! Như thường lệ, em bàn đã ra đi. Đúng lúc đó thì Phong đi qua. Nó liền nắm lấy tay Phong nói lớn để lọt vào tai ai kia:

-Phong ơi chiều nay chúng ta đi Timecity đi! 2h ở quây ăn nha.

-Ồ nhưng mà.....-Phong lưỡng lự.

-Đi mà, đi mà. Phong ko muốn đi vs Linh sao?-Nó làm mặt cún con, mắt chớp chớp.

-Trời ơi, Linh biết là Phong ko thể từ chối Linh mà.-Phong cười tươi chịu thua nó.

-Hjhjhj.... Yêu Phong quá cơ! Chụt!-Nó hôn gió vs Phong rồi khoác tay phong ra khỏi lớp.

.....99.....150.....1000.....

Đây là nhiệt độ trong máu hần lúc này. “Khánh Linh, em đc lắm. Dám chọc tức anh sao? Hãy đợi đấy, chiều nay anh sẽ ko cho 2 người đi chơi vui về đâu. Anh sẽ.....bám theo.” (Trời ơi t/g tưởng làm j to tác lắm chứ @_@). Hần quay sang Lâm Nhã:

-Chiều đi Timecity.

-Dạ?-Lâm Nhã ngớ người, ko tin vào tai mk luôn. Lòng ngập tràn hạnh phúc.

-Tôi ko muốn nhắc lại.-Hắn nói lạnh tanh

-Vâng vâng, em sẽ đi.-Nhỏ nhảy cẫng lên rồi chạy vụt lên, mặt đỏ bừng “Haaaaaaa.. tưởng anh cứng rắn đến mức nào. Ko ngờ lại bị em hút hồn sớm đến z. Hjhjhjhjhj.....” (ọ ọ ọ tự sướng vừa thôi bà chị ơi.)

Buổi chiều hắn cùng Lâm Nhã đến Timecity vs mục đích tìm nó. Hắn nhanh chóng dẫn Lâm Nhã đến nơi nó hẹn phong nhưng ko thấy. Hắn nhanh trí dùng máy định vị nhưng nó khóa máy nên đành phó tay. Chỉ còn cách lờ mờ mừng tới kia đi khắp nơi. Thành quả sau 1 buổi chiều cật lực tìm kiếm thì ko thấy đâu ngược lại còn bị Lâm nhã bám theo, ông a ông ọ bên cạnh làm trò cười cho thiên hạ. Sau khi đuổi Lâm Nhã về, hắn lấy điện thoại gọi cho nó nhưng nó ko nghe. Hắn đành phải gọi cho “tình địch”:

-Alo, Cậu gọi tớ có việc j z?-Phong nhanh chóng bắt máy

-Ak ko, chỉ là tớ tưởng chiều nay cậu cùng Linh đi chơi mà sao tớ tìm ko thấy.

-Tụi tớ đâu có đi/ Chiều nay Linh gọi cho tớ nói là bị mệt nên hủy hẹn rồi.

-Ak ra vậy. Thôi, cảm ơn cậu

-Ukm ko có j.

Nói chuyện vs Phong xong, hắn đã hiểu ra mọi chuyện. Hắn liền chạy ngay về biệt thự ngoại thành.

-Khánh Linh! Khánh Linh! Em mau ra đây cho anh!-Hắn vừa vào nhà vừa hét to

-Hé lu bây bi. Gọi j mà gọi to dữ z? Đi chơi vs Lâm Nhã có vui ko?-Nó cười trêu người hắn

-Em..... lại dám hỏi anh đi chơi có vui ko hả? Có biết là cô ta bám theo anh làm anh thành chủ đề bàn tán ko hả?-hắn gắt

-KO!-Nó thản nhiên đáp:-Thấy 2 người thân thiết nên tạo điều kiện giúp thui mà. Có j đâu.-Nó tiếp tục nhưng giọng nói có đôi chút bực tức

-Ak thì ra là em kiếm cớ rủ phong đi chơi để anh đi theo đúng ko?

-Chính xác! Anh quá thông minh.-Nó vỗ tay

-Tại sao em phải làm z hả?-Hắn hét lên

-Ai bắt anh vs nhỏ ta suốt ngày bám lấy nhau.

-Vậy ra là em ghen hả?-Hắn vui sướng hỏi lại

-Ko có!-Nó ngượng ngịu

-Có phải ko? Là em ghen đúng ko?-Hắn tiếp tục

-Ko có mẹ.-Nó chối

-Nói đi mà. Em ghen có đúng ko?-Hắn chuyển qua nài nỉ

-Ko có mẹ!

-Khánh Linh, nói đi, nói là em ghen đi.

-Đã bảo là ko có mẹ.

-Anh ko pít. Sự thật là em ghen.

-Ko phải

-Em ghen

-Ko phải

-Em ghen! Em ghen! Em ghen!

-Ko phải! Ko phải! Ko phải!

Hắn và nó cứ nói qua nói lại như z (Rảnh quá nhỉ). Hắn kết thúc:

-Hứa từ h ko ghen vớ vẩn nữa ha.

-Đã nói là ko ghen mẹ.

-Thôi đc rồi. Em ko phải ngại. Ghen thì cứ nói ghen đi. Để anh nấu 1 bữa ngon cho em nhá.

-Dạ!!!!!!!

Cứ như z, Lâm Nhã càng phá hoại thì t/c giữa nó và hắn ko chút giảm bớt mà còn tăng thêm, Khoảng cách giữa 2 người càng gần.....

56. Chương 55: Hôn Ước Của Mi

Về phần của Minh và Mi còn rắc rối hơn nhiều.

Một hôm, tại căn biệt thự màu vàng hoa lệ, Mi ngồi đối diện vs pama mình trong căn phòng khách hoành tráng.

-Pama có chuyện j muốn nói vs con sao?-Mi thắc mắc.

-Hai chúng ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói vs con.

-Dạ 2 người cứ nói đi, con nghe đây.

-Ừm, chuyện là gia đình ta có hôn ước sẽ gả con cho thiếu gia của một tập đoàn về ô tô có thứ hạng trên thế giới. Ta đã gặp qua con trai nhà họ rồi. Nó rất đẹp trai và ngoan ngoãn.-Pa Mi ôn tồn bảo

-Dạ?-Mi ngờ nghệch. Đầu ong ong. Trâm trí hỗn loạn. “Gì chứ? Hôn ước sao? Còn Minh? Minh và Minh vừa mới chính thức quen nhau chưa đc bao lâu mà. Nếu biết mình có hôn ước, Minh sẽ nghĩ mk lừa dối cậu ấy. Rồi Minh sẽ ra sao? Minh biết là Minh rất yêu mk. Vậy Minh sẽ sụp đổ mất, cậu ấy sẽ ko chịu đc cú shock này, Phải làm sao đây? Làm sao bây h? Ko đc! Ko đc!”

-Mi, con thấy sao?-Mama Mi chạy qua chỗ cô và lay lay tay cô. Mi đập bàn đứng bật dậy hét:

-Ko đc!

-Tại sao lại ko đc? Gia đình họ rất tốt mà.-Papa Mi tức giận

-Nhưng con đã có bạn trai. Con đã có người mà con yêu rồi.-Mi hét lên

-Ta ko quan tâm con có bạn trai hay bạn gái gì. Ý ta đã quyết con đừng có hòng mà chống lại.-Papa Mi quát cô. Tay Mi nắm chặt, cô chạy thật nhanh ra khỏi nhà và ko quên vụng lại:

-Con sẽ ko lấy cậu ta đâu! Ko lấy! Ko bao h!

2 ông bà ở trong nhà ko làm đc j, chỉ muốn phát điên vì đứa con gái của mình. Nước mắt Mi ko ngừng rơi ra. Mi chạy thật nhanh ra cây cầu gần nhà. Hai bàn tay cố vịn lấy thành cầu để ko thụt xuống. “Trời ơi, sao lại đúng lúc này? Tại sao lại đúng lúc con phải lòng Minh thì ông mới cho con biết cái hôn ước chết tiệt đó? Tại sao lại đúng lúc Valentine sắp đến? Tại sao lại bắt công vs con và Minh như z? Tại sao lại muốn con đau khổ? Tại sao? Tại sao?”-Mi gào thét trong vô vọng. Nước mắt giàn giụa trong đau đớn tuột cùng của tình yêu. Mãi đến lúc mắt sưng húp, lệ ko còn để rơi, Mi mới lê xác về nhà. Tự giam mình trong phòng và khóc. Tự nghĩ đến, tự tủi thân và tự khóc thầm. Nghỉ học mấy ngày liền, Mi làm bọn nó lo lắng, nhất là Minh. Nhiều lần gọi điện như Mi khóa máy. Đến nhà nhưng quần gia nói đi vắng. Khoảng một tuần sau khi biết đc sự thật phũ phàng đó, Mi mới đi học. Ko còn là Mi tinh nghịch, hay cười, hay bày trò vui nữa mà là 1 con người hoàn toàn khác_ băng lãnh và lạnh lùng, đặc biệt luôn tránh mặt Minh. Nhận ra sự khác lạ của Mi nhiều lần Minh bắt chuyện nhưng Mi làm ngơ làm Minh hụt hẫng. Cả 2 cùng đau khổ. Chịu hết nỗi sự lạnh nhạt của Mi, Minh quyết định lôi Mi ra sau trường nói chuyện

-Cậu lôi tôi ra đây làm j?-Mi lạnh lùng nói

-Và ư, sao chuyện này và hay tránh mặt ư z?-Minh ngọt ngào hỏi lại. Trái tim Mi đang run lên. Liệu cô có đủ can đảm để đối xử tiếp vs Minh như vậy?

-Và?!!-Minh lay lay vai Mi

-Chúng ta.....chia tay đi.-Mi nuốt nước mắt vào trong nói ra 1 câu làm trái tim Minh tan nát

-Và ư, đừng đùa như z, ko vui chút nào.-Minh buông thông tay, lắc đầu cười khổ-Cậu nghĩ tôi đùa sao? Sự thật là vậy đấy. Sự thật là tôi muốn chia tay. Tôi ko hề yêu cậu, chỉ là thấy thương hại cậu vì pít cậu sẽ đau khổ nên tôi mới đồng ý. Chúng ta đã đi quá xa rồi. Tôi xin lỗi.-Nói xong, Mi vội quay đi để che những giọt nước mắt mặn chát tuôn rơi. Trái tim vỡ vụn. Sao lại đau như vậy? Minh ngồi thụp xuống đất. đấm mạnh đến nỗi bật máu.

-Gì chứ? Chia tay sao? Ko yêu sao? Thương hại sao? Tất cả, tất cả đều giả dối.-Minh hét lên trong đau đớn. 2 con người, 2 trái tim bé nhỏ mà tại sao lại phải chịu cái nghịch cảnh của cuộc đời. Ông trời ko thương họ sao?

-Tin đc ko?

-Ko!!!!

-Nhìn thấy nước mắt nó chứ?

-Thấy!!!!

-Có uẩn khúc!

-Đúng!!!!

Đó là cuộc đối thoại trên cây của nó và hân, Duy, Trâm, Khánh, Phong. Bỗng nhiên “Xoạt.....Xoạt.....Xoạt.....Bốp” Cành cây gãy, chúng nó đã đáp đất một cách ngoạn mục. Cho trừa cái tội theo rồi người khác.

57. Chương 56: Hãy Vì Minh Nhé!!!

Đúng như điều mà Mi lo lắng, Minh hoàn toàn sụp đổ sau lời chia tay của Mi. Rượu chè, gái gú , đua xe là tất cả những j cậu chọn để giải khuây ình. Cậu ko thèm quan tâm đến những j hân và Duy khuyên. Cả 2 bỏ tay trc tình trạng của cậu nên chỉ biết đi theo giám sát.

Còn về phần Mi thì sao nhỉ? Nó và Trâm nhiều lần đến nhà nhưng toàn bị đuổi về. Sau mấy lần như thế, nó phát điên lên. Nó ko thể chịu đc cái cảnh tan tách của tình yêu như vậy nên nó xông vào nhà, lên phòng Mi đập cửa:

-Mi!!!!!!Mở cửa ra nhanh! Mà mà ko mở là tao phá cửa vào rồi ày một trận đó.-Nó hét um xiên lên.

-Mà về đi tao ko muốn gặp ai hết.-Mi

-Mở ra! Mở ra. Tao phá đó! Tao biết là mà mà có lí do mà. Mở nhanh lên.-Nó vẫn hét. Mi cứ nhiên ko thể cãi đc lời nó và ngoan ngoãn mở cửa. Để xem nào, phòng Mi lần trước như ổ lợn còn bây h thì...chắc chắc phải nói là tệt hơn cả cái ổ lợn để 10 năm cho 100 con lợn sống nhưng ko rửa chuồng quá. Thức ăn chất thành núi. Vô rượu thì xếp thành đống. Quần áo tứ tung mỗi chỗ một chiếc. Mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe. Nó tròn xoa mắt. Ngạc nhiên, ngạc nhiên đến đột quỵ mất. Đừng hiểu nhầm. Nó ko có ngạc nhiên vì phòng quá bừa bộn mà ngạc nhiên vì vật thể lạ trc mắt. Nó nhăn mặt:

-Trời ơi, đây là cái j?-Nó chỉ vào Mi

-Cái j là cái j?—Mi thều thào nói, miệng toàn mùi rượu. Nhìn xem, cái vật thể tóc tai bù rù như ổ quạ, người xanh xao khéo cắt ko còn giọt máu, quần áo xộc xệch , nhàu nát. Như vậy thì ai còn nhận ra Hotgirl Diễm Mi nữa.

-Mi ơi Mi, tao đến chết vì mà mà mất thôi. Mất hết cả hình tượng. Đi tắm gội nhanh rồi ra kể đầu đuôi mọi chuyện tao nghe xem.-Nó

-Kể j mà kể. Hết rồi, tao vs Minh hết rồi.- Nước mắt Mi lại rơi.

-Thôi thôi mày làm nhanh đi tao ko thích đợi lâu đâu đó.-Nó đẩy Mi vào phòng tắm rồi gọi người hầu lên dọn dẹp phòng và nấu cháo cho Mi ăn. Khoảng 30ph sau thì Mi đi ra. Chà chà trông đã khá hơn rất nhiều.

-Ăn đi.-Nó đẩy tô cháo về phía Mi rồi vắt chân đạp báo.

-Ko muốn ăn.-Mi quay đi

-Mệnh lệnh!! Nhanh đi.-Nó nhấn mạnh, mắt vẫn ko rời khỏi tờ báo. Mi ko nói j nữa, lại ngậm ngùi nghe theo. Đợi Mi ăn xong, sắc mặt đã hồng hào trở lại. Nó bỏ tờ báo xuống và tra hỏi:

-Kể đi!

-Tao và Minh hết rồi.-Mi giọng trầm xuống

-Tao nói là kể lí do.-Nó nghiêng đầu

-Tao ko thích cậu ta.-Mi quay đi tránh ánh mắt của nó

-Tao ko tin. Mày nghĩ mày lừa đc tao sao? Tao hỏi mày nhá. Nếu mày ko thích vậy sao mày phải khóc, sao phải buồn, sao phải tự hành hạ bản thân mk như vậy? Nói nhanh đi.-Nó gầm lên

-Tao...tao...-Mi bối rối

-Mày có coi tao là bạn thân ko hả? Đứa nào hứa vs tao là sẽ ko giấu tao bất cứ chuyện j ? Nhìn thẳng vào mắt tao đây và nói ra lí do thực sự đi.-Nó dịu giọng. Mi bật khóc, ôm trầm lấy nó:

-Ông trời ko thương tao. Tại sao lại để tình cảm của tao và Minh đến lúc sâu đậm mới cho tao biết cái hôn ước chết tiệt kia hả? Tao ko muốn sống, ko muốn sống nữa.

-Hôn ước? Với ai vậy? Sao tao ko pít chuyện này?

-Tao cũng vừa đc biết từ tuần trước.

-Nhưng hôn ước thì có thể hủy bỏ mà sao phải làm z để cả 2 cùng khổ.

-Tao cũng ko pít. Nhưng papa tao cương quyết lắm. Tao ko thể làm trái lời ông ấy đc.-Mi vẫn nức nở.

-Thôi nào, phần chần lén tao sẽ tìm cách giúp mày. Đừng có tự giày vò bản thân nữa ha.-Nó vỗ vai Mi an ủi. Một lúc sau, mama Mi gọi vọng lên:

-Mi ơi chuẩn bị đi chúng ta đi.

-Nó đẩy Mi ra và hỏi:

-Đi đâu vậy?

-Đi gặp mặt.-Giọng Mi vẫn buồn hiu

-Thôi mà, tao đã bảo mày vui lên mà. Ko đc buồn nữa biết ko hả? Có j thì tao sẽ giúp mày.

-Được rồi.-Mi gượng cười

-Có thể chứ. Thôi để tao trang điểm cho. Cứ vui lên, tao hứa là sẽ luôn ở bên mày Được nó an ủi, Mi vui hẳn lên. “Biết thế đã nói vs nó từ trước. Ngu quá đi, tự giày vò mình làm j. Phải tìm cách giải quyết chứ. Cố gắng lên Mi. Hãy vì Minh nhé!”

58. Chương 57: Vị Hôn Phu Của Mi

Chiếc siêu xe của Mi đỗ kịch trước cửa nhà hàng Royal Restaurant. Tại đây, Minh đã tỏ tình Mi. Chính tại đây, Mi đã ngập tràn hạnh phúc khi Minh đeo nhẫn cho cô. Còn bây h thì sao? Bây h lại tại đây, cô lại

phải đi gặp vị hôn phu mà cho chưa 1 lần gặp mặt và biết đến. Mắt cô đỏ hoe. Nghĩ về Minh, tìm Mi quận đau. Trốn ư? Có thể trốn sao? Nếu trốn thì pa cô sẽ ra sao? Nếu ko trốn thì cả cô và Minh đều phải đau. Tâm trí cô h hỗn loạn lắm.

-Vào thôi con gái. Con đứng chờ ra đây làm j hả? Con yên tâm. Mama tin chắc rằng khi nhìn thấy thằng bé, con sẽ thích ngay và quên đi người yêu cũ của con.-Mẹ Mi nói giọng rất chắc chắn.

Quên ư? Bà nghĩ Mi có thể quên Minh sao? Sự thật thì bà ko thể biết rằng tình cảm của Mi dành cho Minh sâu đậm đến mức nào. Bà ko thể biết rằng Mi có thể làm bất cứ điều j vì Minh. Mi cúi gầm mặt, cay đắng nôi gót mẹ mk vào nhà hàng.

-Chào ông bà, chào con, mọi người đợi chúng tôi lâu chưa? Xin lỗi vì đã tới hơi muộn.-Papa Mi lịch sự chào hỏi và đưa tay ra bắt với người đàn ông trung niên kia.

-Ko ko chỉ là chúng tôi nôn nóng gặp con dâu quá nên đến sớm hơn h hẹn thôi mà.-Người kia cười đưa tay ra bắt lại

-Chào con, Mi.-Người phụ nữ nhẹ nhàng mở lời vs Mi. Đến bây h Mi mới chịu ngẩng đầu lên. Nhưng tại giây phút ấy, Mi thực sự thần thờ, tim đập loạn xạ vì người con trai trc mặt. Vì sao vậy? Chẳng lẽ vị hôn phu của Mi có j đó đặc biệt? Chẳng lẽ cậu ta đẹp trai đến nỗi lam hình ảnh của Minh trong tim Mi tan biến và rung lên lần nữa? Tại sao?

Trước mặt Mi người con trai đang ngồi ghế, cúi mặt xuống bàn. Nước da trắng, mái tóc màu vàng. Trang phục ko giống vs đi gặp hôn phu tí nào: Áo sơ mi đen mở 2 cúc trong thật quyến rũ. Nước mắt Mi đã nhỏ giọt. Miệng Mi nhấp máy:

-Minh!!!!

Ảo giác? Cô đang bị ảo giác sao? Tại sao cô lại nhìn thấy Minh vào lúc này và ở đây đc chứ? Hay hình ảnh của Minh đã quá quen thuộc đến nỗi nhìn ai cô cũng ảo tưởng thành Minh?

Nghe đc giọng nói quen thuộc, Minh bật dậy ra khỏi ghế và nhìn người con gái trước mặt. Mi! Đúng là Mi rồi! Cậu ko có nghe nhầm mà.

Mi chạy đến ôm trầm lấy Minh, nghẹn ngào trong nước mắt.

-Minh ak, là anh, đúng là anh rồi. Em ko phải là Mơ. Đây là sự thật. Em xin lỗi vì đã nói dối anh. Xin lỗi vì đã nói chia tay anh. Em sợ khi anh biết em có hôn ước thì sẽ ghét bỏ em. Em xin lỗi, hãy tha lỗi cho em nhé.

-Ngốc ak, có biết em làm anh đau ko?-Minh xúc động ko kém

-Em xin lỗi! Xin lỗi anh.-Mi càng ôm chặt Minh hơn cứ như sợ Minh sẽ rời xa mk.

-Thôi ko sao rồi, đừng khóc, đừng khóc mà.-Minh 1 tay ôm Mi, 1 tay vuốt mái tóc cô. Cậu đang cực kì hạnh phúc. Cậu cũng ko ngờ hôm nay mk đi gặp vị hôn phu, càng ko ngờ vị hôn phu của mk là Mi. Cậu đang đau khổ sau lời chia tay của Mi thì mama cậu nói là đi ăn tối vs người đặc biệt nên đi theo. Bây h cậu cũng đã biết lí do Mi chia tay vs cậu.

Các bậc phụ huynh hiện tại đang há hốc mồm.

-Thếthế này là thế nào ?-Pa Mi

Bây h Mi mới buông Minh ra. 2 người mỉm cười ngồi xuống.

-Thưa pa Minh chính là người yêu của con đó.-Mi nói

-Vậy tại sao trước đó con lại từ chối?-Pa Mi càng khó hiểu hơn

-Lúc đó con đã biết vị hôn phu của mk là ai đâu.-Mi vẫn ngượng ngùng cười trên môi

-Gớm nhìn con kìa.-Mama Mi trêu

-Hjhj-Vẫn cười

-Vậy thì tốt quá rồi. Ta sẽ nói luôn vào vấn đề chính.

-Vâng ạ.-Minh Mi đồng thanh

-Hai gia đình ta đã bàn bạc vs gia đình của Duy và Trâm để tổ chức hôn lễ chung của 2 cặp vào Valentine tới.-Papa Minh

-Hả?-Mi hét lên. Minh vì thế mà lo lắng:

-Em ko muốn kết hôn vs anh sao?

-Sao lâu thế nhỉ? Em muốn mai chúng ta làm lễ cưới luôn cơ.-Mi phụng phịu

-Trời ơi con làm mọi người hết hồn. Con nôn nóng muốn làm con dâu ta z sao?-Mama Minh cười tươi.

-Vâng ạ thưa mama ck.-Mi nháy mắt

Tất cả cười lớn rồi bắt đầu một bữa ăn vui vẻ. Vậy là Minh và Mi vẫn là của nhau. Một cặp nữa lại đi đến con đường hạnh phúc.

59. Chương 58: Đám Cưới Minh-mi, Duy-trâm////////tỏ Tình Thất Bại

Valentine_Ngày cử hành hôn lễ của Minh và Mi, Duy và Trâm đã đến. Hai cô dâu xinh đẹp trong bộ váy trắng muốt hồi hộp chờ đợi trong phòng. Nó cũng đang có mặt tại đó. Cầm tay 2 con bạn, nó rơm rớm nước mắt:

-Chúng mày nỡ bỏ tao mà đi hả? Tại sao chúng mày lại từ rã hội FA của tụi mình thế? Chúng mày định bỏ Linh xinh đẹp này để theo trai ak? Chúng Mày ko giữ lời hứa vs tao nhá.

-Trời ơi, thôi đi bà ơi. Kêu khóc cũng tự sướng đc. Mày muốn tụi tao làm bà cô ở nhà ăn cơm mẹ nấu suốt đời như mày hả? Tao ko muốn ế già đâu.-Mi vỗ vai nó

-Đúng đó, tụi tao đi lấy ck chứ có phải đi chết đâu mà mày khóc kinh vậy? Mày cũng nhanh nhanh đi chứ. Ko thì một mk cô độc chết lúc nào cũng ko hay đó.-Trâm cũng hòa theo Mi

-Aaaaaa.....Bà đang trù ẻo tôi ấy hả? Ai bảo tôi ế già chứ? Chẳng qua tao ko muốn phá bỏ lời hứa năm xưa nên chưa thèm để ý ai thôi chứ người nguyện chết vì tao có chất đầy sang cả nước Nga cũng chưa hết đâu.-Nó đứng dậy hét nguyên một tràng.

-Uầy tự sướng ghê chưa?-Mi chấp chấp tay

-Trong này có lọt gió đâu mà mày chém ác thế?-Trâm

-Chúng mày lại hòa nhau ăn hiếp tao hả? Sax, giận tụi bây luôn.-Nó phụng phịu, khoanh tay trc ngực

-Ko pít ai phải giận ai đâu Trâm nhỉ? Mày trang điểm đẹp thế kia ai còn nhận ra tụi tao là cô dâu đây.

-Tao biết tao đẹp mà.-Nó vuốt vuốt má :-Cho chúng mày đỡ lấy chồng luôn.

-Thôi đi mấy cô nương. Đến h chúng ta phải đi rồi đó.-2 cặp phụ huynh vào rước cô dâu ra lễ đường. Hôn lễ kết thúc trong niềm vui của tất cả các vị khách quan đến chúc phúc cho cặp vk ck trẻ.

Trong một căn hộ với cách bày trí khá đơn giản, Phong đang đi đi lại lại

-Mày thôi đi, tao chóng mặt quá rồi đấy.-Khánh than vãn

-Tao phải làm j đây hả? Ông bà nhà tao biết tao trốn sang đây rồi, bắt tao về giải quyết việc công ti kia.-Phong vẫn tiếp tục hành động

-Họ bắt thì mày về, sao mà phải căng dữ z?-Khánh

-Mày hâm ak? Tao còn chưa kịp tỏ tình với em gái mày mà. Mày khuyên tao j đi chứ, ở đây mà than vãn phán xét quyết định này nọ.-Phong gắt

-Thì tỏ tình đi. Một mày quá. Hôm nay chẳng phải Valentine sao. Làm ngày quốc tế tình nhân thành kỉ niệm ngày tỏ tình luôn.-Khánh nói mà mặt tỉnh bơ. Phong ngồi xuống ghế. “Thôi được rồi. Liều một phen vậy. Không được thì đành chúc cho Việt Anh may mắn.” Phong nhanh nhẹn sửa sang lại mk rồi đi mua bó hoa cùng chiếc nhẫn cậu đã chuẩn bị từ lâu và phóng xe đến biệt thự ngoại thành. Đứng trước cổng biệt thự, lòng Phong như đang ở trên đồng lửa, hồi hộp là điều ko thể thiếu. Cậu bấm chuông, nó nhanh chóng chạy ra mở cửa.

-Phong ak, vào nhà chơi.-Nó cười tươi

-Ko, Linh ơi, Phong có chuyện muốn nói.-Phong vừa nói vừa quỳ xuống trước mặt nó.

-Phong thích Linh. Làm bạn gái Phong nha.

Nó ngơ ngác. Thực sự thì nó chỉ coi Phong là 1 người bạn, rất rất thân chứ chưa từng nghĩ phải rơi vào hoàn cảnh này. Thôi đành nói ra đúng lòng mk, đau khổ trước còn hơn về sau cả 2 cùng dần vật.

-Phong ak, cậu đứng dậy đi. Linh xin lỗi nhưng Linh ko thể. Đối vs Linh Phong chỉ là một người bạn thân và quan trọng. Đừng làm nó đi theo chiều hướng xấu.-Nó từ từ đỡ Phong lên và chủ động ôm lấy cậu, giọng nói dịu dàng nhưng cương quyết. Phong cũng đã đoán trước dc tình huống này và chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng sao tim vẫn đau đến vậy. Cậu gượng cười:

-Ko sao. Chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt chứ?

-Đúng vậy, Bạn tốt mãi mãi. Linh mong Phong sẽ tìm dc người tốt hơn Linh.-Nó

-Trên thế giới này chẳng ai bằng dc Linh cả.-Phong cười buồn gỡ tay nó ra:-Ngày mai mình sẽ về Anh quốc. Nó lấp bắp:-Về anh ư? Tại sao vậy? Tại Linh phải ko?

-Ko phải đâu. Chỉ là do công việc đột suất của công ti thôi.-Phong vội chữa

-Linh sẽ rất buồn nếu ko có Phong ở đây đó. Sẽ ko còn người bạn thân để an ủi Linh mỗi khi Linh buồn. Phong ở đây với Linh nha.-Mắt nó rưng rưng

-Đó là điều bắt buộc chứ Phong cũng ko có muốn. Linh đừng như vậy nếu ko Phong sẽ ko nỡ ra đi.-Phong cố tránh ánh mắt nó.

-Thôi nào Linh, vào nhà đi, mình có chuyện muốn nói với Việt Anh.

-Ukm đi thôi.-Nó dẫn Phong vào trong.

Trong phòng khách bây h chỉ có 2 người con trai, nó đã bị tổng ra chỗ khác.

-Tổ thất bại rồi.-Giọng Phong rất bất lực

-Thật sao? Cậu nói rồi hả?-Hắn ngạc nhiên rồi hạ giọng:-Nhưng ít ra cậu cũng dám nói. Còn mk thì....Haizzzzzz...

-Ko sao, dù j thì cũng chúc cậu may mắn. Đừng để cho Linh lọt vào tay ai khác, mk tin mỗi ở cậu thôi đó.

-Đc, tớ hứa sẽ bảo vệ Linh.-Hắn nói chắc nịch rồi cả 2 đều trầm lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, t/g ko thể biết dc.

60. Chương 59: Quyết Định Đi Dự Sinh Nhật Lâm Nhã

Sáng hôm sau tụi nó đã làm cho sân bay Nội Bài tắc nghẽn giao thông trầm trọng, quá tải về lượng người. Tụi nó là tâm điểm chú ý của mọi ánh nhìn và đối tượng của máy ảnh, máy quay. Không ít người phải nhập viện do mất máu hay ngất xỉu.

-Tụi mày bỏ t thật ak? Hứ. Cái lũ bỏ bn theo trai.-Nó ôm lấy Mi và Trâm

-Tụi này đi có 2 tuần thôi mà làm j dữ.-Trâm vỗ lưng nó

-Để tao đi học một mk để đi Hawaii nghỉ mát. Tao sẽ nhớ tụi mày lắm ớ-Nó vẫn nhè nhẹo

-Thui mà, tụi t cũng rất nhớ mày.-Mi gỡ tay nó ra. Nó chuyển qua Phong, mặt cún con nhất có thể:

-Phong đổi ý rồi đúng ko? Phong sẽ ở đây vs Linh và ko bỏ Linh như 2 con bn đáng ghét kia chứ?

Phong bối rối:

-Thôi mà Linh. Đây là bắt buộc chứ Phong đâu có muốn. Phong sẽ nhớ Linh lắm đấy.

Nó lại chuyển đổi tượng:

-Anh hai! Hai cũng sang Anh Lun hả?

-Ở nhà ngoan nha. Hai sẽ về thăm sau.-Khánh vuốt tóc nó.

-Thôi Linh ơi, sắp đến h học rồi.-Hấn nhắc

-Tạm biệt mọi người.-Nó vẫy tay rồi đi theo hấn đến trường nhưng tâm trạng ko đc tốt. Mọi người lắc đầu rồi cùng nhau lên máy bay.

Nó bước vào lớp vs tâm trạng nào nề. Hấn cố gắng đi cạnh nó để an ủi.

-Thôi đc rồi, em ổn. Anh ko cần nói nữa đâu.-Nó nhàn nhạt nói và mỉm cười trấn an hấn.

Đúng lúc đó thì Lâm Nhã chạy ra ôm lấy tay hấn:

-Chào anh. Ủa 2 người đi chung hả?

Hấn hất tay Lâm Nhã ra và mở miệng:

-Tất nhiên là vậy. Chúng tôi luôn đi cùng nhau mà đúng ko vk?-CỪng vs lời nói thì hấn quàng tay qua vai nó. nó ko nói j chỉ ngườm hấn rồi bỏ đi. Hấn chạy theo:

-Vk, vk, vk ơi, đợi ck với.

Lâm Nhã nghe mà nổ đom đóm mắt. Nhỏ nghiêng răng ken két.

-Thì ra là tại cô nên anh ấy ko để ý đến tôi. Hừ, định làm kì đà cản mũi hả? Con lâu nhá. Hãy đợi đấy. Tôi sẽ đấu vs cô đến cùng.

Giờ học đến, cô Lan bước vào.

-Chúng em chào cô ạ!-Cả lớp đứng dậy và đồng thanh.

-Thôi, các em ngồi xuống. Cô có chuyện muốn nói.-Cô Lan vẫy tay.

-Vâng.-Cả lớp rầm rập nghe theo.

-3 ngày nữa là đến sinh nhật Lâm Nhã nhà cô. Bạn ấy muốn mời cả lớp qua biệt thự nhà cô để dự. Ở đó tuy ko rộng lắm nhưng rất nhiều hoa nên rất đẹp. Các em đồng ý chứ?

Những tiếng xôn xao nổi lên.

-Em ko đi đâu. Vốn dĩ thì em đã ko hề thích bạn ấy.-Hs 1 thẳng thắn từ chối

-Em cũng vậy. Em ko muốn lây bệnh nhớt nhẹo, khoe khoang của bn Lâm Nhã.-Hs 2 cũng ko kém

-Em ko chê biệt thự nhà cô xấu nhưng có đẹp đến mấy đi chẳng nữa thì em cũng ko đến đó để dự sn Lâm Nhã đâu.-Hs 3

-Em cũng vậy, em cũng vậy.-lần lượt thì cả lớp đều từ chối. Sự thật phũ phàng là chẳng ai thích ‘mớ mùng toi’ kia cả. Lâm Nhã tức tím mặt, lửa và khói bốc tứ tung. Nhỏ nhìn cô Lan vs ánh mắt “Nhất định phải đc”. Cô Lan lắc đầu nói tiếp:

-Các em có thể đi vì cô chứ?

-Nếu vì cô thì em sẽ đi.-Nó nhàn nhàn mở miệng (Shock, lần đầu tiên thấy chị này nghe cô giáo nói)
Cả lớp nhìn nhau rồi đồng thanh:-Nếu công chúa đi thì tụi em cũng đi.
Lâm Nhã gật đầu mãn nguyện, trên môi nở nụ cười nham hiểm “Sắp có trò vui rồi đó”

61. Chương 60: Mua Sắm

-Haizzzzz....-Mới sáng ra mà chưa j đã nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt của nó. Nó nhăn nhó than vãn:
-Hôm nay đc nghỉ mà ko có lũ kia, chán quá điiiiiiiiiiiiii !!!!!
-Có anh đây chốc.-Hắn từ đâu nhảy ra
-Chơi vs anh chán lắm. Anh lại rủ em xem phim ma như lần trước chắc em chót quá.-Nó xua xua tay
-Ko có nha. CHẳng phải tối nay đi dự tiệc Lâm Nhã sao? Hay hôm nay chúng ta đi mua sắm đi.-Hắn rủ rê
-Đi thì đi. Biết làm j bây h.-Nó chán nản đồng ý.
*Tại trung tâm thương mại Garden:
-Đi ăn trước đi-Hắn
-Uk, bụng em đang biểu tình rùi nè.-Nó mỉm cười lấy tay xoa bụng.
Chọn 1 góc bàn khuất của nhà ăn, nó xem thực đơn nhưng lắc đầu. Hắn hỏi:
-Ko ngon sao? Ko hợp khẩu vị của em ak?
-Ko phải vậy. Tại ít đồ ăn quá.-Nó thản nhiên. Hắn há hốc, hàm sắp sửa rớt xuống chân.
-Hả chắc trêu.-Hắn đổ mồ hôi hột. Nó nhanh chóng gọi món:
-Mang tất cả các món trong thực đơn ra đây.
-DẠ?-Nữ phục vụ ngơ ngác, còn tưởng mk nghe nhầm. Cô hỏi lại:
-Tiểu thư định tổ chức tiệc ở đây sao ạ?
-Nó thì cô cứ làm theo đi, mệt người quá ak.-Nó phát tay.
-Vâng ạ.-nữ phục vụ cúi chào.
Chỉ 5 ph sau, tất cả các món ăn đã đc bày ra trc mắt, trải kín 2 cái bàn. Trong 15ph nữa thì 2 cái bàn đã trống trơn, còn lại toàn bát và đĩa.
-Em.....Em.....Có phải....người.....k o vậy????-Hắn chỉ tay lấp bắp
-Trả người thì j?-Nó vừa lau miệng vừa nói
-Heo!-Hắn tự nhiên bật ra rồi lấy tay bịt miệng mk.
-Heo cái đầu anh, thanh toán nhanh đi.-Nó đứng dậy vào đảo bước. Hắn cũng nhanh chóng quẹt thẻ rồi đuổi theo nó.
-Đi mua quần áo đi. Anh chọn cho em nha.-Hắn
-Em nhiều quần áo lắm rồi. Ko thấy chật đầy tủ rồi sao?-Nó lắc đầu
-Nhưng anh thấy ít màu quá. Chỉ có mỗi đến trắng, tím là chủ yếu vs 1 cái màu hồng, 1 cái màu xanh hết. Anh muốn anh mặc màu đỏ cơ.-Hắn vừa nói gót nó vừa liên mồm
-Sao em phải làm theo ý muốn của anh?-Nó bỗng dừng dừng lại và quay đầu. Và thế là “Bụp” hắn đâm sầm vào nó
-Ui da.-nó xoa xoa đầu

-Anh xin lỗi. Thôi mà. Đi đi nha. Đẳng nào thì về cũng có làm j đâu. Đi đi mà.-Hắn vẫn tiếp tục ca thán

-Oke oke. Nhải nhải điếc tai quá.-Nó cuối cùng vẫn phải chiều theo ý hắn.

*Trong cửa hàng thời trang mang tên Style.

Hắn đi lòng vòng quanh quầy quần áo, váy vóc của nữ rồi cũng tìm ra đc 5 bộ hợp nhất vs nó. (Theo ý nghĩ của hắn)

-Tèn tén ten. Thử đi này. Em mặc mấy bộ này chắc đẹp lắm ó.-Hắn nhe nhẻn

-Gi đây trời?-Nó trố mắt

Sau đây t/g sẽ tả sơ qua về 5 bộ mà hắn chọn

-Bộ thứ nhất màu đỏ chói là váy cúp ngực ngắn đến đùi cực nóng bỏng

-Bộ thứ hai cũng màu đỏ nhưng là váy lệch vai, chiều dài ko hơn cái kia là mấy. Trông vô cùng sexy

-Bộ thứ ba là váy xanh da trời có 2 dây mỏng manh, nhìn rất giống váy ngủ

-Bộ thứ tư là áo sát nách cam và quần đùi bò

-Bộ thứ 5 là chiếc áo ba lỗ trắng và chiếc váy xòe gần đến đầu gối mà đen.

Hắn nhìn nó vậy thì gãi đầu:

-Ko đẹp hả?

-Em ko thích . Đây ko phải phong cách của em trừ bộ này.-Nó cầm bộ thứ 5 và đi thử

-Biết ngay là em sẽ chọn bộ đó mà, biết thế ko mang bộ đó ra cho xong. Mấy bộ này đẹp hơn nhiều chóc.-Hắn lăm bắm rồi nhìn mấy bộ đồ trên tay mk tiếc rẻ.

-Xong ời nè. Thấy sao?-Nó mặc bộ đồ mới đi ra

-Nếu em mặc mấy bộ này thì sẽ đẹp hơn rất nhiều.-hắn nói giọng chắc nịch

-Nhìn mấy bộ này mà thấy gớm. Anh thích thì tự đi mà mặc hen.-Nó nói rồi đi chọn thêm 1 chiếc áo khoác bò lửng phong cách cùng đôi boot đen cao gót dài lên tận gối. Đây cũng sẽ là bộ đồ nó mặc đến dự sinh nhật Lâm Nhã.

62. Chương 61: Buổi Tiệc Và Hãm Hại

Buổi tối, sau khi đã trang điểm xong, nó và hắn cùng nhau lái chiếc xe Lamboghini đến biệt thự nhà Lâm Nhã theo địa chỉ cô Lan đưa.

-Xin chào!-Nó vẫy tay vs các thành viên trong lớp và mỉm cười

-Chào công chúa.-Chúng bạn cười tươi đáp lại nó

-Woo! Hôm nay nhìn công chúa xinh ghê luôn đó.-Ngân vừa vuốt vuốt mái tóc hung đỏ đã đc tết thác nước của nó vừa khen.

-Ý bạn là mọi hôm công chúa không xinh sao?-Hắn vừa cất xe đi vào cũng nhập hội.

-A, hoàng tử. Sao 2 người lúc nào cũng đẹp đôi hết vậy, lại còn kè kè bên nhau nữa chứ. Trời ơi gato quá đi.-Lam trên

-Làm j có chứ.-Nó xua xua tay cười hì hì.

Một luồng khí lạnh từ xa bay đến . Khung cảnh vui vẻ nói chuyện của bọn nó đã đc thu vào tầm mắt của Lâm Nhã. Nhỏ nắm chặt tay nghĩ “Cô cứ vui vẻ nốt những giây phút cuối đời đi. Vì chỉ ít h nữa thôi tôi sẽ cho cô trâu trời Khánh Linh ạ.” Nhỏ nhếch mép rồi quay 180 độ, miệng cười toe toét chạy ra chỗ hắn, tay ôm lấy cổ hắn ngọt sớt nói:

-Hoàng tử của em, anh đến rồi ak?

Hắn vẫn chưa định chính lại việc j đang xảy ra còn nó thì bực bội thấy rõ

-Của em? Ảo tưởng!-Nó nói giọng lạnh rồi bỏ đi. Theo sau nó là nhóm nữ bắt nã. Ai cũng liếc nhìn nhỏ rồi phán 1 câu ngắn gọn mà xúc tích:

-Mơ tưởng hảo huyền.

Sau khi đã tiêu hóa đc cả hành động lẫn lời nói của Lâm Nhã thì hắn gỡ tay nhỏ ra:

-Cô bị sao vậy? Tôi nói cho cô biết, cô nghe cho rõ đây: Tôi! Trần Nguyễn Việt Anh này là của riêng, thuộc quyền sở hữu của đúng 2 người . 1. mẹ tôi. 2. Nguyễn Hoàng Khánh Linh. Sẽ không bao h có người thứ ba. Từ h đừng có làm j lỗ trc mặt tôi nếu ko đừng trách tôi ko nương tay với con gái!-Hắn hừ lạnh rồi bỏ đi tìm nó. Nhỏ ta ko khóc, ngược lại còn cười khuấy. “Cứ thử xem. Bây h có nó thì thế nhưng khi nó chết rồi thì em đây, Lâm Nhã này sẽ thay thế. Dù gì thì anh vẫn sẽ là của em, không sớm thì muộn”

Nó chán nản dựa người vào tường, tay cầm đĩa điểm tâm, mặt vẫn rất bình thản nhưng trong lòng thì rạo rức “Việt Anh đang ghét! Việt Anh ngu ngốc! Nhỏ ta ôm mà ko đẩy ra cứ đứng đờ ra đẩy như con bò á! Định làm người ta tức chết sao hả ????????”

Bất chợt Lâm Nhã đi đến trc mặt nó và chìa li rượu ra tỏ ý mời. Nó cũng lịch sự nhận lấy. Lâm Nhã mỉm cười, mở miệng nói:

-Bạn uống đi, rượu ngon lắm đấy.

Nó cảm ơn rồi nhấp một hớp vào miệng. Lâm Nhã sau khi xác nhận nó đã uống hết thì nhếch mép đi ra chỗ khác. Ít phút sau, nó có cảm giác choáng váng, tay chân bủn rủn, mắt tối sầm lại. Nó cố gắng lê xác vào nhà vệ sinh. Xả nước ra và hắt lên mặt nhưng dường như ko có tác dụng. Nó từ từ ngã xuống sàn. Vì tiệc vẫn đang diễn ra nên hầu như mọi người ko ai ra khỏi phòng tiệc. Lâm Nhã khoái chí bước ra theo sau á là 2 tên vệ sĩ cao to vs một cây đèn từ trên xuống dưới. Nhỏ phát tay:

-Lối đi!

Vừa rút lời, 2 tên kia nhanh chóng làm theo. Nhỏ đưa nó đến phòng đông lạnh. Nhiệt độ trong phòng lúc này là 28 độ. Để nó ngồi dựa vào tường, nhỏ đứng trc mặt nó, hai tay khoanh trc ngực, khinh khỉnh nói:

-Tao cũng định ày tỉnh dậy để cho biết sự nhục nhã là j. Nhưng nghĩ lại tao lại thấy thương cho đứa mồ côi cha như mày nên đành để mày từ từ chết mà ko biết gì cả. Nhẹ nhàng quá cho cái đồ con gái lẳng lơ giết ck người khác đúng ko? Mày đừng trách ao ác mà hãy trách mày ngu khi động vào Lâm Nhã này. Việt Anh là của tao. Bây h và mãi mãi. Sẽ ko có bất cứ j thay đổi đc. Nhưng điều ấy chỉ xảy ra khi trên thế gian này không có mày. Haaaaa.....-Nhỏ cười lớn để kết thúc cuộc độc thoại vs nó. Nhỏ ra khỏi phòng và ra lệnh cho vệ sĩ:

-Hạ nhiệt -10 độ và khóa cửa lại. Ko đc để cho bất kì ai đặt chân đến đây nghe chưa?

Lâm Nhã nhàn nhạ đi về phía phòng tiệc, trong lòng sung sướng. Còn nó, một mk trong phòng đông lạnh vs mức nhiệt là -10 độ. Liệu còn có thể sống sót? Tử thần đã cách nó ko xa.

Trong phòng tiệc, hắn vẫn đang cố gắng mở to mắt để tìm nó vì có quá nhiều khách mà lại ko bật đèn sáng, chỉ có mấy tia sáng ít ỏi phía sân khấu như những tia sống của nó...

63. Chương 62: Âm Mưu Bại Lộ

Lâm Nhã bước vào phòng tiệc thấy hắn đang tìm nó. Nhỏ liền lôi hắn lại , giả bộ ngây thơ hỏi:

-Anh đang tìm j ak?

-Ak.....ừm.....ko.-Hắn trả lời nhưng mắt vẫn đảo tứ tung

-Ak anh này, lúc nãy Khánh Linh bảo một nên về trc rồi.-Lâm Nhã nói dối ko chớp mắt

-Hả ? Cô ấy có s ko? Cô ấy ko khỏe ak? Vậy thôi xin phép tôi về trc.-Hắn đang định lao luôn về nhưng Lâm Nhã nắm tay hắn níu lại:

-Linh bảo cô ấy muốn ở một mk. Anh đừng có về làm phiền cô ấy ko cô ấy sẽ giận anh.

-Thật sao?-Hắn khựng lại

-Dạ thật chứ ạ.-Lâm Nhã gật đầu lia lịa.

-Thôi đc rồi, bây h tôi ra đây nói chuyện vs mọi người, cô bỏ tay tôi ra đc rồi đây.

-Dạ, tạm biệt anh.-Lâm Nhã vẫy tay rồi cũng bỏ đi, trên môi nở nụ cười xảo quyệt. Lâm Nhã đi đến chỗ nhóm bạn trong lớp để chào hỏi nhưng dường như ko ai để ý cho đến khi:

-Lâm Nhã này, từ nãy đến h bn thấy công chúa của tụi mk đâu ko?-Ngân

-Công chúa j chứ? Nó chết lâu rồi.-Lâm Nhã bực mk nên buột miệng nói ra

-Bạn nói cái j cơ?-Cả đám đưa ánh mắt khó hiểu về phía nhỏ

-Ak ko có j. Mk giỡn thôi mà.-Lâm Nhã xua tay nở nụ cười thánh thiện rồi đi về phía sân khấu bỏ lại các bn vs những ánh mắt nhìn nhau đầy ẩn ý. “Ko biết cô ta đã dở trò j” Đó là suy nghĩ của tất cả mọi người

-Đã đến lúc phần nghi lễ của buổi tiệc bắt đầu mời mọi người cùng chú ý lên sân khấu.-Tiếng nói dịu dàng của cô giáo Lan vang lên

-Và bây h xin mời nhân vật chính của buổi tiệc. Con gái của tôi Lâm Nhã.-Cô Lan vừa dứt lời thì nhỏ bc lên. Bộ váy vừa ngắn vừa thiếu vải trầm trọng của nhỏ làm mọi người xôn xao bàn tán. Nhỏ nhận đc vô số gạch xây nhà. Giọng nói của nhỏ truyền qua microo vẫn là cái giọng mừng tơi ấy:

-Tiểu Nhã xin chào mọi người. Hôm nay là sinh nhật trong 19t của Tiểu Nhã. CẢM ơn mọi người đã đến dự.-Nhỏ cúi chào rồi cũng bỏ xuống. Cô Lan nhìn đứa con gái hư hỏng của mk như vậy thì hối hận vì đã quá chiều chuộng nhỏ. Cô chỉ ước Lâm Nhã bằng đc 1 phần 10 của nó là cô đã mãn nguyện lắm rồi. Nuốt nước mắt của người mẹ vào trong, cô nói tiếp:

-Sau đây mời mọi người nhìn lên màn hình lớn để theo dõi những bức ảnh, những khoảnh khắc đẹp từ bé đến h của Lâm Nhã. Chúc mọi người buổi tối vui vẻ.

Vỗ Tay

Mọi người, tất cả đều chăm chú vào chiếc màn hình lớn. Đèn trong phòng bắt đầu tắt dần rồi tối om. Màn hình lăm lăm đã bật lên. Mọi người tròn xoe mắt. Cảnh tượng j đây chứ? Đây là những bức ảnh đẹp sao? Đây là những khoảnh khắc hay ho của nhỏ sao? Thật nực cười. Trong màn hình lớn là tất cả những âm mưu Lâm Nhã bày ra để hại nó. Từ việc cho thuốc vào ly rượu đến mời nó uống, từ việc nhìn nó ngất xuống đến việc cho người lồi nó đi và ném vào phòng đông lạnh. Đoạn phim đó vẫn tiếp tục chạy.

“Tao cũng định ày tỉnh dậy để biết sự nhục nhã là như thế nào nhưng nghĩ lại tao thấy thương cho đứa mồ côi cha như mày nên đành để mày từ từ chết mà ko biết j cả...” Những lời nói cay độc thốt ra từ miệng nhỏ vẫn vang lên đều đều. Đoạn phim kết thúc, đèn phòng bật sáng, mọi người đổ dồn ánh mắt cay nghiệt, trách móc về phía nhỏ. Nhỏ cúi gằm mặt, miệng lắp bắp:

-Tôi....tôi.....tôi.....ko thể nào.....ko thể nào.....

Trong lúc Lâm Nhã đang hoảng loạn, mọi người đang im lặng thì hắn lại chết điếng, trái tim ê buốt. Khác vs mọi người, hắn đang đau khổ, lo lắng và sợ sệt. Nó h này ra sao rồi chứ? Ở trong phòng đông lạnh đã 2 tiếng trôi qua. Chẳng lẽ nó đã rời bỏ hắn về thế giới khác? Chẳng lẽ hắn đã mất nó? Hắn phải làm j đây, làm j khi nó đang nguy hiểm?

64. Chương 63: Kết Thúc Buổi Tiệc Bất Ngờ

Không gian đang trĩu nặng thì bỗng có tiếng giày cao gót lướt trên sàn nhà. “Cộc.....cộc.....cộc” Sau đó là tiếng nói nhẹ như bắc, trả lời cho câu hỏi của Lâm Nhã:

-Chẳng có j là ko thể cả.

Tất cả đều hướng mắt về nơi phát ra tiếng nói đó. Lâm Nhã như muốn rút mắt ra ngoài:

-Kh.....ánh.....L.....inh.....

-Chính xác! Là tôi đây.-Nó mỉm cười đưa tay ra chào

-SAo...sao có thể? Cô.....cô đã.....-Nhỏ ta vẫn chưa lấy lại đc bình tĩnh

-Cô định nói là tôi đã chết rồi đúng ko? Nhưng sự thật thì ngỡ ngàng và phũ phàng. Cô nghĩ tôi ko biết kế hoạch của cô sao? Cô nghĩ tôi ko nhận ra thứ thuốc mê trong rượu của cô? Cô nghĩ một chút thuốc mê đó có thể làm khó đc tôi? Cô nghĩ căn phòng đông lạnh đó có thể làm tôi chết sao? Ak mà nhắc đến phòng đông lạnh mới nhớ. Thiệt bị làm lạnh và cửa phòng đã đc vinh hạnh vì tôi làm cho tan tác và cho người mang đến nhà máy phế thải rồi. Cả 2 tên vệ sĩ cao to đen hôi của cô nữa. Tôi thật sự xin lỗi vì đã gây ra những thiệt hại trên. Nhưng ko sao tôi có thể đền cho cô gấp đôi đc chứ? Tha cho tôi nhé, bn Lâm Nhã.-Nó nói hết sức nhẹ nhàng nhưng sốt thương vs Lâm Nhã là rất lớn. Nhỏ ko tin vào mắt mk cũng ko tin vào những gì mk nghe đc. Miệng nhỏ một lần nữa lại nói ko ra lời:

-Nhưng.....tại.....tại.....sao.....tại sao cô lại có đoạn băng đó?

Nó cười khuấy, chìa tay ra trc mặt Lâm Nhã. Trên tay nó lúc này là một chiếc camera hình con nhện nó lại nói:

-Xin trân trọng giới thiệu vs cô sản phẩm mới đc tung ra thị trường_Camera nhện. Nó có thể di chuyển theo ý muốn của người điều khiển và ghi âm lại những âm thanh phát ra. Tôi chỉ nói ngắn gọn vậy thôi còn thông tin chi tiết hơn nữa mời cô liên hệ vs bác Google nhé!-Nó nháy mắt

Hắn từ lúc nó xuất hiện đến h thì ko nói đc lời nào, lòng vui sướng và hạnh phúc. “Đúng là trời ko phụ lòng người đẹp trai như mk mà” Đó là suy nghĩ của hắn từ nãy đến h. Hắn sau khi thoát ra khỏi dòng suy nghĩ vừa tự sướng vừa tự kỉ kia thì nhảy cẫng lên chạy ra ôm trầm lấy nó:

-Anh biết là em sẽ ko sao mà! Hi hi.

-Bỏ ra, bỏ ra nhanh lên. Lố quá rồi đấy.-Nó đỏ mặt gỡ tay hắn ra. Lâm Nhã bắt chợt quỳ xuống trc mặt nó, nước mắt nhỏ đã rơi ra, nước mắt của sự hối hận:

-Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi cô. Cầu xin cô hãy tha lỗi cho tôi. Tôi hứa sẽ thay đổi bản thân. Tôi lấy cả mạng sống của mk để đảm bảo. Xin cô hay chấp nhận.

Nó nhìn Lâm Nhã, nhàn nhàn mở miệng:

-Tôi ko có lỗi cho cô xin. Thực ra thì tôi ko có giận cô. Con người là vậy, luôn ích kỉ vì tình yêu. Tôi chỉ muốn làm cô nhận ra điều đó thôi.

Lâm Nhã hạnh phúc khi nghe những lời nói của nó. Nhỏ reo lên:

-Cảm ơn cô. Tôi nhất định sẽ sửa đổi. Tôi sẽ sang Nga vs ba tôi. Chúc cô và Việt Anh hạnh phúc. Tôi biết rằng tôi ko thể thắng đc cô.-Nhỏ ôm nó một cái, một cái ôm giãng hòa để xóa đi sự mù quáng của tình yêu. Tiệc tàn trong sự cảm động của mọi người. Mỗi người hôm đó đã nhận đc k một bài học quý giá.....

65. Chương 64: Hưởng Tuần Trăng Mặt Trở Về

6h sáng tại biệt thự ngoại thành:

-Oáp...-Nó lười nhác mở mắt, miệng ngáp ngán ngán dài, ko phải vì ánh á ngs mặt trời chiếu vào mắt thì còn lâu nó mới dậy. Nó khều khều tay sang bên hắn:

-Mấy h rồi? Oáp....-Lại ngáp nữa. Hắn lấy tay sơ lên cái kệ ở đầu giường, lò mò mở điện thoại và trả lời:

-6h.

-Mới có 6h thôi ak?-Nó định chồm chần ngủ tiếp thì: -Ơ? Hả? 6h rồi á? Thôi chết rồi Việt Anh ơi là Việt Anh. 4 bọn kia hạ cánh đc 2 tiếng rồi đó. Chúng nó bảo em và anh đi đón cơ mà. Dậy nhanh dậy nhanh.-Nó bật dậy luống cuống lôi hần dậy theo. Cả 2 làm vsen trong 5ph ngắn ngủi rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống nhà lấy xe đi đón 2 cặp vck mới cưới. nhưng vừa đi hết bậc thang cuối cùng thì cả 2 dừng lại. Đứng hình quay qua nhìn nhau rồi cười trừ. Trước mặt nó và hần là 4 sinh vật quần áo xộc xệch, tóc tai bù rù, mặt đầng đầng sát khí. Nó và hần lại nhìn nhau lần nữa rồi:

-1...2...3 chạy.-Vừa dứt lời của nó thì cả 2 chạy thẳng lên phòng, khóa trái cửa lại. Mi, Minh, Trâm, Duy đuổi theo

- Chúng mày gán quá nhỉ? Có ngon mở cửa ra cho taooooooooo.....-Mi vừa đập cửa vừa hét

-Sướng quá ha, bảo 4h đi đón mà ngủ tới tận bây h mới dậy là sao hả?????-Minh rít lên từng chữ một

-Mẹ cha nhà chúng mày, để vck tao đứng ngoài đường 2 tiếng đồng hồ. Tụi fan nhìn thấy rồi chen lấn làm tụi tao thành ra thế này đây. Chúng mày có tin tao đập cửa vào cho chúng mày một trận ko hả?-Cả bọn ở ngoài cửa ra sức la hét um xiên, tay chân làm việc ko ngừng nghỉ, vậy mà bên trong thì.....nó ngồi vắt vẻo trên cái ghế xoay đọc truyện tranh, còn hần thì nằm trên giường cuối chần ngủ ngon lành. Rồi đột nhiên “Rầm” một cái. Cuộc phá cửa của Mi, Minh< duy,=“” trâm=“” đã=“” thành=“” công.=“” cả=“” 4=“” xông=“” vào=“” rít=“”>

-Chúng mày chết chắc.

Nó và hần bắt dậy chạy biến, cả 4 lại đc dịp tập luyện sức khỏe. Chon đến khi:

-Th.....ô.....i.....T.....ao.....mệt!!!!-Mi dừng lại thở dốc. Nó vẫn cười toe toét:

-Thôi thiếc j? Thôi để tụi mày kill chết tụi t ak?

-Đúng đó.-Hần cũng phụ họa

-T.....ao.....hết.....ch.....ịu.....nổi.....rồi!-Minh, duy, trâm cũng ngồi bệt xuống đất, hít lấy hít để.

-Xong nhé! Bọn tao đã thắng. Vì vậy cấm tụi bây trả thù nữa ha.-Hần khoái chí vỗ tay đom đốp, nhìn bọn bạn rồi một chỗ thở hổn hển (Bạn thân là thế đấy.)

-Thôi thôi, bọn tao nấu cơm. Chúng mày đi tắm đi, ăn xong còn đi học nữa.-Nó xua tay rồi lôi hần vào bếp.

*Trong bữa ăn:

-Mi, Mi há miệng ông xã đút cho nè. A.....âm.-Minh gấp miếng thịt bỏ vào miệng Mi rồi cười nhìn hần về ta đây

-Ck ak, ăn nhieu vào nè.-Trâm cũng gấp vào bát cho Duy

-Vk ak, miệng vk dính nước sốt kia để ck lâu co ha.-Duy lấy khăn chấm chấm lâu miệng cho Trâm rồi “chụt”, cậu nhanh nhẹn hôn Trâm một cái, cả 2 nhìn nhau rồi mỉm cười.

-Ông xã ak. món này ngon lắm anh ăn thử đi. Hay để em đút cho nhé. Ông xã mở miệng ra nào. A.....âm.-Mi cũng dịu dàng đút cho Minh. Cả 4 đưa quan tâm nhau rồi vk vk ck ck ox vs chả bx. Đây là sự trả thù gián tiếp. Làm ấy cái bọn FA kia phải gato. Nó rùng mk một cái rồi nói:

-Trộ ời sến!

Hần gật gật đầu đồng tình:

-Gai ốc ở đâu mà nổi khắp người thế này ko biết.

-Người ta nói cấm có sai. Những thánh FA mới hủu bọn yêu nhau nó sến đến mức nó nhĩ.-Nó buông ra 1 câu hết sức chân lí

-Không phải GATO. Hứ!!!!-4 con hén đồng thanh dễ sợ

-Ai thèm gato. Lều.-Nó lè lưỡi rồi nói tiếp:

-Quà tao đâu?

-Quà j mà quà. Mà y ko đi đón tao tao còn chưa sử nữa là đòi quà.-Mi gắt

-Làm j mà căng. Cẩn thận ko đứt dây thần kinh h.-Nó bĩu môi rồi làm mặt cún con:-Thế ko có quà thiệt hả???

-Thiệt đó bà nội.-Trâm

-Tui ko tin. Có quà mà đúng ko? Đúng ko?-Nó hết lay tay Mi lại lay tay Trâm, mặt kute kinh khủng khiếp. Mi và Trâm đành chịu thua nó:

-Để tao đi lấy cho xem.-Mi ra vali vách 10 túi xách lỉnh nhỏ vào và nói:

-Của mày đó.

-Hả???? Nhiều dữ. CẢM ơn 2 bà nha. Yêu 2 bà nhất.-Nó thốt lên rồi chạy ra xem quà

-Để tao kể cho.-Trâm:-Bọn tao mau ày nhiều thứ lắm nhá. Nào là váy này mx này giày này khăn này,... Nhưng mấy cái đấy ko quan trọng. Đặc biệt nhất mà bọn tao tặng mày còn nằm ở trong kia. Vì biết mày có tâm hồn ăn uống ngang heo, ak ko hơn heo nên sẽ có mực khô, mực tươi, cá chỉ, sữa,... tha hồ ăn hải sản.

-Trộ ôi, đúng là có chúng mày hiểu tao nhất. CẢM ơn nhìu nha.

-Hjhjhj ko có j.-Mi và Trâm cười tươi.

-Thôi thôi mấy cô nương. Lên thay đồ đi để đi học.-Hắn nhắc lại nghĩa vụ cao cả

-Mới về lại phải đi học rồi sao?-Minh và Duy meo maoos

-Lười vừa thôi.-Hắn cốc ối thẳng một phát rồi lòi luôn đi rửa bát. Bọn nó thì đi thay đồ rồi tất cả đến trường.

66. Chương 65: Thầy Giáo Hotboy

Hôm nay, cả trường ai ai vui vẻ, náo nức vì 3 cặp đôi hoàn hảo đã tụ tập đầy đủ. Không chỉ thế, do cô Lan chuyển công tác qua Nga cùng Lâm Nhã nên trường sẽ có 1 giáo viên mới. Ko biết sẽ như thế nào? Nữ hay nam? Trẻ hay già? Xấu hay đẹp? Dễ tính hay chần chừ? Thật là tò mò quá!!!!!!

Chuông vào học vang lên. Bàn của Mi và Trâm cùng một khung cảnh: Minh và Duy đang đám bốp vai cho 2 bx của mk. Đúng là hiếm có khó tìm. Một câu vk, 2 câu vk, 10 câu vẫn vk. Nó và hắn nghe mà nổi hết da gà. Sao lại có những người sến như vậy chứ? Nó nhàm chán úp mặt xuống bàn nghe nhạc. Hắn duy trì công việc mà cả đời ko chán là ngắm nó. Thấy thầy giáo bc vào, cả lớp đứng lên chào trừ nó và hắn

-Woo...Thầy giáo hotboy.-Cả lớp đồng thanh vỗ tay ầm ầm rồi xôn xao hỏi:

-Thầy ơi, thầy tên j?

-Thầy ơi thầy bao nhiêu tuổi?

-Thầy ơi thầy có bn gái chưa? Cho em làm bn gái thầy nha.

-Thầy ơi thầy có bí quyết trẻ đẹp j z, chỉ cho em vs?

-Thầy ơi...vân vân và mây mây.

Đó là hs nữ. Còn hs nam thì khác:

-Trời ơi mới nhìn thấy trai đẹp lần đầu hay sao ý?

-Mấy mụ đấy thấy trai nào chẳng thế. Đâu có nhất thiết phải trai đẹp.

-Thế nào h giải lao thầy giáo hotboy của tở mk cũng đc nổi tiếng vs quy mô toàn trường nhờ mấy bà tám lớp mình quá.

.....Bla.....bla.....bla.....

Thầy giáo giơ tay ra hiệu im lặng. Cả lớp rầm rập nghe theo. Nở nụ cười tỏa nắng, thầy giáo giới thiệu:

-Thầy tên HOÀNG ANH TUẤN. Năm nay thầy mới 20 tuổi ak. Là giáo viên mới nên chưa nhiều kinh nghiệm nên mong các em giúp đỡ

Trời ơi, người j đâu mà đẹp trai rồi mà giọng còn hay nữa chứ!!!! Hs nữ trong lớp cứ đổ rầm rầm. Khoan. Từ từ đã. Cái j cơ? Hoàng Anh Tuấn??? Nó giật mình ngẩng mặt lên diện kiến. Thầy giáo nháy mắt vs nó. Nó hơi ngỡ ngàng nhưng cũng mỉm cười đáp lại. Hs nhìn thấy mà máu cứ sôi sùng sục. Ngày đầu tiên nó gặp hs làm j cười vs hs như vậy? Thế mà hôm nay lại cười vs một người có nhan sắc kém hs. Đúng là ko tức ko là người mà. Đó là suy nghĩ của hs.

Tan học, nó và hs tạm biệt 2 cặp vk kia rồi ra về. Đến cửa thì gặp thầy Tuấn. Thầy cười tươi chào nó:

-Chào em, Khánh Linh. Đi ăn vs thầy chứ?

Nó cũng cười đáp lại:

-Vâng, em cũng định hẹn thầy.

Hs mỉm cười:

-Vậy còn em hả thầy. Thầy mời mỗi bn ấy thôi hả?

Thầy Tuấn khó xử:-Ak.....ừm....

-Nó nhanh nhẹn đáp:

-Anh chịu khó ăn một mk đi nhé. Hay là anh đi ăn cùng bọn kia cũng đc. Ít nhất cũng ko nên phá hoại khoảnh khắc riêng tư của em vs thầy chứ?

Hs nghe mà đau lòng “Phá hoại khoảnh khắc riêng tư sao? Nó đã phải lòng thầy Anh Tuấn rồi chắc? “ Hai người họ vẫy tay tạm biệt hs rồi xuống căn tin. Hs quyết định.....theo dõi.

Dưới căn tin, hs chọn một bàn cách bàn nó ko xa. Ở đó hs có thể nhìn thấy nó rất rõ nhưng lại ko nghe đc những j nó nói và nó ko nhìn thấy hs. Nó cười cười nói nói vs thầy. Chưa bao h hs thấy nó nói chuyện cởi mở vs ai như vậy. Thầy nhẹ nhàng gấp thức ăn cho nó. Nó cười tươi rồi vui vẻ ăn hết. 2 người còn đùa nhau nữa chứ. Nhìn xem nhìn xem, nó đang lấy khăn lau mép cho thầy kia. Nhìn trông tình tứ thấy gớm. Hai người kết thúc bữa ăn, đứng dậy khoác tay nhau đi về. Ra đến xe thầy, nó mở cửa cho thầy rồi còn ôm thầy. Trông họ chẳng khác nào cặp tình nhân hết. Nó đứng vẫy tay cho đến khi xe thầy đi khuất. Hs theo dõi nhất cử nhĩ động của nó mà ko khỏi tức tím mặt, máu dồn lên não, nhồi máu cơ tim, lộn ruột lộn gan. (Có nói quá ko ta??? @-@)

“Rõ ràng mình đẹp trai hơn thầy ấy mẹ” Hs thắc mắc. Xua đi tức giận, hs lấy xe trở về nhà, mặt hầm hầm ko nói một câu. Còn nó cứ tùm tà tùm tím làm mặt hs càng sầm sì đông bão hơn.

67. Chương 66: Đánh Dấu Chủ Quyền

Buổi tối, hs giận nó nên vào phòng khóa trái cửa, ko thèm xuống nấu cơm. Tâm trạng của nó tốt nên quyết định lao vào bếp. Chỉ 5 ph sau khi nó thực hiện nghĩa vụ cứu dạ dày thì “Xoảng....Bộp.....Choang...” Âm thanh hỗn tạp vang lên. Hs đoán ra đc tiếng gì nên lao ngay xuống bếp. Nó đang cầm củi nhặt mảnh vỡ trên sàn nhà thì “xẹt”. Tay nó quệt vào mảnh vỡ và chảy máu. Hs nhanh chóng lấy hộp y tế rồi lôi nó ra phòng khách để dán băng vào vết thương. Hs ân cần hỏi:

-Em xuống bếp làm j vậy?

-Nấu ăn chứ còn làm j?-Nó trả lời hết sức thản nhiên

-Em biết nấu đầu mà đòi.-Hs cốc yêu nó. Nó bĩu môi, nói bóng gió:

-Tại ai đấy biết nấu mà ko nấu nên em đành phải ra tay thôi.

-Trời ơi, anh xin lỗi. Có đau ko nè!-Hắn thối thối tay cho nó

-Ko đau nhưng mà em đói.-Nó xoa bụng, mặt nhăn như khi.

-Đc rồi, đc rồi. Để anh đi nấu em ăn, Từ h cắm vào bếp phá nữa hen.-Hắn cười cười rồi đi nấu ăn cho nó.

Cả tuần sau đó, nó cho hắn ăn bơ làm hắn rất tức giận. Suốt ngày Anh Tuấn, Anh Tuấn và Anh Tuấn. Hết đi ăn lại đi chơi rồi mua sắm,... Cứ chỉ thì thân mật, gần gũi, cười cười nói nói, lại còn nhiều lúc ôm nhau, hôn gió,... Máu hắn lúc nào cũng đạt 1000 độ. Tối chủ nhật, hắn ko chịu đc nữa bèn lôi nó ra bàn học xét hỏi, mặt nghiêm túc vô cùng:

-Em thấy thầy Anh Tuấn thế nào?

Nó cười cười rồi trả lời:

-Thầy ấy đẹp trai nè, dịu dàng nè, nói cũng hay mà hát cũng hay nữa chứ. Thầy còn cho em ăn rất nhiều đồ ăn ngon nha, dẫn em đi chơi nhiều nữa chứ. Thầy ấy quả là mẫu đàn ông lí tưởng của lí tưởng. Hjhj.

Hắn nghe nó nói mà đau lòng hỏi tiếp:

-Vậy anh ko như thế hả?

-Ak, anh cũng vậy nhưng ko bằng thầy ấy.-Nó cười gian nhưng hắn ko nhìn thấy

-Kể cả về độ đẹp trai sao?-Hắn nuốt nước bọt hỏi tiếp

-Vâng.-Nó gật đầu cái rụp làm tan nát trái tim hắn. Hắn ngập ngừng ko biết có nên hỏi nó tiếp ko. Nếu nó nói nó thích thầy thì hắn chết mất. Hắn hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm và nhìn vào mắt nó hỏi:

-Em.....thích thầy ấy hả?-Nó hơi sững sờ khi hắn hỏi câu ấy nhưng sau đó cười cười, nháy mắt một cái rồi;

-Em....em....em...-Nó tạo sự hồi hộp làm tim hắn muốn nhảy ra ngoài.

-Em.....em.....em...-Nó vẫn chưa chịu thôi trò trêu người hắn. Hắn mất bình tĩnh hét:

-Em thế nào hả?

-Em ko biết.-Nó nói thật nhanh rồi chạy lên giường trùm chăn kín đầu cười lăn lóc:-Hahahahahaha.... nhìn cái mặt anh mắc cười quá.

Hắn tức muốn xì khói vì bị nó trêu. Nhưng thôi ko sao. Đẳng nào thì nó chưa nói là nó thích thầy Anh Tuấn nên hắn vẫn còn cơ hội. Hắn quyết định mai sẽ gặp thầy Tuấn để ĐÁNH DẤU chủ quyền về nó và CẢNH CÁO thầy ko đc cướp nó CỦA HẮN.

Sáng hôm sau, sau khi tan học, hắn hẹn thầy giáo ra sân sau trường và bắt đầu:

-Em hỏi thầy một chuyện đc ko ạ?

Thầy giáo nở nụ cười tỏa nắng và nói:

-Em cứ hỏi đi thầy sẽ trả lời.

-Dạ....-Hắn ngập ngừng

-Em nói nhanh đi thầy còn đi họp.-Thầy Tuấn giục hắn. Hắn nhìn thẳng vào mắt thầy và nói:

-Dạ thưa thầy. Em thích Khánh Linh ạ. Khánh Linh là của em. Vì vậy, xin thầy đừng quá gần gũi. thân thiết vs bn ấy như thế.

-Hahahahahahah...-Thầy Tuấn cười lớn. Hắn tức giận vì thái độ của ông thầy

-Thầy cười cái j ạ?-Hắn hét lên. Thầy ko cười nữa, ra mặt nghiêm túc đáp lại:

-Thầy cũng thích em ấy. Linh vừa xinh đẹp lại thông minh. Thầy ko thể nhường cho em đc.-Anh Tuấn lắc đầu ra về tiếc nuối

-Thầy!!!-Hắn quát lên:

-Nếu thầy ko tránh xa cô ấy thì em sẽ....sẽ....-Về đầu rất hùng hổ nhưng về sau thì.....tạm thời chưa nghĩ ra.

-Sẽ làm j? Thầy thách em làm j đc thầy đấy.-Anh Tuấn ra về thách thức

-Em sẽ....em sẽ....-Hắn vẫn tiếp tục suy nghĩ rồi đưa ra quyết định hết sức cao cả: -EM sẽ.....sẽ.....sẽ.....sẽ tự tử.

Anh Tuấn bật cười:

-Hahahahahah.....hô hô hô hô hô.....hihihihihihihihihi.....Em ko định sẽ hãm hãi thầy bằng cách cho thầy mắc cười đến chết hả?? Hahahahaha.....-Thầy ôm bụng lăn ra cười như chưa đc cười bao h. Hắn tức giận liếc xéo. Thầy run người, lấy lại vẻ nghiêm túc, thầy nói:

-Thôi ko trêu em nữa. Thầy xin tự giới thiệu, thầy làanh họ của Linh. Thầy là con trai của thầy hiệu trưởng. Từ trc đến h 2 anh em vẫn thân nhau như vậy. Tại Khánh Linh đe dọa thầy nên thầy mới phải nói dối em như vậy. hìhì...

Đầu hắn bốc khói nghi ngút, hắn chào thầy Anh Tuấn:

-Chào ANH VK, em có việc đi trc.

Câu chào của hắn lại làm Anh Tuấn bật cười lần nữa. Sau khi tạm biệt thầy, hắn hùng hổ về lớp_nơi mà nó đang “trú ngụ”. Người hắn tỏa ra sát khí .

Rầm!!! Cửa đã tan tành. Hắn rít lên: KHÁNH LINH!!!!!!

Nó rợn người, cười trừ:

-Anh gọi em mà cứ như muốn nuốt chửng em vậy???

-Sao em lại trêu anh hử?

-Hìhì trêu j cơ?-Nó giả nai.

-Thầy Anh Tuấn là anh họ em phải ko?-Hắn liếc nó

-Anh biết rồi ak?-Giọng nó run run

-Khánh Linh! Em đc lắm. Đứng lại đó cho anhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh....-Hắn hét lên rồi rượt nó khắp trường.

68. Chương 67: Tở Tình Thất Bại (2)

Sáng thứ 2, h sinh hoạt, Anh Tuấn bc vào, nhìn cái người hum trc gọi mk là “Anh vk” làm anh phải cố nhịn cười. Anh nói:

-Kì thi đại học sắp đến. Đây là giai đoạn nước rút nên các em cần phải cố gắng ôn luyện để đc kết quả cao. Các em nên chăm chỉ học tập và giúp đỡ lẫn nhau nhé.

-Dạ!-Cả lớp đồng thanh

Sắp thi đại học, ai ai cũng cắm cúi học hành siêng năng, thức khuya dậy sớm để mong qua đc kì thi trọng đại. Trái ngược vs số đông thì tụi nó lại cùng nhau đi ăn chơi. Hết TTTM lại đến khu vui chơi rồi đến Bar,... Chẳng ngày nào là ngày động vào sách vở. Dần dần tình cảm của hắn đã đạt đến ngưỡng cao nhất. Hắn yêu nó, rất yêu nó. Hắn dạy cũng nghĩ đến nó, chơi cũng nghĩ đến nó, làm cũng vì nó, và ngay cả mơ cũng vì nó luôn. Tuy vậy nhưng hắn vẫn chưa dám nói ra. Hắn cảm thấy lo lắng khi thấy nó chẳng có biểu hiện j quá thân mật vs hắn cả. Hắn thật náo nức và khó xử. Nhưng ý nghĩ của hắn quá sai lầm. Nó đã rất yêu hắn. Tuy nhiên nó lại luôn phủ nhận điều đó. Nó ko cho phép mk yêu hắn. Vì sao ư? Bởi vì chẳng biết thế nào mà hằng đêm giấc mơ pa nó mất lại hiện về và kèm theo một câu nói ” Khánh Linh, người m yêu đều phải chết.” Một câu nói hoang đường nhưng hết sức rợn người. Nó sợ, sợ hắn phải chết. Hắn chết thì sao nó sống nổi chứ? Minh, Mi, Duy, Trâm thì bó tay trc cuộc tình a li bi đát , gian truân vất vả của nó và hắn. Khuyến nó ko xong mà hồi hắn cũng ko đc. Kì thi đại học qua, nó và hắn đều nhận đc giấy mời từ trường đại học Harvart. Nó ko muốn đi vì ko muốn t/c của nó dành cho hắn nhiều hơn nữa, cũng là để hắn quên

nó đi và tìm 1 người khác. Hắn rất buồn, nhưng hắn quyết tâm trc khi đi sẽ tỏ tình vs nó, nếu nó đồng ý thì cả 2 sẽ cùng đi du học và sau đó thì làm đám cưới.

Buổi tối trc ngày lên máy bay, hắn đến nhà nó rồi đưa nó đến một gò đất cao cạnh bãi biển. Trên gò đất, hoa cỏ trải xanh, có một cây cổ thụ cao. Ánh trăng rơi xuống xuyên qua từng kẽ lá tạo nên một khung cảnh lung linh, huyền ảo. Phía dưới nơi biển xanh rì rào sóng vỗ sẽ là một bất ngờ dành cho nó. Khung cảnh thật là đẹp và thơ mộng nhưng lòng người thì ko. Những thứ đó chẳng có ảnh hưởng j tới nó cả. Trong lòng nó đang rối bời. Nó biết hắn đang định làm j nhưng lại ko biết đối mặt ra sao.

“Tách” Sau cái búng tay của hắn, nơi bãi cát vàng sáng rực lên một bông hoa hồng đc tạo nên bởi những ngọn nến lung linh. Ở giữa bông hồng còn có dòng chữ “I LOVE YOU” Hắn quỳ trc mặt nó, giọng nói vừa dịu dàng vừa mang sự cầu khẩn:

-Khánh Linh! Em là mối tình đầu của anh. Em là người đầu tiên và duy nhất làm trái tim anh rung động. Em cũng biết t/c của anh dành cho em đúng ko? Em biết là anh muốn em làm vk anh nhiều đến đâu đúng ko? Khánh Linh, em đồng ý nha. Đồng ý làm vk anh, đồng ý cug anh đi du học và sau đó chúng ta sẽ lấy nhau chứ?

Hắn mở chiếc hộp trong tay ra. Một chiếc nhẫn trong bộ trang sức mà hắn đã tặng nó nhân ngày sn. Mặt của chiếc nhẫn cũng là bông hoa 8 cánh bằng kim cương trắng, nhụy hoa là 1 viên kim cương đỏ có chữ A.

Thời khắc khó xử của nó đã đến. Tâm trí rối loạn. Nó ko biết phải làm sao h. Trong nó là cuộc chiến tranh ác nghiệt giữa lí trí vào trái tim. Trái tim nó đang rung lên niềm hạnh phúc khi đc hắn ngỏ lời. Trái tim muốn nó đồng ý vì nó cũng rất yêu hắn. Nhưng lí trí của nó thì khác. Nó đang gào thét rằng nó ko đc yêu hắn, nó ko thể yêu hắn. Nếu nó yêu hắn thì thể nào hắn cũng gặp nguy hiểm. Bởi vì người con trai mà nó yêu đều phải chết. Nó ko muốn điều xảy ra. Hắn tiếp tục cầu xin:

-Anh biết là em cũng yêu anh mà. Xin em hãy đồng ý, nếu ko có em anh sẽ chết đó.

Ngọn lửa nơi bãi cát vẫn cháy, lòng hắn vẫn hi vọng. Cuộc chiến trong lòng nó đã kết thúc. Cuối cùng thì lí trí đã thắng trái tim. Mắt nó đỏ hoe. Tránh ánh mắt của hắn, nó nói và cố ko cho có chút ghen ngào nào:

-Em xin lỗi nhưng em ko thể đồng ý. Anh hãy đi một mk và quên em đi. Em tin chắc anh sẽ tìm đc một người tốt hơn em mà.-Nó nói xong vội chạy đi, những giọt nước mắt cũng thi nhau rơi ra. Hắn sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn. Hắn như một người mất hồn. Nước mắt ko tự chủ cũng tuôn trào. Một khi nước mắt nguwoif đàn ông rơi tức là vết thương trong lòng họ quá lớn ~.

~Hắn lết xác ko hồn về biệt thự nhà họ Trần. “Cạch” Vừa nghe thấy tiếng mở cửa là 2 mama lao ra, lay lay tay hắn rồi rít:

-Sao rồi sao rồi. Đồng ý chứ hả?

Ko thấy hắn trả lời, vả lại nhìn mặt hắn thế kia 2 mama đoán ngay ra sự việc.

-Thất bại rồi ak?-Bà Hiền nói vs giọng thất vọng tràn trề.

-Con bé này cứng đầu quá. Nó yêu con mà ko chấp nhận là sao? Sao nó lại ko quên tai nạn của pa nó đi chứ?-Bà Mai bắt bình lên tiếng, chỉ có bà là hiểu nó nhất, hiểu lí do nó làm như vậy. Bà Hiền vỗ vai an ủi hắn:

-Ko sao đâu. Vẫn còn ngày mai Linh đi tiễn con mà. Biết đâu con bé sẽ đổi ý. COn đừng nản lòng nha. Cố Gắng lên nào.

Hắn ko nói j, gương mặt ko cảm xúc, gạt tay 2 mama ra, hắn đi lên phòng đóng chặt cửa lại.

Cả đêm hôm đó, cả 2 đều ko ngủ đc. Nó khóc rất nhiều, nhiều đến nỗi ướt đầm hết gối.....

Tại sao 2 người yêu nhau mà cứ làm khổ nhau như vậy?

69. Chương 68: Em Yêu Anh

Sáng hôm sau, 6h, điện thoại của nó vang lên bản nhạc chuông quen thuộc, là mama nó gọi:

-Alo.-Giọng nó uể oải

-Chuẩn bị nhanh đi để ra sân bay tiễn Việt Anh.-Mama nó hét

-Con ko đi đâu.-Nó từ chối, nó sợ khi nhìn thấy hấn rồi đi nó sẽ ko chịu nổi mà ôm trầm lấy hấn mắt.

-Thôi mà, coi như là vì mama ha.-Bà Mai gỡ chiếu nắn nỉ nhưng vô tác dụng

-Con bảo là ko mẹ.

-Con mà ko đi thì từ h òng có gọi mẹ là mẹ nhé. Con ko đi chứng tỏ con ko chịu đc khi nhìn nó ra đi chứ j.-Bà Mai nói 2 câu trúng tim đen nó lun.

-MAMA.-Nước mắt nó lại rơi

-Ko nói nhiều, cho con 10 ph chuẩn bị, mama đang trên đường tới đó.-Bà Mai cúp máy. Nó ngăn nước mắt lại rồi đi làm VSCN. Nó ko thể cãi đc bà Mai mà. Hôm nay, Nó trang điểm đậm để che đi đôi mắt thâm quầng và xưng húp do ko ngủ đc lại khóc nhiều. Khi nó cùng bà Mai đến sân bay thì Bà Hiền, Mi , Minh, Trâm, Duy và hấn đều đã có mặt đầy đủ. Tất cả đều nói chuyện vui vẻ duy chỉ có mỗi hấn là buồn bã, ko 1 lời . Nó cúi mặt để tránh khuôn mặt và ánh mắt hấn. Hấn nhìn nó, một cái nhìn van nài và cầu xin. Trong đầu nó lúc này, những kỉ niệm đẹp đang tua đi như 1 thước phim. Đoạn phim của riêng 2 người nhieu vui bver nhưng cũng ko ít gian truân. Chợt nghe tiếng Mi gọi, nó ngẩng mặt lên. Bất chợt 2 ánh mắt chạm nhau. Thời gian như ngưng đọng vs hấn và nó. Khóe mắt nó cay xè. Nó vội quay đi rồi chạy thật nhanh. Khoảnh khắc đó cũng là lúc giọt nước mắt rơi xuống. Nó nhanh chóng lái xe về biệt thự nhà họ Nguyễn. Lòng cô gặt đi hình ảnh của hấn, cô ko để nước mắt rơi xuống nhưng hình như lòng nó đã ko nghe lời của nó rồi. Lê xác vào nhà , ngồi bịch xuống ghế sofa, lấy vội cái điều khiển, bật tivi để những hình ảnh khác nhập vào đầu. Một bản tình buồn vang lên, tim nó đau đốn quặn thắt. Nó lấy chai rượu trên bàn và rót vào cốc. Mất hướng về khoảng ko vô định, đầu óc trống rỗng, trái tim vẫn đang nứt ra. Tay cầm ly rượu lắc lắc. Nó cứ ngồi như vậy mặc cho thời gian trôi mãi. Chợt điện thoại của biệt thự đổ chuông, người giúp việc nhanh chóng bắt máy nhưng chưa đc bao lâu thì “Bốp”. Chiếc điện thoại rơi bụp xuống sàn nhà làm nó giật mk. “Choang” Chiếc ly thủy tinh trên tay nó rơi xuống. Mảnh vỡ, rượu bắn tung tóe khắp sàn nhà. Lòng nó rấy lên những tia lo lắng. Cô giúp việc chạy về phía nó, mặt cắt ko còn một giọt máu, tay chân run bần bật, miệng lắp bắp:

-Thưa.....thưa....thưa.....cô....

Nó bực bội gất lên:

-Có chuyện j nói nhanh lên đi.

Cô giúp việc giật bắn mình, nói một lèo:

-Thưa cô chủ, bà chủ vừa gọi về nói là sau khi cô chủ bỏ về, thiếu gia nhà họ Trần đuổi theo. Vì đi vs tốc độ quá nhanh nên bị tai nạn. Dù bác sĩ đã cố gắng hết sức nhưngĐến đây thì cô giúp việc ko dám nói tiếp.

“Ầm Ầm” Giông bão đang nổi lên trong lòng nó. Nó đứng dậy, nắm chặt tay của cô giúp việc lắc mạnh:

-Nói! Nói nhanh! Nói rằng cô đang nói dối! Nói nhanh lên!

Cô giúp việc cúi gầm mặt, nước mắt cũng đã rơi:

-Cô chủ xin nén đau buồn. Em ko hề nói dối. Đó là sự thật.

Nó lắc đầu nguầy nguậy:

-Ko! Ko! Ko phải! Cô đang nói dối! Cô đang nói dối tôi. Nói đi! Nói đi! Anh ấy đang ở đâu. Tôi phải đi tìm anh ấy. Ko! Ko đâu! CHấn chấn anh ấy còn sống. Chắc chắn anh ấy đang ở sân bay đợi tôi.

-Em ko nói dối mà!-Cô giúp việc hét lên.-Cậu ấy đang ở trong bệnh viện ấy. Cô vào nhanh đi sẽ đc gặp cậu ấy lần cuối bằng không sẽ phải ân hận cả đời đấy.

Nó buông cô giúp việc ra, lái xe thực mạng đến bệnh viện. Nó bước vào phòng cấp cứu đúng lúc bác sĩ đang kéo tấm màn trắng che mặt hấn. Vậy nghĩa là hấn chết thật sao? Hấn bỏ nó thật sao? 2 mama cùng nhóm

bn của nó đang đứng đấy khóc như mưa. Nó quy xuống giữa cửa phòng. Tay đưa lên ngực, tim nó đã tan nát. Nỗi đau làm nó nghẹn thở. Nó gượng dậy, níu tay vào cánh cửa, nó đứng lên, nhào đến bên hấn. Nước mắt lại 1 lần nữa tuôn rơi. Nó lảo đảo như người mất hồn, giọng nói run rẩy cùng tiếng nấc nghẹn ngào :

-Việt Anh. Anh bỏ em đi thiệt sao? Anh để em cô đơn ở thế giwois này thật sao? Tại sao chứ? Tại sao lại yêu em? Tại sao lại đuổi theo em? Tại sao lại bỏ rơi em? Rồi bỏ em mà nói anh yêu em sao? Rồi bỏ em khi em chưa cho phép sao? Rồi bỏ em khi em chưa thành vk anh sao? Đã rồi bỏ em sao anh còn nói làm vk anh? Đã rồi bỏ em sao anh còn nói những lời đó hả?

Nó ngóc dậy lay lay người hấn:

-Anh tỉnh lại đi! Tỉnh lại mà nhìn em này. Đừng có trêu em. Đừng có làm em sợ. Đừng có rời xa em. Em xin lỗi mà. Xin lỗi vì đã ko đồng ý làm vk anh. Xin lỗi vì đã ko nói em yêu anh. Xin lỗi vì làm anh đau. Bởi vì em biết, bởi vì em sợ, rất sợ anh sẽ bỏ em, anh sẽ ra đi như thế này đây. Anh sẽ giống như pa em. Phải, anh và ông ấy rất giống nhau. Cả 2 đều yêu em rồi rời xa em như vậy? Anh đi mà chưa kịp nghe em nói yêu anh sao? Em yêu anh, rất rất yêu anh. Anh dậy đi mà. Anh dậy rồi chúng ta cùng đi du học, cùng cưới nhau. Đừng bỏ em mà. Em yêu anh.-Nó quần quai, nói trong nước mắt.

-Có thật ko vậy? Tất cả đồng thanh nhìn nó. Mắt nó ngấn nước, ngược mặt lên, nó nói:

-Tất nhiên là thật.

Nghe đc những j cần nghe, hấn sung sướng nhảy cẫng lên. Nó đơ người. Hấn bế phốc nó, quay vòng vòng. Mọi người vỗ tay đôm đốp. Nó giơ tay:

-Khoan khoan khoan.

Hấn đặt nó xuống mỉm cười. Trong lòng nó đang vui như nở hoa nhưng mặt thì đen xì:

-Tôi bị lừa sao?

-Hi hi đây ko phải lừa mà là giúp cho m nhận ra lòng mk thôi.-Trâm cười tươi

-Hơ hơ, đáng ghét!-Nó đấm hấn túi bụi rồi ôm trâm lấy hấn:-Đồ đáng ghét, có pít làm em đau ko hả?

Hấn cũng ôm nó:

-Vậy em có pít hôm qua em cũng làm anh xem chút tự tử ko? Thôi nha, vk iu, em hứa rồi đấy, ko đc bỏ anh nữa nha. Anh yêu em, vk gốc ạ.

-Em cũng vậy.-Nó đáp lại

-Thôi thôi màn tình cảm sến súa này đi nha. Máy bay sắp cất cánh rồi đó. Họ ko dành nhiều thời gian cho 2 người đâu.-Minh giục. Nó và hấn ngườm, đồng thanh

-Học từ anh đó cả.

-Đi thôi.-Bà Hiền giục

Nó lắc đầu phụng phịu:

-Em ko đi đâu.

Mặt hấn tái mét:

-Em vừa bảo....

-Em sẽ ko đi đâu nếu anh ko đeo nhẫn cho em.-Nó nói tiếp. Tất cả bật cười. Hấn thở phào, lấy nhẫn ra và đeo cho nó rồi tắt cả lái xe đến sân bay. Hành lí của nó cũng đã đc thu dọn sẵn và mang đến.

-Đi vui về nha! Chăm học rồi nhanh lấy bằng về còn cho tụi t làm phù dâu nữa chứ.-Mi vẫy tay

-Tạm biệt, chúc may mắn.-2 mama ôm nó và hấn vào lòng.

-Chào mọi người! Bye bye. Ở lại bình an nha.-Nó và hấn vẫy tay rồi nắm tay nhau lên máy bay.

Cuối cùng thì hạnh phúc đã mở ra vs cặp đôi cuối cùng *Vỗ tay*

70. Chương 69: Đám Cưới

5 năm sau, khóa học lên tiến sĩ ở trường đại học Harvart của nó và hẳn kết thúc. Cả hai đều rinh đc bằng đại học loại xuất sắc. 2 người trở về nước và tiếp nhận 2 công ti cùng vs đó là một việc vô cùng trọng đại.

Hôm nay_Một ngày đẹp trời, một ngày đặc biệt, một ngày mà báo chí trong nc và quốc tế đăng tin rầm rộ, một ngày mà mọi người đã chờ đón từ rất lâu. Và hôm nay chính là hôn lễ của nó và hẳn. Lễ cưới đc diễn ra tại nhà thờ lớn và đẹp nhất Việt Nam. Tại phòng chờ của cô dâu, nó đứng ngồi ko yên, lòng ko thể thiếu sự hồi hộp, lo lắng. Nó chính là cô dâu đẹp nhất trong tất cả những cô dâu từ trước đến nay. Nó trang điểm nhẹ, tóc đc làm rất tỉ mỉ. Nó lộng lẫy trong bộ váy cưới màu trắng tinh khiết. Chiếc váy đc thiết kế rất tinh tế. Đó là thành quả sau mấy năm nó đi du học của bà Mai.

“Cạch” Cửa phòng mở ra, Mi và Trâm bước vào trong bộ váy phù dâu cùng 2 cậu nhóc so cữu. Vừa thấy nó, 2 đứa nhỏ đã chạy ra và ôm trâm lấy:

-Dì Khánh Linh, hôm nay trông dì xinh hơn cả công chúa luôn ý.-Hạo Nam cười tỏa nắng để lộ chiếc răng khểnh hút hồn phái đẹp.

-Ý con là thường ngày đi ko xinh sao?-Nó phồng miệng mặt bí sự.

-Ko phải đâu mà dì. Ý bọn con là thường ngày dì XINH như công chúa. Còn hôm nay thì hơn cả công chúa ấy mà.-Chấn Vũ chu môi kéo thật dài, nhấn mạnh chữ “Xinh” ra rồi nở nụ cười tươi cùng má lúm đồng tiền dễ thương. Nó quay ra xoa đầu 2 cậu nhóc:

- Váy dì hỏi 2 đứa 1 câu nha. Dì xinh hơn hay mama của các con xinh hơn vậy?

-Dì ạ!-2 cậu nhóc đồng thanh nhanh chóng. Nó nháy mắt vs Mi và Trâm làm 2 bà mẹ trẻ tức tím mặt. Mi hét:

-2 con có phải là con của chúng ta ko vậy? Sao lại đi khen dì Linh xinh hơn 2 mama chứ? Có muốn mama cho ra đường ngủ ko vậy hả.....

2 cậu bé giật mình, cười trừ nhìn nhau rồi dõ chiêu nịnh bợ:

-Hjhj 2 mama yêu quý, xinh đẹp, dễ thương, đáng yêu, tài giỏi thông minh của tụi connnnnn. 2 mama bớt giận, như vậy sẽ có nhiều nếp nhăn lắm đó nha. Đối vs tụi con (Nuốt nước bọt một cái) 2 mama là nhất của nhất đấy.-Nó bĩu môi:

-2 chúng m hung dữ như sư tử vậy lo tụi nhỏ chẳng chê, các con nhỉ?

2 cậu bé *Gật gật đầu*. 2 mama liếc xéo:

-Mày!!!!Hừ, ko đùa vs m nữa.-Mi, Trâm đồng thanh, nó nhún vai.

-Dì Linh ơi, dì xinh như vậy chắc mai sau baby của dì cũng xinh lắm ha.-Hạo Nam ngược mắt lên hỏi

-Vậy sau này dì gả con gái cho con nha!-Chấn Vũ xen vào.

-Hahahaha....Tụi con có phải là trẻ lên 3 ko vậy?-Tụi nó bật cười

-Dì đừng cười nữa, tụi con nói nghiêm túc đó.-2 cậu nhóc nghiêm mặt

-Ok ok.-Nó cười hi hi

-Cho con nhé.-Hạo Nam

-Ko, cho con cơ!-Chấn Vũ ngườm Hạo Nam

-Cho con!

-Ko dc, cho con.

-cho con!

-Cho con cơ!

.....

Tụi nó vẫn cười lẫn lóc.

-Tốt nhất là cho con.-Một giọng nói hết sức bình thản vang lên. Đông Dương bước vào phòng cùng Phong và Ailee. Phong và Ailee đã cưới nhau đc 4 năm và sinh ra Đông Dương. Ailee là người lai Việt- Anh và là tình yêu sét đánh thứ 2 của Phong. Cô xinh đẹp và rất dịu dàng, đặc biệt là cực kì thân vs nó.

-Đông Dương?-Chấn Vũ và Hạo Nam đồng thanh ngạc nhiên

-Là mình nè.-Đông Dương cười

-Phong, Ailee, tớ còn tưởng vck cậu ko tới. Giận muốn chết.-Nó vừa mừng rỡ lại vừa giận dỗi

-Tất nhiên là vck tớ phải tới rồi, chẳng qua là muốn cho cậu bất ngờ thôi.-Ailee ôm nó, Phong cũng vậy

-Ailee, cậu mau lẹ thật đó!-Nó nháy mắt

-Ko phải tớ mau mà là cậu quá chậm.-Ailee nháy mắt lại

-Thôi thôi, mấy đứa ra cho ta nói chuyện vs cô dâu xú.-Bà Mai bước vào, mắt đỏ hoe. Mọi người dòng dòng đi ra. Bà Mai ôm trầm lấy nó, mắt đầm lệ. Nó vỗ vai an ủi:

-Mama ak, mama khóc sao? Con tưởng lúc trước mama đuổi con dữ lắm mà. Bây h lại khóc như con nít là sao? Nếu mama buồn khi ko có con thì mama có thể ở cùng tụi con mà. Mama đừng buồn nữa ha.

Bà Mai nín bật sau khi nghe hết câu của nó, đẩy nó ra, bà hỏi:

-Con bị vậy lâu chưa?

-Bị gì ạ?-Nó ngờ nghệch

-Là ảo tưởng sức mạnh đó.-Bà Mai thản nhiên nói

-Dạ?-Nó ko tin nổi vào tai mình.

-Ai bảo mama buồn chứ? Mama khóc vì mama đang quá hạnh phúc vì đã có người lòi con ra khỏi nhà để mama đỡ tốn tiền mua vải vóc, đồ dùng cho con, nhất là cái khoản ăn uống phục vụ cho cái bao tử ngang ngửa Trư Bát Giới của con đó. Mama mừng chẳng hết lại còn.-bà Mai giải thích làm nó tức muốn chết.

-Mama!!!!-Nó hét lớn.

-Thôi thôi đến h làm lễ rồi, nhanh nhanh đi ko con rể của mẹ phải đợi lâu.

Cánh cửa nhà thờ bật mở. Tất cả khách mời đều chú ý đến nó. hấn mặc vest trắng, cười tươi. Nhìn thấy hấn, lòng nó nhẹ nhõm hơn nhiều, trên môi ko giấu đc nụ cười hạnh phúc. Những đứa trẻ cầm hoa tung lên bước trước. Nó khoác tay bà Mai, tay còn lại cầm bó hoa bước sau. Mọi người trầm trồ khen ngợi. Nó sánh vai cùng hấn bước tới lễ đường. Cha hỏi: ... (T/g xin bỏ qua chỗ này ạ)

-Con đồng ý!-Hấn

Cha lại tiếp tục :....

-Con đồng ý.-Nó cũng nhanh nhẹn trả lời.

-Ta tuyên bố 2 con chính thức là vợ chồng hợp pháp. Giờ 2 con có thể trao nhẫn. Cha kết thúc buổi lễ. Hấn và nó trao nhẫn cho nhau. Ở dưới rộ lên:

-Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Hấn cúi xuống hôn nó_một nụ hôn ngọt ngào. Nó và hấn ra xe hoa, mọi người cũng theo sau. Đứng trc xe hoa, nó ném hoa về phía ngược lại. Và người bắt đc là.....Khánh. Nó nghiêng đầu:

-Anh hai ak. bao h hai mới tìm chị dâu cho em vậy?

-Dạ thưa mama. Thảng quá, papa mắc rất nhiều lỗi. 2 ngày ngủ dậy muộn, 1 ngày chủ nhật ko đưa con đi chơi, 2 ngày quên ko đón con làm con phải đối phó vs mấy cái bọn cuồng dâm sinh hoang tưởng ở trường, cũng may là anh Đông dương đến kịp, 1 bữa nấu cơm mà thành cái j ấy làm cho con và mama phải tranh nhau nhà vệ sinh. Ôi trời, nghĩ lại con vẫn rùng mình. Tóm lại, papa đã làm sai khoản 3, 5, 9, 12 trong bộ luật Công chúa dc ban hành vào ngày 22/12 2 năm trước. Hình phạt cho papa iuuuuuuu quý là chống đẩy 2000 cái, chép phạt 5 tờ giấy, làm nội trợ nửa tháng và đặc biệt, điều cuối cùng mà thảng nào con cũng mong chờ đó là.....papa ko dc ngủ vs mama hahahahahaha. Xong, papa có lời chần chối nào trước khi mama duyệt ko?-Thiên Ân tuôn một lèo làm mặt hấn càng ngày càng đen, nó thì gật gật đầu hài lòng. Hấn đang vắt chất xám để tìm tội của bé con:

-Bx ak, anh ko dc ngủ cùng em thì pé con cũng ko dc.

Thiên Ân giật mình, bắt bình lên tiếng:

-Tại sao ạ? Con mắc lỗi j đâu chứ?

-Thật con ko mắc lỗi ko?-Hấn hỏi lại:-Có lần cô giáo gọi đến nói vs pa là trong lớp con ngồi đọc truyện tranh nhá.-Hấn cười gian

-Ồ đáng nhẽ ra là pa và cô phải tự hào vì con mới đúng. Các bạn chưa học chữ con đã biết đọc truyện tranh rồi nha.-Thiên Ân tự hào khoe

-Ox còn lí do nào nữa ko?-Nó nghiêng đầu hỏi. Hấn mếu máo:

-Hết rồi bx.

-Vậy cứ thế mà làm ha. Thảng này ox sang phòng Thiên Ân còn con thì qua phòng mama.

-Dạ.-Thiên Ân khoái trí gật đầu. Hấn ngườm Thiên Ân muốn cháy áo.

Cánh cửa phòng cách mở ra, gia đình của Mi và Trâm đi vào, Minh khịt khịt mũi:

-Có mùi khét ở đâu á.

Duy nhìn hấn mà giật mình:

-Sao mặt ông đen xì như than Quảng Ninh vậy?

-Hôm nay nhà này có j mà căng dữ thế-Mi

-Linh vs Thiên Ân bắt nạt ông sao?-Trâm

-Đâu có đâu dì.-Thiên Ân xua xua tay.

Bây h, Hạo Nam và Chấn Vũ mới chạy vào. Đến gần Thiên Ân thì Hạo Nam xô Chấn Vũ sang một bên rồi ôm trâm lấy Thiên Ân:

-Thiên Ân yêu quý của anh. Em có nhớ anh ko nè.

Chấn Vũ chạy ra lỗi Hạo Nam ra, ghé sát vào tai Thiên Ân nói nhỏ:

-Thiên Ân của anh, đừng nghe cậu ta nói, cậu ta xấu lắm nha. Hôm nay cậu ta viết thư tình cho nữ sinh lớp dưới đó.

Hạo Nam kéo tay Thiên Ân về phía mk cái:

-Em đừng tin cậu ấy. Hôm trước anh thấy cậu ấy nắm tay cô bn cùng lớp kia.

Chấn Vũ kéo tay còn lại:-Cậu ấy nói dối đó.

-Ko, cậu ta mới nói dối.-Hạo Nam

-Ko, cậu ấy

-Ko, cậu ta

-Cậu ấy

-Cậu ta

-Cậu ấy

-Cậu ta ...

Kéo qua kéo lại tay Thiên Ân làm cô bé quay vòng vòng, bực tức quá, Thiên Ân hét lên:

-Stop here!!!!

2 cậu nhóc lập tức ngưng lại. Thiên Ân tay chống hông nói:

-2 anh ko cần như vậy đâu. Để em kể cho nghe ha.

gật gật đầu

-Đầu tiên, anh!-Thiên Ân chỉ tay vào Hạo Nam, cậu giật bắn mình:- Nắm tay cô bạn cùng bàn, mời cô bạn trên đi uống trà sữa, ôm 1 em lớp dưới, vk vk ck ck ngọt sốt vs cô hotgirl cùng trường.

Chấn Vũ lăn ra cười :-Ko ngờ cậu còn hơn cả tôi nghĩ.

Hạo Nam ko nói j, cúi mặt hối lỗi.

-Anh dừng lại đi Chấn Vũ. Giờ đến lượt anh nè,-Thiên Ân nói làm Chấn Vũ im bật:-Anh có cần em kể nữa ko?

-Thôi, ko cần đâu em.-Chấn Vũ

Cánh cửa lại mở, Phong và Ailee bước vào

-Hé lu 2 người!-Nó, hần, Mi, Trâm, Duy, Minh đồng thanh

-Chào chú Phong, chào dì Ailee.-Thiên Ân tươi cười

-Chào mọi người, chào bé cưng.-Phong và Ailee giơ tay

-Ủa sao ko thấy Khánh đâu nhỉ?-Phong dáo dác tìm.

-Anh ấy hộ tống 2 mama sang Mĩ rồi, tiện thể tìm bạn gái luôn ấy mà. Khổ thân, đẹp trai mà vẫn ế.-Hần lắc đầu.

-Xuyt!!!!-Mi đưa tay ra hiệu các bậc phụ huynh im lặng:-Nhìn bọn trẻ kìa.

Đông Dương bước vào. Người toát ra hàn khí, cúi đầu chào mọi người rồi cũng chạy đến ôm trằm lấy Thiên Ân, hàn khí cũng đâu mất hết:

-Shara, anh nhớ em quá đi! (Shara là cái tên cậu nhóc đặt cho Thiên Ân)

-Anh nói xạo. Bảo nhớ mà sao tối qua ko gọi điện hay nhắn tin j cho em vậy?-Thiên Ân làm mặt giận dỗi

-Sorry mà baby. Tại tối qua anh nhiều bài tập quá nên ngủ quên mất, chẳng phải sáng nay anh đã xin lỗi bé cưng rồi sao? Ak, hay sáng mai anh đón Shara đi học về rồi dẫn Shara đi ăn kem chuộc tội ha.-Đông dương dỗ ngọt.

-Dạ.-Thiên Ân vui vẻ ôm lấy Đông Dương, cậu nhóc mỉm cười. Hạo Nam và Chấn Vũ nhìn nhau, lắc đầu chán nản:

-Cứ tưởng tình địch ko đến chứ? Cậu ta đến rồi thì anh em ta hết hi vọng. Haizzzzz.....-2 cậu nhóc thở dài thườn thượt.

Các bậc phụ huynh chăm chú vào câu chuyện của bọn trẻ rồi lăn ra cười vì độ “ngây thơ” của chúng. Sau đó, một buổi party ngoài trời diễn ra rất vui vẻ.

Hạnh phúc đơn giản là vậy

@@@@@THE END@@@@@

*Một số lời của tác giả trước khi kết thúc truyện:

Ở nhà, mk đc mọi người gọi là rùa bởi vì mình quá lười và chậm chạp. Có mấy người bạn giới thiệu k lên đọc. Mk thấy thích thích. Nhưng ở trên đó quá lăm truyện vs nam chính lạnh lùng và nữ chính làm cho nam chính thích. Mk lại muốn một câu chuyện mà nam chính phải chinh phục nữ chính nên mk viết ra vở tập truyện Chinh Phục Công Chúa này. Đầu tiên mk cũng định viết cho vui và đem cho bn cùng lớp đọc nhưng sau đó thì chúng nó bảo mk đăng lên và mk cũng thử. Mk đánh máy tính cực chậm nên nhiều lúc nản lăm luôn ý, chỉ muốn bỏ luôn thôi. Có lần mk cũng đã có ý định đó nhưng khi đọc cmt nhận xét của các bn thì mình lại thấy nên có trách nhiệm một chút. Vì vậy truyện thành công một phần lớn cũng nhờ các bạn đã quan tâm và góp ý ình. Dù khen hay chê thì mk cũng tôn trọng và tiếp thu ý kiến của các bạn. Cảm ơn các bạn đã theo dõi và nhận xét truyện của mình. Cảm ơn một số bạn đã truyện của mk sang các trang truyện khác. Mk đang có một ý tưởng truyện xuyên không. Nếu các bạn ủng hộ mk sẽ tiếp tục viết tiếp. Truyện đã kết thúc nhưng mong sau khi đọc các bn vẫn để lại nhận xét để mk có kinh nghiệm cho truyện sau. Một lần nữa cảm ơn các bạn. *Cúi người*

Thân mến và chào tạm biệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-phuc-cong-chua>